BLINDATELE MORȚII

SVEN HASSEL

SVEN HASSEL

BLINDATELE MORŢII

Traducere de
Cristina Miloşescu

Wheels of Terror
1958

EDITURA BOGDANA

Această carte este dedicată celor trei persoane care mi-au redat curajul de a trăi: soţiei mele, fiului meu şi unui fost ofiţer al armatei britanice, domnul Maurice Michael.

Urlă, şuieră, explodează!...

Este focul care se pogoară din cer.

Mamele strigă după Dumnezeu şi se aruncă deasupra copiilor pentru a-i smulge acestui potop ucigaş.

Soldaţii uită ura ce le-a fost inoculată pentru a deveni salvatori. Împuşcături, frică şi panică, oamenii îşi ucid proprii conducători.

Şi de ce această nebunie? De ce aceste orori?...

Asta-i dictatura, prietene.

CAPITOLUL ÎNTÂI

NOAPTE DE IAD

Cazarma era tăcută, sumbră şi pustie, acoperită de mantia tristă a toamnei. Singuratici, paşii grei şi monotoni ai santinelei răsună pe beton şi se strecoară pe culoare. Adunaţi în camera 27, jucam cărţi.

— Douăzeci şi patru, spune Stege.

— Eu eram la rând, îmi dai voie?

— Douăzeci şi nouă, continuă Müller liniştit.

— Rahat, spuse Porta.

— Patruzeci, continuă Bătrânul. Asta e, pomanagiule. N-ai să faci mai mult.

— Trebuia să-mi pută şmecheria voastră de la început, strigă Porta. Nu poţi să joci corect cu bandiţi ca voi! Ascultă bine, borâtură scârboasă, spun patruzeci şi şase.

Bauer izbucni în râs:

— Micuţul meu Porta, dacă ai îndrăzneala să treci de patruzeci şi opt, te cârpesc peste bot!

— Tacă-ţi fleanca, unu! *Secundo,* încă n-ai văzut nimic, slinosule. Poftim: patruzeci şi nouă!

Un strigăt se auzi de afară:

— Alarmă!... urlă cineva. Alarmă... Alarmă!...

Şuieratul sirenei izbucni, pe rând, mai intens şi mai slab. Porta, înghiţindu-şi ultimele înjurături, aruncă pe jos cărţile.

— Ah! gunoierii. Să întrerupă cea mai frumoasă partidă din ultima vreme!...

Îmbrânci un recrut care împietrise:

— Mişcă-te, mămăligă! Vin avioanele. La adăpost, şi în viteză!

Cu gura căscată, recruţii îl priveau răcnind.

— Este un atac aerian? întrebă timid unul dintre ei.

— Crezi poate că-i un bal, sărman idiot! Nu fii trist! Este doar un joc în care crăpi în văzduh! Parşivenie de război… Nu poţi să-ţi duci traiul liniştit…

Dezordinea era la apogeu. Toţi se ciocneau mergând de colo-colo, se goleau dulapurile, bocancii grei răpăiau pe scări. Tinerii, care încă nu aveau obişnuinţa alarmelor, se trântiră pe ciment cu roţile-n sus, înnebuniţi de frică din cauza sirenelor şi călcaţi în picioare de camarazii lor care ştiau ce-i aşteaptă. Peste câteva minute ploaia de bombe avea să brăzdeze noaptea de smoală.

— Compania a 3-a, înainte!

— Plutonul patru, adunarea!

Vocea calmă a Bătrânului răsuna în întunericul pe care puteai să-l tai cu cuţitul. Huruitul escadrilei se apropie. Tunurile bateriilor flak începură să latre. Deodată, o lumină albă, orbitoare, sfâşie noaptea. O lumină strălucitoare care rămase suspendată pe cer ca un brad de Crăciun. Era o rachetă luminoasă; în câteva clipe, urmară bombele.

— Compania a 3-a, în adăpost! ordonă glasul profund al lui Edels, plutonierul major.

Cei două sute de oameni ai companiei se rostogoliră în tranşeele-adăpost, în spatele valului de pământ. Niciunul nu voia să coboare în beciuri, toţi preferam cerul deschis unor capcane de şoareci.

Brusc, infernul se dezlănţui.

Se auzeau urlete printre mugetele monstruoase ale exploziilor. Sub covorul de bombe, oraşul devenise sângeriu şi incendiul extraordinar lumina până în tranşeele noastre. Lumea părea să se surpe sub ochii noştri, în timp ce torpile şi bombe incendiare cădeau ca ploaia asupra oraşului condamnat. Ce cuvinte ar putea descrie această noapte îngrozitoare? Fosforul curgea în valuri, acoperind totul cu flăcări. Pietrele, asfaltul, oamenii, arborii, chiar şi sticla, toate ardeau.

Alte bombe explodară, alimentând fluviul de foc. Nu era alb, ca cel din furnale, ci purpuriu ca sângele! Ascultaţi… Auziţi-l pe diavol cum râde în acest infern ce-l întrece pe al său… Alţi brazi de Crăciun apărură, orbitori, în noapte. Bombardamentul se

înteţi, teroarea înghiţi oraşul, covor pe care dansul unui animal fantastic semănă moartea. Oamenii, ca viermii, căutau crăpăturile, cele mai mici fisuri pentru a-şi salva vieţile. Dar sub lumina strălucitoare mai puteau doar să-şi spună ultima rugăciune, căci urmau să moară sfâşiaţi, striviţi, arşi în acest creuzet monstruos. Se agăţau cu disperare de această viaţă pe care o iubeau în ciuda războiului, a foamei, a privaţiunilor, în ciuda terorii.

Ridicola baterie flak din cazarmă lătra dezordonat spre bombardierele invizibile. Regulamentul ordona să tragi, deci trăgeau, siguri fiind de un singur lucru: nicio „fortăreaţă zburătoare“ n-avea să fie măcar zgâriată.

Am auzit, nu de prea departe, un strigăt strident, neîntrerupt, şi o voce care plângea, chemând un infirmier. Câteva bombe loviseră unul dintre blocurile cazărmii.

— Trebuie să fie morţi acolo, înăuntru! murmură Pluto, care se lungise pe fundul tranşeei, cu casca pe ochi. Sper să fie scârboşii de nazişti.

— Nu-mi vine să cred că un aşa oraş poate să ardă! îl întrerupse Müller, care se ridică şi aruncă o privire oceanului de flăcări. Doamne, ce-o putea să ardă în halul ăsta?

— Femei grase şi slabe, bărbaţi costelivi şi butoaie de bere, copii şi golani, fete frumoase, spuse Stege ştergându-şi fruntea asudată. O adunătură, ce mai!

— Da, copii, o să mergem să-i râcâim de pe ziduri, spuse grav Bătrânul, aprinzându-şi vechea pipă cu capac. Muncă scârboasă! Nu-mi place că văd puşti pe jumătate arşi.

— Nu te-ntreabă nimeni dacă-ţi place. Nici pe noi, spuse Stege. O să facem pe măcelarii, asta-i tot.

— Asta şi suntem! rânji Pluto. Un abator afurisit, târfa asta de armată! Şi la ce bun? La naiba, ca să înveţi meseria. O ucenicie ca oricare alta.

Se ridică, îşi scoase boneta şi se înclină în faţa camarazilor întinşi pe taluz.

— Joseph Porta, soldat de rangul întâi, din mila Domnului măcelar în armata lui Hitler, casap de profesie, incendiator şi aducător de moarte.

În aceeaşi clipă un nou brad luminos se înălţă strălucitor nu departe de noi.

— O nouă serie pentru infern! strigă Porta, lăsându-se să cadă

în tranşee. În numele lui Iisus, *amin!*

Pe durata a fix trei ore, fără niciun minut de pauză, bombele loviră pământul, căzând din cerul de catifea. Încărcăturile de fosfor explodau, împroşcând străzile şi casele cu un clipocit sinistru, ploaie infernală, dans macabru al morţii şi al suferinţei.

Bateria flak tăcuse de mult. Fără îndoială, vânătorii noştri erau şi ei în aer, dar uriaşele bombardiere nu păreau jenate. Imensul val de foc acoperise oraşul de la nord la sud şi de la est la vest. Gara ardea într-o încâlcitură de vagoane şi de şine răsucite de mâna unui uriaş. Spitale şi azile se surpau într-un uragan de flăcări şi sfărâmături, fosforul devora în paturile lor bolnavi urlând, care nu putuseră fugi. Cei amputaţi încercau să se ridice pentru a scăpa de văpaia care înghiţea avidă ferestrele şi uşile. Culoarele lungi deveniseră coşuri cu tirajul foarte bun.

Zidurile ignifuge, în spatele cărora oamenii gâfâiau înainte de a muri sufocaţi, crăpau ca sticla sub tonele de exploziv. O miasmă de carne arsă ajunsese până în tranşeea noastră şi, între explozii, auzeam ţipetele muribunzilor.

— Este mai îngrozitor decât tot ceea ce am văzut! spuse Bătrânul. Dacă scăpăm, o să rămânem într-o ureche. O să cer să plec din nou în linia întâi. Acolo, cel puţin nu sunt femei şi copii de pus la frigare. Le doresc porcilor care au inventat astea să moară într-o baie de fosfor.

— Aşteaptă ziua cea mare, şuieră Porta. O să-i poţi pârli atunci şoriciul lui Hermann! El a suflat englezilor şmecheria pe care ne-o trântesc acum!

Într-un târziu, alarma încetă. Fluierele şi ordinele răsunară în cazarma luminată de incendiu. Ne înghesuirăm spre camioane. Porta se căţără ca o pisică, motorul hârâi, şi, fără a mai aştepta ordine, vehiculul greu demară în trombă. Agăţaţi de platformă, ne înghesuiam spre cabina şoferului; un locotenent de nouăsprezece ani strigă ceva, renunţă şi se aruncă spre camion de unde zece braţe îl ridicară. Gâfâind, întrebă dacă diavolul în persoană se află la volan, dar nu-i răspunse nimeni. Reuşeam cu greu să ne menţinem în camionul care hurducăia nebuneşte şi pe care Porta îl mâna cu viteză maximă printre craterele care găuriseră şoseaua.

Am străbătut primele străzi în flăcări, pe care tramvaie şi maşini zăceau zdrobite sub surpături. Am cotit scurt pe un trotuar rămas întreg, printre copacii rupţi ca nişte chibrituri.

Aproape de Erichstrasse a trebuit să oprim, căci locuinţele distruse de torpile blocau drumul ca un zid în faţa căruia chiar şi un tanc ar fi ezitat.

Am sărit din camion, încercând să ne croim drum printre ruine cu lovituri de târnăcop, topor şi sapă. Locotenentul Halter vru să ne organizeze, dar în zadar! Nimeni nu era atent la el, Bătrânul comanda. Dând din umeri, tânărul ofiţer nu mai insistă şi, luând un târnăcop, îl urmă pe soldatul care avea experienţa frontului şi care mânuia sapa cu aceeaşi îndemânare ca pe o mitralieră în linia întâi.

Prin fumul acru şi sufocant apăreau din toate părţile umbre îmbrăcate cu cârpe murdare, ale căror arsuri îi mărturiseau suferinţele. Femei, copii, tineri şi bătrâni cu figurile împietrite, marcaţi de spaimă. În ochii lor se citea nebunia. Cei mai mulţi aveau părul complet ars, aşa că femeile nu se mai deosebeau de bărbaţi, şi mulţi se înfăşuraseră în saci uzi, cu speranţa de a fi apăraţi de foc. O femeie striga înnebunită:

— Criminali de război! Sunteţi mulţumiţi? Bărbatul meu, copiii mei… au fost arşi! Să fiţi blestemaţi… blestemaţi!

Un bătrân o cuprinse după umeri încercând să o îndepărteze:

— Linişteşte-te, Elena, este destulă suferinţă şi aşa!

Dar, smulgându-se, ea se aruncă asupra lui Pluto, cu ghearele înainte, ca o pisică. Uriaşul docher o scutură un pic, apoi o dădu la o parte, ca pe un copil. Ea se aruncă la pământ şi se izbi cu capul de asfaltul încins, scoţând ţipete nearticulate, care se pierdură în spatele nostru, în timp ce înaintam prin marea de ruine.

Un poliţist, fără cască, având uniforma pe jumătate arsă, ne opri bâiguind:

— Casa de copii… Casa de copii…

— Ce spui? strigă Bătrânul enervat.

— Casa de copii… Casa de copii… continuă sergentul, ca pe o litanie, pe acelaşi ton, agăţându-se de Bătrânul.

Pluto se năpusti la el şi-i trase un pumn drept în faţă, cel mai bun mijloc pe front pentru cei cuprinşi de nebunie. Şi de această dată avu succes. Tremurând de spaimă, sergentul reuşi să scoată câteva fraze coerente.

— Casa de copii… salvaţi copiii… sunt închişi acolo… eu îi păzeam… ard, ard… şi ţipă. Ţipă, căpitane! Paznicul Poël raportează… ard…

— Făceai pe tine, acu’ mai merge, prost bătrân! strigă Porta, care-l prinsese pe om şi-l scutura. Mişcă-te!… Ce mai aştepţi, Dumnezeule! Nu sunt căpitan, ci soldat de rangul întâi. Mişcă-te, când ţi-am spus!

Agentul rămăsese pe loc, înţepenit. Începu apoi să alerge în jurul nostru, înnebunit. Locotenentul Halter îl agăţă:

— Ai înţeles? Mişcă… Arată-ne unde este, şi repede! Altfel te împuşcăm!

Îşi puse Mauser-ul sub nasul sergentului pe jumătate nebun, ale cărui buze tremurau ca cele ale unui iepure, în timp ce lacrimi mari i se scurgeau pe obraji. Era doar un bătrân care, dacă n-ar fi fost război, ar fi ieşit de mult la pensie.

Pluto îl împinse cu brutalitate.

— Gata! Înainte, ucenic vrăjitor, şi găseşte drumul sau o să-ţi găuresc dovleacul!

Paznicul se clătina şi tremura, alergând în faţa coloanei, pe străzile distruse, unde dansau flăcările. Peste tot, oameni întinşi la pământ; mulţi erau morţi, alţii muţi, înnebuniţi de panică, alţii strigau de te furnica pe şira spinării. Într-un loc ce fusese probabil o intersecţie, un copil alergă spre noi îngrozit, cu spume la gură.

— Sunt închişi în pivniţă! Ajutaţi-mă să-i scot. Tata este soldat ca şi voi, era în permisie… Lieschen şi-a pierdut un braţ, Henrik a fost înghiţit de foc!

Ne oprirăm şi Müller ciufuli părul copilului:

— Ne întoarcem imediat, îi spuse el.

Instinctul ne spunea că ne aşteaptă ceva şi mai grav.

În fine, în faţa unui morman de cărămizi, a trebuit să ne oprim. În clipa în care ne întorsesem spre agent pentru a-l întreba, răsunară alte explozii. Într-o clipă eram la adăpost, binecuvântată fie experienţa frontului!

— Se întoarce Tommy! strigă Porta.

Un zgomot metalic asurzitor, sfărâmături, bulgări de pământ şi pietre şuierau deasupra noastră. O răpăială căzu pe căştile noastre de oţel, dar n-o luarăm în seamă. Într-o clipă totul se opri…

— Bombe neexplodate, constată Bătrânul, ridicându-se.

Ne continuarăm drumul cu agentul în frunte. Cu lovituri de târnăcop, descoperirăm un beci, un zid, apoi ajunserăm la ceva ce putuse să fie o grădină în care un nebun rupsese toţi copacii.

Flăcările dansau pe vreascurile rupte şi pe fiarele contorsionate. Agentul întinse degetul şi murmură:

— Copiii sunt jos!

— Ce mai pute! exclamă Stege. Au căzut bombe cu fosfor aici!

Bătrânul privi în jur şi se îndreptă către ceea ce ar fi putut să fie scara beciului. Febrili, ne puserăm pe săpat, pe curăţat, pe râcâit, dar nu ajunserăm nicăieri. Pentru fiecare cărămidă luată căpeau alte zece, iar după un timp ne oprirăm epuizaţi. Müller ne spuse că cel mai bine ar fi să încercăm să luăm legătura cu cei din pivniţă în cazul în care, printr-un miracol, ar mai fi rămas cineva viu. Îl privirăm pe agent, care se clătina de pe un picior pe celălalt cu o faţă de mort.

— Hei, *schupo*[1]! strigă Porta. Eşti sigur că-i aici? Opreşte-te din bâţâit şi vino-ncoa! Hei, cap sec! Mă auzi?

— Lasă-l în pace, spuse locotenentul. Nu mai poate. În orice caz, aici este o casă de copii. Scrie pe placa asta.

Urmând sfatul lui Müller, ne apucarăm să lovim fundaţia casei, sperând într-un răspuns din interior. La capătul a ceea ce ni s-a părut o eternitate, am auzit câteva lovituri slabe. Lovirăm din nou cu un ciocan şi ascultarăm cu urechile lipite de pământ. Fără îndoială, ni se răspundea!

Apucarăm uneltele ca nişte nebuni. Sudoarea curgea pe feţele noastre afumate, mâinile ne sângerau, unghiile ni se rupeau în timp ce trăgeam bucăţi din zidul cald şi aspru pe care târnăcopul îl sfărâma.

Agentul se clătina în continuare, scoţând sunete neinteligibile.

— Vino încoace, strămoş al poliţiei! strigă Pluto furios. Ajută-ne!

Fără niciun rezultat. Uriaşul porni spre el, îl săltă aşa cum salţi un copil şi-l aruncă în locul în care săpam. Îl ridicarăm în picioare şi cineva îi puse o lopată în mâini.

— Să scoată scântei, camarade!

Omul începu să sape, şi, încet-încet, munca păru că-i redă luciditatea. În fine, în fundul gropii pe care o săpa Bătrânul apăru o spărtură prin care se ivi mâna unui copil, alunecând pe pietrele de care se agăţa cu disperare. Bătrânul se aplecă şi le spuse prin spărtură câteva cuvinte liniştitoare. Un cor de ţipete izbucni, un infern de voci de copii aduşi la limita suferinţei şi

[1] Curcan, sticlete, nume peiorativ pentru poliţist de stradă. (N.T.)

nebuniei. Lovirăm micuţa mână ca să se retragă, dar o alta apăru imediat. Stege se întoarse:

— O să înnebunesc. Aşa nu rezolvăm nimic şi dacă săpăm o să strivim una dintre mâinile astea.

O femeie striga după aer. „Apă, apă!“ gemea o alta.

Mereu în genunchi, Bătrânul rostea cuvinte liniştitoare. În astfel de împrejurări era un monument de răbdare şi fără el ne-am fi aruncat de mult sculele şi am fi fugit, astupându-ne urechile pentru a nu-i mai auzi…

Se iveau zorile, dar nu puteau străpunge norul de fum sufocant, care acoperea oraşul în flăcări. Lucram cu măştile pe faţă, aproape sufocaţi în acel cuptor. Glasurile noastre erau ca glasurile unor fantome prin filtrul măştilor. Totul părea un vis, un coşmar îngrozitor.

Făcuserăm şi o altă spărtură şi încercasem zadarnic să-i liniştim pe disperaţi. Cuvinte sfâşietoare ne ajungeau la urechi, ducând groaza la limitele ei, această groază pe care n-ajungi să o cunoşti dacă n-ai trăit un bombardament. Fiecare crede că cea mai rea este căderea bombelor, dar nu-i aşa: reacţia oamenilor este aceea care naşte un iad de neuitat.

— Tatăl nostru care eşti în ceruri… se ruga o voce tremurătoare.

Loviturile surde ale târnăcoapelor îi răspunseră „Şşş…!“ făcură exploziile. „Iartă-ne păcatele noastre…“ Un amestec urlător de ţărână şi foc fu aruncat în aer, tunetul se prăbuşi peste noi. Bombe neexplodate? Nu, bombe incendiare cu explozie întârziată. Ne-am lipit de zidurile de rezistenţă… „Vină împărăţia ta pe pământ…“.

— Tacă-ţi fleanca! urlă Porta turbat. Ăsta-i porcul de Satana! Lui Hitler… ăstuia i-aş băga vătraiul înroşit… dacă aş prinde ziua cea mare…

— Ajutor! Dumnezeule din Ceruri, salvează-i pe copiii noştri… plângea cu disperare vocea din întuneric.

— Grăbiţi-vă! Salvaţi-ne! strigă o voce isterică şi o mână albă, îngrijită, se agăţă de marginile spărturii, rupându-şi unghiile în mortar.

— Ia-ţi degetele, fetiţo, mârâi Porta, altfel n-o să vă scoatem în veci!

Dar degetele subţiri râcâiau cu disperare. Porta îşi scoase centura şi lovi: sângele izbucni, mâna se deschise şi degetele

lungi alunecară ca nişte viermi, înghiţiţi de întuneric.

Alte explozii bubuiră. Strigăte şi blesteme. Grinzi, pietre şi moloz căzură prin ploaia de fosfor care ne înconjura. Agentul de poliţie se prăbuşi la pământ, nemişcat. Pluto îi împinse capul cu vârful bocancului:

— Pe jumătate mort, spuse el, dar ce să-i faci? Imposibil pentru un moş să reziste la mizeriile pe care ni le fac englezii.

Locotenentul Halter se strâmbă:

— Sunt sigur că credea cu sfinţenie în victoria Germaniei naziste şi că n-avea milă pentru arestaţi... N-ai decât să-l laşi acolo!

— Rahat pentru sticlete, fu comentariul lui Porta.

Şi ne-am apucat iarăşi să săpăm.

Dintr-o dată, o explozie de-o asemenea violenţă, încât depăşea tot ceea ce auzisem, zgudui pământul sub picioarele noastre. O alta îi urmă imediat. Ne aruncarăm spre orice ni se părea un adăpost, făcându-ne una cu pământul. Nu erau alte bombe cu explozie întârziată, ci începutul unui nou atac.

Bombele incendiare făceau să izbucnească jerbe de foc de cincisprezece metri înălţime; fosforul curgea pe ziduri ca ploaia. Totul şuiera şi se învolbura în jurul nostru într-un uragan de flăcări şi explozii. O torpilă de mare calibru volatiliză într-o clipă casa şi conţinutul ei.

Porta era întins lângă mine şi-mi făcea cu ochiul prin vizorul măştii pentru a-mi ridica moralul. Masca păru că mi se umple cu vapori clocotiţi. Îmi strivea tâmplele... Mă sufocam, groaza mă strângea de gât. „O să-mi pierd minţile“, aceste cuvinte îmi veniră în minte şi mă făcură să mă ridic pe jumătate. Trebuia să fug, oriunde, numai să fug...

Porta sări pe mine ca un uliu. O lovitură de picior mă trânti din nou în groapă. Mă lovi o dată şi încă o dată, cu ochii răi în spatele sticlei groase. Strigam... urlam... apoi s-a sfârşit. Cât timp durase? O oră... o zi?

Nu, cincisprezece minute. În tot acest timp sute de oameni fuseseră ucişi, iar eu, un soldat tanchist, îmi pierdusem minţile de spaimă... Am scăpat cu botul pocnit, cu un dinte rupt şi un ochi vânăt şi cu toţi nervii la pământ, gata să urlu.

Oraşul devenise un cuptor incandescent, în care torţe vii fugeau ţipând printre ruinele care ardeau cu izbucniri albastre. Se clătinau, se rostogoleau şi cădeau, se ridicau şi se roteau ca

un titirez aruncat de un copil năuc. Se zbăteau, strigau şi urlau cum doar oamenii şi caii pot să o facă în faţa morţii. Într-o clipă, un întreg crater de torpilă fu umplut până la gură cu aceste fiinţe în flăcări: femei, bărbaţi, bătrâni, dansând acelaşi dans macabru într-o aură orbitoare.

Erau oameni care arzând deveneau în întregime albi, alţii roşii, câţiva roz, în timp ce mulţi se topeau în flăcări albastre şi aurii. Uneori se ghemuiau şi se carbonizau, alteori alergau în cerc sau cu spatele, pentru a sfârşi în volburi de flăcări, sau a se târî ca şerpii înainte de a se zbârci ca nişte mumii negre.

Bătrânul, care vedea pentru prima dată aşa ceva, se transformă într-un nebun furios. El, tot timpul atât de liniştit, se puse pe strigat:

— Trageţi, trageţi odată, pentru numele lui Dumnezeu!

Apoi îşi ascunse capul între mâini. Locotenentul Halter începu să plângă; îşi smulse revolverul şi-l aruncă Bătrânului.

— Omoară-i tu, eu nu pot!

Porta şi Pluto, tăcuţi, îşi scoaseră revolverele: gloanţele porniră spre sărmanele torţe vii, obiecte de tortură prin groază.

Am văzut copii, atinşi de tirul precis, mişcându-şi puţin picioarele, zgâriind pământul cu degetele, apoi împietrind şi arzând pe loc. Vi se pare oribil? Chiar aşa şi era, într-adevăr. Dar mai bine glonţul unui revolver de mare calibru decât martiriul prin foc. Niciunul n-ar fi putut fi salvat, chiar dacă ar fi fost acolo toţi pompierii din lume.

Din beciul casei de copii se ridică un singur ţipăt izbucnit din sute de piepturi. Un ţipăt de copii şi de femei care urca asemenea unei furtuni spre cer. Dar nu cred că Dumnezeu l-a auzit. Acest ţipăt, această nesfârşită suferinţă, era acela al inocenţilor, al celor care n-aveau nicio vină în acest război infam, cum nimeni nu mai văzuse. Dumnezeu n-a mai răbdat să-i lase pe pământ. Pe puţini i-am putut scoate, şi dintre ei aproape toţi au murit în scurt timp, în braţele noastre.

În mai multe rânduri, Pluto, Müller şi Stege coborâră în beci, dar nu scosesem nici jumătate din copii când beciul s-a surpat. Pluto se trezi prins între două blocuri de piatră şi a avut un noroc extraordinar că nu a rămas acolo! L-am salvat cu ajutorul unor bare de fier folosite ca pârghii.

Ajunşi la capătul puterilor, ne-am aruncat pe pământul cutremurat. Ne-am smuls măştile de gaz, dar duhoarea era atât

de greţoasă, încât n-am rezistat. O putoare dulceagă de cadavru, amestecată cu miasma acră a cărnii arse, se împletea cu mirosul sângelui cald. Dacă Dante ar fi ştiut ce înseamnă un bombardament aerian, infernul său ar fi arătat de o mie de ori mai rău. Setea ne uscase gurile, ochii ne ardeau.

Ţiglele se învârteau prin aer ca tăciunii, grinzi în flăcări zburau ca frunzele toamnei pe străzile în ruine. Ghemuiţi, aproape alergând, ne-am strecurat prin această mare de flăcări. Înfiptă în pământ, o uriaşă bombă neexplodată ne bara drumul, dar o depăşirăm mergând pe vârfuri, fără să-i dăm atenţie. Fusese o vreme în care s-ar fi evacuat zona pe o rază de un kilometru în jurul maşinăriei ucigaşe!

O rafală de vânt, născută din incendii, ne mătură în plină stradă. Acţiona ca un aspirator uriaş; îi ţinurăm piept, bălăcindune în resturile trupurilor sfâşiate, alunecând pe cărnurile care semănau cu o piftie însângerată.

Un om în uniformă cenuşie sosi alergând. Brasarda în roşu şi negru, cu crucea încârligată, strălucea ca o bătaie de joc în lumina flăcărilor. Porta îşi ridică braţul.

— Nu, nu pe el! strigă locotenentul Halter.

Mâna sa tremurândă zvâcni spre Porta. Înjurând, uriaşul lovi cu securea în pieptul nazistului, în aceeaşi clipă în care lopata lui Bauer îl izbi în creştet, despicându-i ţeasta în două părţi egale, care-i căzură pe umeri.

— Te simţi mai bine! rânji Porta.

Culcaţi, câţiva oameni se chinuiau arzând. Şinele de tramvai, încălzite la roşu, se înălţau groteşti din asfalt. Mai încolo, umbre negre se aruncau înnebunite din casele în flăcări şi atingeau pământul cu un zgomot înăbuşit.

Îi văzurăm apoi pe unii târându-se, trăgându-şi după ei picioarele rupte. Bărbaţii îşi abandonau femeile şi copiii. Oamenii deveniseră animale, pentru care un singur lucru conta: să fugă... să-şi scape pielea!

Întâlnirăm camarazi din cazarmă care încercau, asemenea nouă, să facă imposibilul pentru a-i scăpa pe aceşti nefericiţi din iad. Multe grupuri erau formate din ofiţeri conduşi de un subofiţer cu experienţa frontului sau de un soldat de rangul întâi, căci aici nu gradele contau, era nevoie de experienţă şi de nervi de oţel.

Săpam, ciocăneam, spărgeam, trebuia să pătrundem în

pivniţe şi în adăposturi surpate, locuri încinse şi duhnind, unde întâlneam scene de groază.

Într-un loc găsirăm peste cinci sute de fiinţe omeneşti într-un bunker de beton. Erau aliniaţi cuminţi unul lângă altul, aşezaţi sau lungiţi, fără nicio zgârietură: oxidul de carbon îi ucisese, metodă ce uşurează foarte mult moartea în caz de bombardamente. Într-o altă pivniţă, dimpotrivă, masa de oameni ghemuiţi forma un zid, ca o pastă de mici uitată în tigaie şi prăjită la un loc.

Plânsete, lacrimi, strigăte după ajutor... Mame disperate chemându-şi copiii zdrobiţi, arşi, târâţi de uraganul de foc, erau luate de salvatori, apoi lăsate pe străzi unde rătăceau îngrozite. Un mic număr s-au regăsit, dar cei mai mulţi nu s-au revăzut în veci. Copiii dispăruseră în vârtejul uriaş de nefericiţi, în coloana de fugari care ducea cu ea totul în lungul drumului.

Morţi, nimic altceva decât morţi.

Copii, părinţi, prieteni, cunoştinţe, iubiţi, duşmani...

Un lung şir de sicrie umplute cu cadavre din care flăcările au făcut mici mumii.

Zi după zi am adus cadavre. Era munca noastră, comandoul de gropari.

La primul semnal al alarmei, toţi au făcut ultimii lor paşi spre beciuri. Au rămas acolo, murind de frică, până când fluviul de fosfor i-a înghiţit.

Cei care nu ştiu ce înseamnă să plângi pot să vină să înveţe alături de noi, aducătorii de moarte, comandoul de blindate, în preajma acestor morminte.

CAPITOLUL DOI

FURIOSO

Bineînţeles, un regiment disciplinar este făcut pentru ispăşirea celor mai grele păcate, fie în garnizoană, fie pe front. Revenisem de pe frontul de Est. Trebuia să învăţam să luptăm cu noul model de blindate pentru a fi din nou trimişi la măcelăreală. Trecusem prin lagăre de concentrare, prin închisori, prin tabere de reeducare şi prin alte instituţii de tortură ale celui de-al treilea Reich. Dar, printre noi, doar Pluto şi Bauer erau de drept comun.

Pluto, marele docher din Hamburg (în civilie Gustav Eicken), fusese condamnat pentru furtul unui camion cu făină. Nega întotdeauna că este adevărat, dar până şi noi, prietenii lui, eram convinşi că şmanglise făina. Bauer căpătase cinci ani de muncă forţată pentru vânzarea unui porc şi a câtorva ouă pe piaţa neagră.

Bătrânul (subofiţerul Willy Beier), şeful nostru, era cel mai în vârstă, însurat, doi copii, tâmplar de meserie. Convingerile politice îi oferiseră un an şi jumătate de lagăr, de unde, în continuare „irecuperabil politic“, ajunsese în Regimentul 27 disciplinar. Joseph Porta, soldat de rangul întâi, înalt, slab şi de o lene incomparabilă, nu uita niciodată să spună că este comunist. Un steag roşu pus pe clopotniţa bisericii îl adusese aici. Era un berlinez de o veselie şi o neruşinare inimaginabilă.

Hugo Stege era student şi fusese arestat în timpul unei demonstraţii. Trei ani la Orianenburg şi Torgau înainte de a ajunge în găunosul 27. Müller, sfântul nostru, nu voise să-şi renege credinţa. Purta bentiţa mov a studenţilor teologi şi asta îl costase patru ani la Gross Rosen, de unde fusese graţiat pentru a fi trimis să moară alături de noi. Cât despre mine, eu dezertasem. Trecerea prin lagărul Lengries fusese scurtă, dar violentă, pentru a sfârşit în acest regiment al morţii.

După bombardament fusesem separaţi în comandouri de curăţitori şi comandouri de gropari. Ştiţi ce vrea să zică asta, să îngropi cadavre zdrobite după un atac aerian? Ai de ce să verşi de scârbă.

Timp de cinci zile, ajutaţi de prizonieri ruşi, adunasem cadavrele şi acum, în cimitir, le puneam unul lângă altul în uriaşe gropi comune, încercând să identificăm ceea ce mai putea fi identificat. Fără speranţă. Focul îşi făcuse admirabil

treaba. Aproape toate hârtiile dispăruseră, arse sau furate de jefuitorii de cadavre care mişunau printre ruine. Dacă aceste hiene cu faţă de om erau prinse, erau împuşcate pe loc, ca nişte câini turbaţi. Ciudat, nu doar scursorile făceau aşa ceva.

Într-o seară târzie am prins două femei pe care Bătrânul le remarcase primul. Pentru a fi siguri, ne-am ascuns şi le-am privit cum treceau printre ziduri şi se opreau deasupra cadavrelor în descompunere. Cu o dexteritate de hoţ, controlau hainele şi una dintre ele adunase deja treizeci şi una de ceasuri şi o duzină de bijuterii, fără să mai vorbim de bancnote. Aveau şi un cuţit cu care tăiau degetele cu inele. Dovada era acolo, nimic de zis. Le-am împins cu paturile armelor spre un perete ars şi am descărcat un încărcător de pistol-mitralieră în ele. Liniştitul Müller a tras. Bauer le împinse cu piciorul ca să fie sigur că sunt moarte.

— Târfe scârboase! scuipă Porta. Probabil membre de partid. Gunoaiele astea strângeau totul…

Porta era jos în groapă, cu Pluto. Noi ceilalţi le dădeam trupurile pe care le descărcam din căruţe. Mâini şi picioare atârnau peste margini, bărbaţi, femei, copii, nu conta, de-a valma. O căpăţână se legăna lovindu-se de roată, cu gura deschisă, arătându-şi într-un rânjet dinţii lucioşi.

Bătrânul şi Halter îi notau pe cartonaşe galbene şi roşii pe cei pe care îi putusem identifica, ceilalţi erau număraţi ca sacii: atâtea fete, atâţia băieţi. Aveam, pentru această muncă, rachiu la discreţie, şi goleam rapid sticlele ascunse în spatele unui mormânt vechi. Niciunul n-ar fi rezistat treaz.

Un creier de prusac metodic indicase să fie puşi împreună morţii din aceeaşi pivniţă. Deci, primeam din timp în timp căzi pline cu o pastă carbonizată care fusese alcătuită din fiinţe umane. Deasupra, o fişă indica numărul celor din adăpost. Cincizeci de oameni stropiţi cu fosfor de-abia umpleau o cadă normală.

Un gogeamite prizonier rus, care ne ajuta, plângea fără să se poată opri. Numărul copiilor îl emoţiona. Îi aşeza cu blândeţe în mormânt, murmurând:

— *Salkii prastaludina, malenkii prastaludina!*[2]

Dacă vedea punându-se adulţi peste copii, devenea aproape nebun, aşa că-l lăsam să facă ce vrea. Deşi bea enorm, părea

[2] Săracii oameni simpli, micuţii oameni simpli! (N.T.)

calm; aranja cu precauţie membrele micuţe, pieptăna părul ciufulit şi, din zori la asfinţit, făcea singur această treabă înspăimântătoare.

Bătrânul vedea în această linişte aparentă semnele care preced nebunia.

Din fericire, îl aveam pe Porta. Pe durata acestei corvoade, umorul său drăcesc ajungea să ne distragă atenţia şi, când un braţ s-a desprins de corp, i-a strigat, cu un hohot de beţiv, lui Pluto care stătea cu el în mână, uimit:

— Ce frumuseţe de labă! şi trase un gât de rachiu. Pune-i-l la îndemână ca să-l aibă acolo unde-i aşteptat, vreau să zic în cer sau în iad.

Lăsă sticla lângă piatra de mormânt căzută, pe care se mai putea citi: „Odihnească-se în pace“.

— Asta nu se referă la o sticlă de rachiu! chicoti el.

Deasupra fiecărui strat de cadavre aruncam un strat subţire de pământ, apoi aşezam un nou strat. Cum nu aveam prea mult loc, le tasam, călcându-le în picioare; deodată, m-am trezit înotând în cadavre. Porta zbiera în groapă:

— Ce scârbos! mai rău decât tine, Pluto, când te-ai umflat cu fasole, nimic de zis!

Când o groapă era plină, scriam numărul corpurilor pe o hârtie prinsă de un par, în ajutorul celor care, mai târziu, urmau să aşeze o placă sau o cruce.

Patru sute cincizeci de necunoscuţi, şapte sute de necunoscuţi, o sută optzeci de necunoscuţi… Întotdeauna un număr par de dragul ordinii. Birocraţia prusacă era în drepturile ei.

Pe măsură ce treceau zilele era şi mai rău. Soseau cadavre pe jumătate devorate de câini şi de şobolani. Corpuri putrezite care ţi se scurgeau printre degete; ne vărsam şi sufletul din noi, dar trebuia să continuăm. Chiar şi Porta îşi pierdu moralul şi rămase tăcut. Spiritele se înfierbântaseră, ne certam pentru nimic.

O femeie pe jumătate goală, cu picioarele grotesc răsucite sub ea, pe care Porta a vrut să le îndrepte, a fost picătura care a vărsat paharul.

— Las-o aşa! spuse Pluto. Ce-ţi pasă cum stă? Nici măcar n-o cunoşti.

Porta se apropie cu paşi de beţiv de docher, acoperit ca noi toţi de o mâzgă verzuie.

— Chiar şi un golan ca tine ar trebui să-nţeleagă că nu putem lăsa o fată în poziţia asta şi fără chiloţi, în aceeaşi groapă cu bărbaţii… Dacă există lumea cealaltă, eu Joseph Porta, nu-mi iau responsabilitatea unui viol… Pe toţi dracii!

Îşi dădu capul pe spate, ridică sticla şi lăsă rachiul să-i curgă pe gât. Râgâi apoi de câteva ori, violent, şi scuipă pe un morman de cadavre.

— Pe naiba, destul, Porta! urlă locotenentul Halter, dând cu pumnul în masa pe care scria. Ajunge, pentru Dumnezeu!

— La ordinele dumneavoastră, locotenente. Joseph Porta, gropar, cioclu sau căcănar, este la ordinele dumneavoastră, dar asta, nu schimbă lucrurile cu nimic! Veniţi s-o vedeţi şi spuneţi dacă-i posibil s-o-ngropăm aşa!

— Pentru ultima dată, destul! răcni Halter. Soldat Porta, îţi ordon să taci!

— Nici vorbă! Vezi-ţi de treburile tale, eu de-ale mele. Să mi te adresezi cu „domnule“ până una alta!

Furios, locotenentul sări printre cadavre şi se apucă să-l bumbăcească pe Porta. Se bătură ca două brute. Reveniţi din surpriză, Pluto şi Bauer opriră bătaia, doborându-i pe fiecare cu câte un pumn. Porta şi Halter se rostogoliră în noroiul dezgustător, de unde îi traserăm, şi sfârşiră prin a-şi recăpăta cunoştinţa.

Privind chiorâş se ridicară şi traseră, sub supraveghere, un gât zdravăn de alcool. Cum Porta se întorcea în groapă, locotenentul îi întinse mâna:

— Iartă-mă, camarade. Nervii, dar ai mers prea departe! Să uităm!

— Bine, bine, locotenente… Porta nu-i ranchiunos, dar unde ai învăţat să dai aşa? Mai ştiu doar pe unul, colonelul Hinka. Dar, din cauza porcului de Pluto, data viitoare ne va căsăpi. Ne va călca-n picioare.

Eram din ce în ce mai beţi. De mai multe ori, câte unul dintre noi căzu în groapă, însoţit de hohote de râs şi de acuze faţă de morţi.

— Uite! strigă Porta de răsună cimitirul, uite o putoare cu condicuţă… Dumnezeule! Dar o cunosc!…

Izbucni în râs, şi aruncă o fişă galbenă locotenentului Walter.

— Este Gertrude… Bunule Dumnezeu! Cea din Wilhelmstrasse… Rahat! Şi ea! Nu-s opt zile de când ne-am

întâlnit şi iat-o aici.

Porta se aplecă şi o examină curios pe Gertrude moartă. Cu competenţa unui expert, preciză:

— O torpilă. Se vede imediat: i-au plesnit plămânii. În rest, n-are nimic. Când te gândeşti... Cea mai bună târfă pe care am cunoscut-o... Merita douăzeci de mărci!

Ne aplecarăm curioşi peste amanta lui Porta. Fu apoi rândul unui bărbat elegant.

Stege pufni în râs:

— Un client pentru Gertrude!

— Mai bun decât un golan ca mine, ai, Gertrude? râse Porta. Dacă ţi-aş fi spus acum opt zile c-o să te-ngrop lângă un domn aşa frumos! Vezi, totul se sfârşeşte cu bine!

Locotenentul aruncă o privire spre şirul lung de vehicule care aduceau, fără încetare, noi cadavre.

— La naiba! Încă nu s-a sfârşit? strigă la adjutantul care conducea coloana. Mai sunt totuşi şi alte plutoane în afară de noi!

— Da, domnule locotenent. Dar se pare că sunt o mulţime de cadavre, iar mai multe plutoane s-au sonat.

Halter înjură şi continuă să-şi facă listele.

Zi după zi, făceam pe groparii. Eram beţi morţi, glumele noastre ajunseseră la ultima limită a obscenităţii, iar faptul că eram încă în stare ne deschidea o portiţă de scăpare în faţa nebuniei, căci dacă am fi stat să ne gândim...

Pentru sfârşit, ne-a pus să coborâm în beciuri, de unde renunţaseră să mai scoată cadavrele. Iar noi, oamenii morţii, în uniformele negre ale diviziei de blindate, cu însemnele cu cap de mort, am fost puşi să curăţăm resturile cu aruncătorul de flăcări. Sarcină înspăimântătoare, care-i gonea din faţa noastră pe supravieţuitorii îngroziţi.

Flăcările lungi carbonizau cadavrele, transformându-le în cenuşă. Pe urmă dinamita exploda şi, într-un nor gros de praf, resturile casei în care locuiseră atâtea generaţii se surpau.

Presa oficială se mulţumi să descrie în puţine cuvinte aceste viziuni de infern: „Mai multe oraşe din norul Germaniei, printre care Köln şi Hanovra, au suferit atacuri inamice. Riposta noastră nu va întârzia. Deja numeroase bombardiere au fost doborâte de A.L.A. şi de vânători.“

Un soldat are arme pentru a le folosi. Aşa spune regulamentul.

Iar un soldat trebuie să respecte regulamentul.

De altfel, cei mai buni fac ca el să fie aplicat.

Aceasta era eterna litanie a locotenent-colonelului von Weisshagen, care adora regulamentul.

Dar care totuşi a considerat dezagreabil să-i fie găurită cascheta de un glonţ bine ochit.

În noaptea aceea, cazarma a fost în sărbătoare.

CAPITOLUL TREI

UN FOC DE ARMĂ ÎN NOAPTE

Vreme de opt zile cursese pe noi sudoarea şi sângele la instrucţia cu noile tancuri, pe acel teren mizerabil de la Sennelager. În mod sigur cel mai urât dintre câmpurile de manevră germane. Se spunea frecvent, în armată, că Sennelager, lângă Paderbonn, nu putuse fi inventat decât de un demon pentru a mări suferinţele oamenilor. Şi probabil că era adevărat, căci ai fi putut căuta mult şi bine înainte de a găsi un amestec mai sumbru de nisipuri, mlaştină, crânguri de mărăciniş, toate mai triste şi mai singuratice decât deşertul Gobi.

Sennelager fusese deja blestemat de toţi cei din armata imperială care trecuseră pe acolo înainte de a cădea în ’914. În timpul inflaţiei, o sută de mii de voluntari ai celui de-al doilea Reich au ajuns să regrete meseria de şomer la vederea acestui peisaj. Iar noi, sclavii – soldaţi ai celui de-al treilea Reich – îl blestemam mai mult decât toţi ceilalţi laolaltă. Căci toţi subofiţerii imperiului nu puteau fi decât nişte copii faţă de sadicii armatei pe care îi aveam noi acum drept comandanţi.

Tot la Sennelager erau executaţi şi foarte numeroşii oameni condamnaţi de Consiliul de război al Comandamentului superior al Rinului. Dar, cum spunea Bătrânul, moartea, în acest loc îngrozitor, nu putea să aibă decât chipul mântuirii.

Pe scurt, la întoarcerea în cazarmă. Pluto şi cu mine am fost desemnaţi să facem de gardă la arest, cu căşti şi puşcoace, în

timp ce camarazii mai norocoşi plecau în oraş să-şi înece în bere mizeriile de pe câmpul de instrucţie.

Porta trecu legănându-se prin faţa noastră, râzând cu gura până la urechi de puteai să-i vezi cei trei dinţi rătăciţi prin ea. Armata, bineînţeles, îi făcuse cadou o proteză, dar el o ţinea în buzunar, bine învelită în cârpe cu care îşi curăţa arma înainte de raport. Pentru masă, despacheta totul cu grijă şi punea cele două părţi ale protezei de o parte şi de alta a farfuriei; după ce-şi halea porţia şi tot ce mai putea să adune, îşi curăţa proteza cu cârpa, o reîmpacheta conştiincios şi punea totul în buzunar.

— Grăbeşte-te să laşi poarta deschisă când se-ntoarce taica, strigă el, căci de-abia aştept să dorm pe ţambal la setea-n gât pe care o am!... Pe curând, gaşcă de lichele, şi aveţi grijă să nu-şi ia picioarele la spinare cazarma voastră împuţită de prusaci.

— Ce chiulangiu! mârâi Pluto. O să se facă criţă, iar noi trebuie să ne distrăm cu nişte amărâţi de recruţi. Nici măcar nu poţi să faci cu ei o carte!

Stăteam la cantină în faţa supei de urzici, eterna „Eintopf“ de care eram sătui, dar care-ţi înşela foamea. Într-un colţ, câţiva recruţi se umflau în pene din cauza uniformei pe care o purtau. Sărmanii! O să-şi dea duhul în curând într-o companie de marş, ca să nu mai vorbim de front!

Sergentul Paust era şi el acolo, împreună cu câţiva subofiţeri, şi sorbea lacom, bolborosind în halbă. Când ne descoperi echipaţi în faţa gamelelor, rânji:

— Ei, golanilor! E bine în gardă? Mulţumiţi-i lui mandea. M-am gândit c-aveţi nevoie de odihnă... Fiţi mulţumiţi că n-o să fiţi mahmuri mâine.

Niciun răspuns de la noi. Sprijinindu-se cu pumnii strânşi, pe masă, sergentul se ridică pe jumătate şi-şi apropie de noi botul prusac:

— Să aud răspunsul, hai! Regulamentul ordonă că subordonaţii trebuie să răspundă superiorilor. Nu suntem pe front aici... Suntem civilizaţi! Băgaţi-vă asta-n cap!

Ne îndreptarăm leneşi şi răspunserăm:

— Da, sergent, suntem mulţumiţi să facem de gardă!

— Aveţi târtiţa grea, porcilor! Vă vindec eu la instrucţie mai repede decât credeţi. Dădu din mână a lehamite: Repaus, staţi jos!

Îi şoptii lui Pluto:

— Rahatul ăsta face mai multe fiţe ca un locotenent-major!

Pluto râmji:

— Adevăratele bestii, tablagii ăştia de la regimentală! În ce hazna ne scăldăm! Mă sufoc, hai s-o-ntindem!

Cum ajunserăm în faţa uşii, Paust urlă:

— Hei, voi! Eroi obosiţi, nu ştiţi că-n regulament scrie să-ţi saluţi superiorii? Nu facem niciun rabat aici! Cine v-a trimis pe capul meu?

Tremurând de furie ne-am oprit, am pocnit din călcâie şi vocea insolentă a lui Pluto răsună:

— Soldat Eicken şi soldat Hassel cer permisiunea de a părăsi încăperea pentru a se prezenta la postul de gardă!

Cu un gest graţios, Paust îşi ridică halba spre bot:

— Rupeţi rândurile!

Afară, Pluto înjură din toate puterile, turbat. Termină cu o băşină dirijată spre uşa închisă a cantinei:

— O să spunem în curând „Trăiască frontul!“, bătrâne, căci dacă mai zăcem pe aici îl fac bucăţele pe Paust.

Tolăniţi în corpul de gardă, am început să răsfoim revistele porno pe care ni le recomandase Porta.

— Ia priveşte bucile astea, zâmbi Pluto, arătându-mi fotografia unei femei. Dacă aş găsi o târfă ca asta! Aş sta doar cu ştanga sus!

— Mersi. Nu-i genul meu. Mie-mi plac mignonele. Uite, îmi place mai mult asta. Una ca ea la fiecare şase luni şi aş putea să trec prin războiul de treizeci de ani.

Comandantul gărzii, subofiţerul Reinhardt, se uită cu gura căscată la revistele noastre.

— Dumnezeule! Unde le-aţi găsit?

— Unde crezi! hohoti Pluto. Se dau la biserică. Portăreasa are un teanc sub Biblie.

— Nu fi insolent! urlă Reinhardt în faţa veseliei noastre.

Dar îşi descreţi fruntea rapid. Îl apucară căldurile răsfoind revistele pline de poziţii exotice. L-ar fi lăsat cu gura căscată chiar şi pe Van de Velde, dacă ar fi descoperit biblioteca portabilă a lui Porta.

— Dumnezeule! mârâi Reinhardt, nu pot să aştept terminarea gărzii ca să mă duc la femei. O vezi pe-asta de aici, cu trei tipi? Nu-i explodează fundul ca o bombă? Nu-ţi vine să crezi! Trebuie să-ncerc mâine cu Grete.

— Fâs! spuse Pluto condescendent, asta nu-i nimic. Uită-te mai bine aici, băiete! O făceam la paisprezece ani, poţi să mă crezi!

Pe mutra de ţăran a lui Reinhardt apăru o uimire tâmpă. Îl privea încremenit pe uriaşul hamburghez.

— La paişpe ani! Glumeşti! Când ai făcut-o prima dată?

— La opt ani şi jumătate. Şi cu o femeie măritată. Ca bacşiş că i-am cărat o duzină de ouă. Ajunsesem să o fac de trei ori pe zi, atât de mult îmi plăcea! Mai târziu, timp de doi ani, am fost asociatul patronului unui bordel. Poţi să mă crezi, nimic nu-i mai bun ca o târfă bine antrenată. Chiar dacă sunt femei măritate, sătule de soţi. Sunt şi mai şi! Ca să nu vorbim că te scutură ca o capră care a băut rachiu.

— Taci! urlă Reinhardt. Tot uitându-mă la astea, nu mai rezist. Dacă domnul are atâta experienţă, înseamnă că poţi să-mi agăţi una ca asta!

— Nu-i imposibil, dar serviciu contra serviciu: zece batoane de opiu şi o sticlă de alcool franţuzesc. Nu poşircă nemţească.

— Merge, spuse Reinhardt. Dar dacă-ţi baţi joc de mine, îţi stâlcesc mutra!

— Bine, dacă n-ai încredere, spune-o. Şi descurcă-te singur, răspunse Pluto indiferent, ca şi cum opiumul şi băutura nu l-ar fi pus pe jăratec.

Continuă să răsfoiască, nepăsător, paginile revistei pornografice. Reihardt se învârti ca o fiară în cuşcă, răsturnă cazarmamentul unui recrut şi-l notă pentru indisciplină în timpul serviciului de gardă. Veni într-un sfârşit şi ne cuprinse amical pe după umeri.

— S-a făcut, băieţi. Fără nicio supărare. Devii suspicios în cazarma asta împuţită. O haită de pungaşi puşi pe escrocherii. Cel puţin, voi ăştia de pe front, sunteţi băieţi de ispravă!

— Cine te obligă să zaci aici, dacă te-ai săturat? remarcă Pluto, care se scobea în nas, ştergându-se apoi pe scaunul lui Reinhardt care se făcea că nu vede. Dacă vrei la fete, n-ai decât să spui, e loc destul!

— Mă gândeam, spuse Reinhardt. Nu poţi să stai liniştit în mizeria asta de oraş. Nu-i vina mea că am ajuns aici. De la sfârlezele care te-arată cu degetul până la târfele din bordel şi tinerele hitleriste, e de necrezut ce poţi să auzi! Apropo de fată… Te ocupi, s-a făcut?

— De acord, dar, *primo,* arvuna, spuse Pluto, întinzându-şi mâna hrăpăreaţă.

— O să capeţi batoanele, afirmă Reinhardt. Îţi jur! Cum se va termina garda. Şi băutura, mâine, când o să trec pe la o cunoştinţă din oraş. Dar tu, tu poţi să aranjezi afacerea pentru mâine seară, spune-mi?

Pluto luă un aer plictisit.

— O să ai puicuţa şi mâine seară o să faci tot ceea ce vrei. Vă priveşte! Că jucaţi cărţi sau vă hârjoniţi, puţin îmi pasă!

Recruţii, cei mai mulţi n-aveau optsprezece ani, priveau chiorâş, roşind, jenaţi de aceste duritǎţi verbale care pentru noi alcătuiau o conversaţie banală. Am fi fost uimiţi dacă ne-ar fi considerat imorali. Să te culci cu o femeie era la fel de banal ca a face parte din plutonul de execuţie de la Sennelager. Ambele lucruri ne lăsau indiferenţi, după ce trecusem prin teribilul tăvălug al armatei.

Noaptea căzuse de mult peste cazarmă. Ici şi colo, câte un recrut adormise în spatele ferestrelor sumbre, plângând încetişor. Dorul de casă, frica sau atâtea alte motive, în ciuda uniformei şi a briciului cazon pe care nu-l folosise, un copil.

Pluto şi cu mine trebuia să patrulăm în lungul zidului ce înconjura cazarma. Trebuia să verificăm dacă toate porţile erau închise după ora zece seara şi dacă lăzile de muniţie, aflate în spatele terenului de instrucţie, erau în ordine. Dacă întâlneam pe cineva pe teritoriul cazărmii, trebuia să-l somăm şi să-i verificăm actele, chiar dacă-l cunoşteam.

Ofiţerii făceau adesea glume proaste, lăsându-se opriţi pentru a vedea dacă ordinele sunt respectate, iar printre ei, în special comandantul, locotenent-colonelul Weisshagen, pentru care era distracţia favorită. Era un bărbat scund, mereu cu monoclul la ochi. Ţinuta sa era un bun exemplu de cochetărie prusacă: tunică verde croită jumătate nemţeşte, jumătate ungureşte, foarte scurtă, ca la cavalerie. Tot aşa, pantaloni de călărie gri, lucioşi, aproape albi, cu bazoane de piele pe fund; iar cizmele negre, foarte înalte, încât te întrebai cum de-şi mai poate îndoi picioarele!

Din cauza cizmelor şi a pantalonilor, soldaţii îl porecliseră „cur încălţat“. Cascheta, ca acelea ale mărimilor din partid, strălucea de ghirlande brodate şi avea un lanţ greu de argint drept cureluşă. Mantaua lungă, cu reverele mari, era din piele neagră.

Purta la gât crucea „Pentru merite“, bacşiş din celălalt război, în care servise în garda împăratului, de unde păstrase, contrar tuturor regulamentelor, însemnele de pe epoleţi.

Se puseseră pariuri dacă avea sau nu buze. Gura era o tăietură dreaptă ce-i brăzda mutra brutală, desfigurată de o cicatrice. Dar ochii erau cei care dominau întregul: ochi albaştri oţeliţi, care-i îngheţau de spaimă pe cei cărora li se adresa micuţul comandant cu vocea lui de catifea. Ochi reci, neîndurători, care te goleau, te ucideau, zdrobeau orice împotrivire. O cobră avea ochi îngereşti faţă de cei ai locotenent-colonelului von Weisshagen, comandant al batalionului disciplinar din Regimentul 27 Tancuri.

Din timpuri imemorabile nu fusese văzută vreo femeie în compania lui von Weisshagen, iar cele pe care le întâlnea încremeneau sub privirea lui, şocate. Dacă ar fi părăsit vreodată armata, ar fi ajuns fără îndoială paznic într-o închisoare de „duri“, căci omul care să-l înfrunte nu se născuse.

Mai era un lucru remarcabil la Weisshagen. Tocul revolverului era mereu deschis, pentru a avea la îndemână Mauser-ul negru-albăstrui, cu aspect veninos. Ordonanţele lui – avea două – spuneau că nu se desparte niciodată de un revolver Walther 7,65, încărcat cu şase cartuşe explozive. Cravaşa ascundea o lamă lungă şi fină, gata să iasă din teacă. Se ştia urât şi-şi lua toate precauţiile împotriva eventualilor imbecili atât de nebuni să-l atace.

Bineînţeles, nu văzuse niciodată frontul: relaţiile lui sus-puse serveau la ceva. Câinele său roşcat, Baron, era înmatriculat pe lista companiei şi fusese de mai multe ori degradat în faţa întregului batalion. Acum era degradat şi închis într-o celulă a corpului de garda pentru că se ascunsese sub biroul stăpânului.

Adjutanţii asudau de frică atunci când, la telefon, vocea blândă a lui von Weisshagen le semnala o greşeală. Căci puteai să fii sigur, în cinci minute colonelul afla totul. Erau chiar zile în care ne întrebam dacă nu vede prin zid. Pedepsea întotdeauna cu maximum prevăzut în miile de articole cu care cel de-al treilea Reich împănase dreptul militar.

Clemenţa era pentru el un semn sigur de decadenţă. Adora să dea ordine imposibile subordonaţilor. Aşezat la biroul său de mahon, îl fixa pe cel aflat în poziţie de drepţi în faţa sa, pentru a-i arunca scurt: „Tu, ăla de colo, sări pe fereastră!“

Nefericit cel care ezita să fugă la fereastră ca să încerce să se arunce de la etajul trei. Vocea scundului ofiţer răsuna în ultima secundă: „Bine. Pleacă de la fereastră“.

Sau intra într-o încăpere, fără zgomot, ca o pisică (cizmele sale aveau tălpile de cauciuc). Cu o voce dulce arunca: „Staţi în mâini.“

Cel care nu reuşea era notat cu grijă într-un carnet cenuşiu pe care von Weisshagen îl ţinea mereu în buzunarul din stânga de la piept. Caligrafia folosind ca pupitru spatele nefericitului care încasa opt zile de exerciţii de pedeapsă.

Vorbind în şoaptă, ne plimbam posomorâţi prin cazarmă. Pluto avea în colţul gurii o ţigară pe care, la nevoie, o putea ascunde oricând în gură.

Trase un şut în încuietoarea unei lăzi de muniţie şi constată, cu bucurie, că aceasta se deschide. Ce scandal urma să se işte în Compania a 4-a. Dacă am fi putut pune un fitil aprins... Ce foc de artificii ar fi făcut cazarma sărind în aer! La acest gând vesel, Pluto izbucni în râs, trezind ecourile nopţii albastre. Înconjurând terenul de instrucţie, îşi aruncă departe în iarba uscată chiştocul şi privirăm în tăcere luminiţa cu acelaşi gând secret... Aceeaşi speranţă că se va întâmpla ceva.

Rondul continua cu paşi măsuraţi. Baionetele prinse la arme luceau cu răutate. Nu făcusem zece paşi când apăru în faţa noastră o siluetă cunoscută: locotenent-colonelul Weisshagen. Învăluit în manta şi cu cascheta pe cap părea o sperietoare de ciori.

Pluto lansă parola: „Greisenau!“ Linişte, câteva secunde. Apoi, din nou, strigătul lui Pluto: „Patrula de gardă în serviciu cere, conform regulamentului, actele domnului colonel!“

Linişte.

Mantaua de piele foşni. Mâna înmănuşată scoase şi îndreptă către noi ţeava unui revolver în timp ce şoptea dulce:

— Şi dacă aş trage?

În aceeaşi clipă focul tras de Pluto izbucni ca un fulger. Smulse cascheta colonelului şi, înainte ca acesta să-şi revină, avea baioneta mea în piept şi patul puştii lui Pluto îi zbura revolverul din mână. Vocea acestuia din urmă se auzi mângâietoare:

— Sus mâinile, domnule colonel, sau trag!

Eram gata să izbucnesc în râs. Doar militarii se puteau purta

atât de imbecil. Apăsam baioneta în pieptul colonelului ca să subliniez seriozitatea ameninţării noastre:

— Uf!... exclamă el, ameninţător, mă recunoaşteţi. Ia-ţi baioneta şi continuaţi-vă patrularea. Mâine să faceţi raport despre focul tras.

— Nu vă cunoaştem, colonele. Ştim doar că în timpul serviciului am fost ameninţaţi de o armă şi că, după regulament, am tras un foc de avertisment.

Fără milă, Pluto continuă:

— Suntem obligaţi să vă ducem la corpul de gardă.

Îl împinserăm încet spre corpul de gardă pe colonelul care înjura, dar ne făcurăm că nu înţelegem. Fu obligat să înainteze.

Intrarea noastră provocă un adevărat tărăboi. Reinhardt, care dormea întins pe o masă, căzu pe jos, se ridică, luă poziţia de drepţi, făcu cei trei paşi regulamentari spre colonel şi cu o voce tremurând de emoţie, strigă:

— Să trăiţi! Subofiţerul Reinhardt aflat în timpul serviciului de gardă, raportează. Garda este formată din douăzeci de oameni, cinci în posturi fixe, doi în patrulă. În post sunt patru oameni: un soldat din Compania a 3-a cu două zile de arest, un trăgător de pe tanc şi un soldat din Compania a 7-a cu şase zile, toţi trei pentru că au întârziat după stingere, şi un câine-soldat, cu trei zile, pentru că s-a ascuns sub un birou. Nimic special de semnalat domnului locotenent-colonel, încheie Reinhardt stacojiu.

Von Weisshagen îl întrebă înţepat:

— Cine sunt eu?

— Sunteţi comandantul batalionului de refacere din Regimentul 27 disciplinar de tancuri, locotenent-colonel von Weisshagen.

Pluto, cu un aer uimit, îşi lătră raportul:

— Soldatul de rangul întâi Eicken, şeful patrulei de cazarmă compusă din doi oameni, raportează comandantului gărzii: l-am arestat pe locotenent-colonel pe terenul de instrucţie al Companiei a 2-a. Neprimind răspuns la parolă şi văzând că la somaţie şi la cererea actelor am fost ameninţaţi cu un revolver, aşa cum prescrie regulamentul, am tras un foc de avertisment cu o armă model 98, în aşa fel încât cascheta prizonierului a fost smulsă de glonţ. L-am dezarmat pe prizonier şi l-am adus în faţa comandantului gărzii. Aşteptăm noi ordine.

Linişte. Tăcere mormânt.

Reinhardt, complet depăşit, se sufoca şi dădea din cap, în timp ce colonelul îl privea pasionat. Pielea de pe ţeasta rotundă a lui Reinhardt se roşea şi pălea rând pe rând: totul se amestecase în el. Colonelul îşi pierdu răbdarea şi cu o voce dulce spuse cu reproş:

— Am înţeles că mă cunoaşteţi. Sunteţi comandantul gărzii. Siguranţa batalionului este în mâinile dumneavoastră. Ce ordine daţi? Nu putem să aşteptăm toată noaptea!

Reinhardt era îngrozit. Ochii îi ieşiseră din cap de disperare în timp ce fixa uşa, rastelul cu arme bine aliniate, recruţii drepţi şi încordaţi, perna şi mantaua de pe masă, dovezi nefericite ale somnului său neregulamentar. Privirea sa se întoarse către locotenent-colonel şi către noi, care, cu o bucurie neascunsă, aşteptam răspunsul eroului acelui moment, strivit de mai multă putere decât îşi dorea. Avea în faţa lui un om, în aparenţă alcătuit ca toţi ceilalţi, dar, din nefericire, înzestrat cu broderii de aur şi argint pe umeri; un om care pentru Reinhardt era Dumnezeu şi Satana; care avea în mâinile lui viaţa şi moartea şi mai ales… mai ales! puterea de a spune câteva cuvinte care l-ar fi expediat pe el, Reinhardt, în ceva atât de înspăimântător ca o companie de marş în spatele căreia se profila un front de zăpadă! Destinul său, în acele clipe, depindea de răspunsul pe care urma să-l dea atotputernicului colonel von Weisshagen, care aştepta cu un surâs batjocoritor pe buze.

Creierul lui Reinhardt începu să macine, la început încet, apoi din ce în ce mai repede. Mugind ca un taur printre vaci, strigă la Pluto şi la mine:

— Ce-i purtarea asta?… Eliberaţi-l imediat pe colonel, şleahtă de imbecili! Este ruşinos… Continuă cu un aer radios: Sunteţi arestaţi! Scuzele mele, domnule colonel! spuse el pocnind din călcâie, cretinii ăştia vin de pe front, asta le-a sucit capul. Ar trebui trimişi în faţa curţii marţiale.

Privirea învăluitoare a locotenent-colonelului ne hipnotiza. Aventura depăşise toate aşteptările sale… chiar tipul de întâmplare care promitea să devină exemplară.

— Deci asta-i părerea dumitale, subofiţer?

Îşi aranjă neglijent unul dintre revere, luă din mâinile lui Pluto revolverul şi cascheta găurită, apoi se apropie de masă şi arătă patul improvizat al lui Reinhardt.

— Luaţi astea de aici!

Zece mâini se repeziră şi totul dispăru ca prin farmec. Încet, locotenent-colonelul îşi întredeschise mantaua şi carnetul cenuşiu fu scos din buzunarul stâng. Cu gesturi căutate, apăru şi creionul de argint. Carnetul fu pus pe masă puţin înclinat, aşa cum te învaţă la şcoala primară. Scriind, gândea cu voce tare.

— Subofiţer Reinhardt Johann, de serviciu în cadrul Companiei a 3-a, în calitate de comandant al gărzii, a fost găsit echipat neregulamentar în timpul serviciului de gardă. Tunica era descheiată, centura şi revolverul nu-i erau la îndemână, astfel încât n-ar fi putut apăra corpul de gardă cu armele ce-i erau încredinţate, aşa cum este ordonat în articolul 10678 din 22 aprilie 1939, privind serviciul de gardă. În plus, contravenea grav articolului 798 din aceeaşi dată, dormind pe masa din corpul de gardă. Pe lângă asta, a folosit o manta a armatei ca pătură. În fine, nu a respectat reglementarea 663 din 16 iunie 1941, promulgată de locotenent-colonelul von Weisshagen, cu privire la identificarea persoanelor surprinse pe teritoriul cazărmii după ora douăzeci şi două. Comandantul gărzii nu are dreptul să ia nicio hotărâre cu privire la acest subiect, ci trebuie să-l anunţe imediat pe ofiţerul de serviciu.

Dintr-o mişcare se întoarse spre Reinhardt care rămăsese cu gura căscată de uimire.

— Ai vreo observaţie de făcut?

Reinhardt era mut. Locotenent-colonelul scoase o batistă albă ca zăpada şi-şi şterse monoclul. O muscă bâzâia în jurul lămpii. Von Weisshagen se îndreptă şi lătră:

— Soldat Eicken şi port-drapel Hassel, duceţi-l pe subofiţerul Reinhardt la arest. Este arestat pentru mari lipsuri în timpul gărzii. Povestea o să ajungă la Curtea Marţială. Soldatul Eicken este comandantul gărzii până la deşteptare. Patrula a executat corect serviciul de gardă, în spiritul regulamentului.

Fără zgomot uşa se închise după el. Musca încetase să mai bâzâie.

— Vino aici, tu! spuse Pluto, vesel, lui Reinhardt. Dacă încerci să fugi, fac uz de armă!

Îl luă, zdrăngănind ameninţător inelul cu chei. Din celula 7 se auzea lătratul câinelui prizonier.

— Gura! strigă Pluto. Linişte, după ora zece! şi îl împinse pe Reinhardt înăuntru.

Cu zgomot, descuiasem broasca de la celula 13.

— Gol puşcă, prizonier, şi pune-ţi ţoalele pe pat, comandă Pluto care era în al nouălea cer.

În câteva clipe marele Reinhardt stătea în faţa noastră gol, un om neînsemnat şi gras, care, despuiat de galoane, redevenise ceea ce era: un simplu agricultor.

— Prizonier, apleacă-te! spuse Pluto, decis să aplice întocmai regulamentul şi imitând urletele răguşite ale sergentului Edels.

Studie minuţios fundul pe care îl întinsese Reinhardt, un fund alb şi rotund ca o lună plină.

— Prizonierul n-are nimic ascuns, jubilă Pluto.

Controlă apoi urechile nefericitului, complet descumpănit şi mut, şi anunţă cu aroganţă:

— Prizonier, nu cunoşti regulamentul igienei personale, stabilit de corpul medical. Porcul nu ştie că trebuie să-şi cureţe haznaua asta plină! Să scriem: am găsit prizonierul într-o stare de murdărie avansată, cu urechile deosebit de jegoase.

— Chiar vrei să scriu? am întrebat.

— Bineînţeles. Sunt comandantul gărzii, da sau nu? Şi responsabil de arestat?

— Ah, mai taci, idiotule! Aşa n-ajungi nicăieri! O să scriu dacă semnezi.

— Bine, bine, spuse Pluto râzând, nu mai face atâta gălăgie!

Carnetul cu adrese al lut Reinhardt fu răsfoit cu cea mai mare atenţie. Fu rândul unui pachet de ţigări, pe care Pluto îl adulmecă sub privirea interesată a prizonierului. Uriaşul scoase un urlet:

— Dumnezeule mare! Arestatul are ţigări cu opiu asupra lui! Ce facem? Le iau în consignaţie sau le dau la raport? Aş fi curios să văd mutra celor din Curtea Marţială. Frate, hotărăşte-te!

— M-am săturat! spuse Reinhardt furios. Păstrează-le, neam de traistă! Şi opreşte-te din puricat!

— Gura, arestat! Respectă gradele. Dacă nu, o să fiu obligat să-ţi aplic regulamentul special pentru cazuri dificile şi-ţi reamintesc că atunci când îmi vorbeşti iei poziţia de drepţi. Bagă-ţi asta-n dovleac!

Râzând mereu, Pluto îşi puse ţigările în buzunar, apoi adună într-un sac obiectele prizonierului, în afară de lenjerie şi uniformă. Îi întinse inventarul pe care îl alcătuisem.

— Semnează aici! Aşa n-o să avem probleme când o să ieşi.

Reinhardt încercă să verifice lista, dar Pluto i-o tăie scurt:

— Nu eşti în sala de lectură. Semnează şi mişcă! Şi atârnă-ţi cârpele în afara uşii, ca să respectăm ordinele.

Reinhardt stătea posac, gol ca Adam, sub mica fereastră a celulei.

— Ei, arestat, roagă-te până la deşteptare, încheie Pluto, triumfător.

Ieşi din celulă şi închise uşa cu zgomot. Să aibă în mâna lui cheile celulelor îl făcea nebun de fericire, căci fusese mai adesea prizonier decât temnicer. În bucuria sa, telefonă tuturor subofiţerilor de serviciu din diferitele blocuri ale cazărmii, cerând mii de detalii de care niciun alt comandant al gărzii nu se interesase vreodată.

— Ai vocea unuia trezit din somn? (Acesta şi era adevărul, normal.) Lipsă de disciplină. Să-mi faci un raport. Trimite-mi mâine, până la ora opt, situaţia armamentului şi a muniţiei. Cine vă vorbeşte? Comandantul gărzii, bineînţeles, drept cine mă iei?

Subofiţerii, înnebuniţi, se aplecau deasupra situaţiilor, având o noapte albă în faţă.

Foarte mulţumit de el, Pluto se răsturnă în scaun, cu picioarele pe masă, şi-şi reluă lectura pornografică însoţită de ţigări cu opiu, când se auzi un zgomot formidabil.

Doi recruţi năvăliră în corpul de gardă cu o persoană foarte agitată, îmbrăcată cu o rochie de bumbac înflorată, o batistă pe creştet şi bocanci de infanterie în picioare.

— Comandant al gărzii, spuse unul dintre recruţi, trăgătorul tanchist Niemeyer raportează că în cursul patrulării am arestat această persoană care urina pe peretele Companiei a 3-a. A refuzat să-şi dezvăluie identitatea, în schimb i-a învineţit ochiul trăgătorului Reichelt.

Pluto clipi. Îl recunoscusem amândoi pe Porta. Fără să-l învrednicească pe recrut cu o privire, împinse un scaun spre Porta şi-i spuse cu zâmbetul pe buze.

— Vreţi să luaţi loc, doamnă?

— Gura, idiotule! Nu mă călca pe coadă, că-ţi ard una ca mocofanului ăla! i se răspunse cu totală lipsă de respect comandantului gărzii.

Pluto îl împinse pe Porta pe scaun.

— Scuzaţi, doamnă. Doamna a intrat în cazarmă pentru a căuta o bucăţică bună? Sunt comandantul gărzii soldat Eicken,

mare specialist. Pot să vă ajut, doamnă?

Ridică fusta lui Porta, descoperindu-i izmenele militare pe genunchii ascuţiţi.

— Oh, oh, cocheta!... Moda de la Paris pentru dessouuri? Nu toate doamnele au aşa ceva!

Porta, beat mort, se ridică:

— Dă-mi pace, amice, sau adu-mi o bere! Sunt mort de foame!

Recruţii se volatilizară. Porta se puse pe sforăit. Pluto se aplecă la urechea lui şi urlă să-i spargă timpanul:

— La raport!

Porta sări în picioare, tremurând, şi se bâlbâi către zidul alb:

— Soldat de rangul întâi Joseph Porta, prezent!

Izbucniră cu toţii în râs. L-am cărat într-o celulă goală şi de-abia a doua zi am aflat povestea aventurilor sale. Trecuse prin toate tractirurile şi, după spusele lui, se săturase de femei pentru doi ani! La ultima i se şterpelise uniforma şi cineva îi scrisese pe spate cu vopsea roşie „Porc“. Dar cine? I-ar fi fost greu să spună!

Restul nopţii îl petrecurăm jucând cărţi pe banii subofiţerului Reinhardt, care, spunea Porta „nu va avea nevoie de ei până la sfârşitul războiului, moment după care nu vor mai valora nimic.“

La opt dimineaţa, ofiţerul de serviciu, locotenent Wagner, a fost gata să leşine la istorisirea uneia dintre nopţile cele mai bogate în evenimente pe care le cunoscuse vreodată cazarma. Punctul slab, pentru el, era că nu auzise focul de armă, ceea ce dovedea fără tăgadă, fie că dormea, fie că ieşise fără învoire.

Îl cunoştea suficient pe locotenent-colonelul von Weisshagen pentru a fi sigur că, deja de câteva ore bune, acesta aştepta raportul pe care, în asemenea circumstanţe, ofiţerul de serviciu ar fi trebuit să i-l aducă la timp. Aşa cum doi şi cu doi fac patru, viitorul şef al companiei de marş urma să se numească locotenent Wagner.

Cu gura căscată, analiza tragedia în toată splendoarea ei. Nu-şi putu opri un mârâit sălbatic când Pluto, zâmbind, îi aminti de laudele locotenent-colonelului la adresa patrulei şi, scrâşnind din dinţi ca un cal care muşcă dintr-o sfeclă îngheţată tun, ieşi din încăpere.

Era o dimineaţă însorită.

Ne-am dus să-i luăm de la închisoare. Au făcut ultimul lor drum într-un camion care zdruncina şi încerca să se împotmolească.

Pe urmă, părură că se oferă gloanţelor noastre pentru a ne uşură sarcina.

Şi totul se petrecea în numele poporului german.

CAPITOLUL PATRU

ASASINAT DIN RAŢIUNI DE STAT

Porta urcă ultimul în uriaşul Krupp Diesel. Cutia de viteze scrâşni. O scurtă oprire la postul de control, de unde luăm ordinul de misiune.

Traversând oraşul, salutam toate fetele pe care le întâlneam; Porta începu o poveste scabroasă, Müller îl rugă să o scurteze şi de aici izbucni o ceartă în toată regula.

Nu se sfârşi decât atunci când intrarăm în închisoare.

Feldwebel-ul Paust, care conducea grupa, sări din camion şi rămase agăţat de clopotul de la intrare. Patru dintre noi l-am urmat înăuntru, unde câţiva infanterişti ţineau locul gardienilor. Paust dispăru pentru a-şi primi hârtiile de la Feldwebel, un cavalerist pleşuv, plin de ticuri. Porta întrebă cu interes:

— Cum vă petreceţi timpul la pârnaie?

— Nu-i de invidiat! spuse un Gefreiter de vreo cincizeci de ani, treaba voastră nu durează mult. În timp ce aici, pe cei pe care îi luaţi, îi cunoaştem de câteva luni! Camarazi, orice-ai spune. Şi măcar dacă ar fi ultimii, dar apar mereu alţii. E o nebunie!

— Ţine-ţi gura, Carl! spune un Obergefreiter, făcându-i semn cu cotul subordonatului său şi uitându-se chiorâş spre noi.

Priveam curioşi micul corp de gardă, masa plină cu farfurii murdare, tabla neagră purtând numere şi observaţii despre celule. Cei verzi erau condamnaţii la moarte; am numărat douăzeci şi trei. Cei roşii erau cei care nu apăruseră încă în faţa Curţii Marţiale; erau mulţi, în timp ce albaştrii (deţinuţii) nu erau decât paisprezece. Erau şi alte culori, dar nu le bănuiam semnificaţia.

Pe peretele opus, două fotografii, a lui Hitler şi a generalului Keitel, fixau reci acel tablou al destinului.

— Ce le pasă ăstora? spuse Stege. Azi este ziua terciului de mazăre şi dacă nu ne întoarcem până la amiază, putem să ne punem pofta în cui.

— Aha, faceţi pe durii! exclamă Gefreiter-ul. N-o să vă mai ardă de halit, gândiţi-vă la ce vă aşteaptă! Am ieşit afară de douăzeci de ori în noaptea asta, aşa de rău mi se face.

— Sărmanul de tine, râse Porta, voi şi ceilalţi iepuraşi de câmp[3] ar trebui să staţi de-o parte când golim haznaua.

— Gura, Porta! comandă Müller.

În faţa mutrei acre a lui Porta, paznicii se retraseră nervoşi, ca şi cum le-ar fi fost scârbă de noi. Un zgomot de chei ne-a ajuns la urechi, o femeie strigă, apoi tăcu. Porta aprinse o ţigară cu opiu, Stege se aplecase să-şi examineze bocancii bine lustruiţi; un infanterist aşezat la masă desena pe un petec de sugativă. Atmosfera era la fel de încărcată ca înaintea unei furtuni de august, la ţară.

Soneria telefonului ne făcu să tresărim. Obergefreiter-ul se ridică cu apatia unui sclav şi răspunse:

— Da, domnule grefier, grupa este aici. Da, familia va fi înştiinţată conform regulamentului. Nimic deosebit de semnalat. (Închise.) Sunteţi aşteptaţi, spuse el cu efort.

— Ca la o căsătorie la primărie! spuse Pluto. Toţi aşteaptă. De s-ar sfârşi odată, bunule Dumnezeu. O să înnebunim!

Încă vorbea când uşa se deschise, lăsând să treacă o telefonistă din armată, însoţită de un subofiţer între două vârste, amândoi îmbrăcaţi în zeghea condamnaţilor. În spatele lor mergea Feldwebel-ul de cavalerie, şi, ducând dosarele sub braţ, Paust care clipea nervos din ochii săi albaştri.

Încadrând prizonierii, părăsirăm închisoarea. Cei din camion o ajutară politicoşi pe fată să urce, deşi subofiţerul părea să aibă mai multă nevoie de ajutor. Maşina demară cu o smucitură sub privirea duşmănoasă a santinelelor şi, zgâlţâindu-se, luă drumul cazărmii.

Prima parte a călătoriei se scurse fără un cuvânt; îi priveam intimidaţi pe cei doi prizonieri. Pluto a fost cel care a rupt tăcerea oferindu-le o ţigară cu opiu.

— Luaţi de aici, face bine.

---

[3] Nume peiorativ pentru infanterişti. (N.T.)

Amândoi luară ţigările, avizi, şi începură să fumeze cu febrilitate. Porta se aplecă înainte, ţinându-se de transversala plafonului.

— De ce vor să vă împuşte?

Tinerei îi scăpă ţigara şi izbucni în plâns.

— Nu voiam să te chinui, spuse stângaci Porta, dar îmi place să ştiu ce fac. Trebuie să înţelegi.

— Cretinule! strigă Müller, dându-i una după ceafă, ce te doare? O să o afli la Senne! (Îşi trecu braţul pe după umerii telefonistei.) Liniştеşte-te, surioară. Este un prost. Întotdeauna se amestecă unde nu-i fierbe oala.

Fata plângea în tăcere. Motorul hârâia din cauza pantei abrupte. Paust, în spatele lunetei de la cabină, ne observa stând şi fumând. Bătrânul ne arătă un morman de pietre la marginea drumului, unde lucrau câţiva prizonieri de război şi câţiva localnici.

— De necrezut! Repară!... Nu-i niciodată prea târziu. Ne plimbăm prin hârtoape de nu mai ştiu când.

Bauer voia să afle dacă Porta are de gând să treacă pe la „Pisica neagră“ pe înserat.

— Lieschen şi Barbara vor fi acolo. O să ne distrăm.

— Şi eu, dar numai până la zece. Pe urmă mă duc la inaugurarea unui bordel pe Münchener Gasse.

O ambulanţă cu sirena urlând depăşi cu greu camionul.

— Te ameţesc cu sirenele astea, spuse Bauer, aruncând o privire prin geam.

— O naştere grea, sau un accident, spuse Müller.

— Femeia mea a avut o hemoragie la al doilea. De-abia au salvat-o. Sunt bune şi spitalele astea moderne cu ceea ce numesc ei transfuzie de sânge.

— Ai văzut-o pe noua sosită la cantina Companiei a 2-a? E o apariţie!

În acelaşi moment un şoc violent ne aruncă unii peste alţii. Vehiculul căzuse într-un şanţ.

— Cretinule! strigă Porta şoferului. Nu poţi să fii atent? Crezi că eşti pus aici ca să ne omori, ai?

Răspunsul se pierdu în zgomotul motorului. Cerul, acoperit toată dimineaţa, se lumina şi soarele apărea dintre nori.

— Se face frumos, spuse Stege. Cu atât mai bine, azi vreau să ies cu o puicuţă pe care am agăţat-o ieri.

Porta se puse pe râs.

— De ce te duci mereu pe lac cu gagicile tale? O să vi se înmoaie noada în bărcile alea putrede, pline cu apă. Vino, mai bine cu mine la Münchener Gasse, poţi să-ţi aduci şi fetiţa.

— N-aveţi alt subiect în afară de poveştile astea dezgustătoare cu femei? şuieră Müller nemulţumit.

— Oh, tu, tată mare, spuse Porta ameninţător, trăncăni cam mult în ultima vreme. Noi nu ne băgăm în discuţiile tale pe ascuns cu preotul. Vezi-ţi de oile tale. O să vedem pe front ce-i de capul tău, ţărănoi din Schleswig!

Müller sări şi trimise o directă spre Porta care se eschivă la timp şi-l pocni cu dosul mâinii peste gât, Müller se prăbuşi în fundul camionului.

— A căutat-o, spuse Bătrânul. Ştiu că are o vârstă, dar, ori şi cât, totul are o limită. O să-i vorbesc la întoarcere.

— Iar eu o să-i sparg botul, spuse Porta cu un aer care nu prevestea nimic bun.

Pluto anunţă ultima bombă: ştia din sursă sigură că vom fi mutaţi într-o fabrică de tancuri ca să probăm noul Panzer 6, supranumit „Tigrul regal“.

— Domnul are taine cu „Cur încălţat“? îl ironiză Stege.

— Bunule Dumnezeu, ce-aveţi de faceţi scandal din orice? strigă Pluto.

— O întrebare tâmpită! strigă Bătrânul. Crezi că mergem la plimbare? Ce-ai în loc de inimă?

— Nu vreţi să faceţi puţină linişte? întrebă pe neaşteptate, spre mirarea noastră, bătrânul subofiţer.

Camionul se clătina pe drumul desfundat de vehiculele grele ale armatei. Căzurăm pe gânduri privind în gol. Müller, revenindu-şi, rămase ghemuit în colţul său cu un aer şi mai acru ca de obicei. Tânăra fu aceea care rupse tăcerea:

— Are cineva o ţigară şi o pastilă pentru dureri de cap?

Stege îi oferi ţigara. Mâna sa tremura când i-a aprins-o cu bricheta luată din Franţa cu trei ani în urmă. Ne căutam cu sârguinţă prin buzunare după comprimatele pe care ştiam că nu le avem! Porta trase geamul de la cabina şoferului.

— N-aveţi vreo pastilă, voi ăştia? Pentru dureri de cap.

Paust rânji:

— Am una în P 38-ul meu, dar este radicală. Pe cine îl doare capul pe aici?

— Pe fată.

Urmă o tăcere jenantă. Geamul fu rapid tras la loc când se auzi un „Porcule!“ aruncat de Pluto.

— Ar vrea unul dintre voi să-mi facă un serviciu? întrebă subofiţerul. Şi, fără să mai aştepte răspunsul continuă: Sunt din 76 artilerie. Încercaţi să-l găsiţi pe subofiţerul Brandt din bateria a 4-a şi rugaţi-l să vadă dacă soţia mea a primit banii. Ea locuieşte la Dortmund, la fiul cel mare. Vrei să faci asta? îl întrebă pe Stege.

Acesta tresări şi bâlbâi ceva.

— Nu face decât prostii, i-o tăie Pluto. O să mă ocup eu, am un camarad în 76, Paul Groth, îl ştii?

— Da, la bateria a 2-a. Şi-a pierdut un picior în ’41 la Brest-Litowsk. Salută-l din partea omului cu gazul. Asta era înainte de război, explică el.

Tânăra, interesată, se trezi din toropeală şi puţină viaţă îi apăru în obraji.

— Vreţi să faceţi şi pentru mine ceva? spuse ea nesigură. Daţi-mi o hârtie şi un creion.

Zece creioane îi fură întinse. Bătrânul îi oferi o hârtie de scris cazonă, care putea fi lipită ca un plic. Scrise nervoasă, în grabă, reciti, lipi şi-i dădu plicul lui Pluto.

— Vreţi să o trimiteţi?

— S-a făcut, fu răspunsul scurt, iar hârtia dispăru într-un buzunar.

— O să căpătaţi o sticlă de vin, dacă o duceţi chiar dumneavoastră, bâigui ea.

Grăbită, îl cântări pe docherul uriaş, în uniforma lui pătată de ulei, cu casca de oţel dată pe ceafă, cu arma între picioarele încălţate cu bocanci scurţi de infanterist; pantalonii îi fluturau pe deasupra; vestonul scurt, cu reverele purtând capete de mort din argint, părea lungit de pielea neagră a cartuşierei închise, în care cartuşele luceau ameninţătoare.

— N-ai grijă… spuse încet uriaşul. Va fi exact aşa cum vrei. Pluto, aici de faţă, este cel mai bun poştaş din Reich.

— Mulţumesc, soldat, n-o să te uit niciodată.

Se făcu linişte. Soarele îndepărtase norii şi încălzea puternic. Un Oberschütze începu să fluiere un cântec şi ceilalţi îl acompaniară. Dar se opriră brusc, tulburaţi, ca şi cum şi-ar fi dat seama că fluieră în biserică.

Maşina se opri şi Paust strigă santinelei:

— Grupă din Compania a 2-a de gardă: un Feldwebel, un subofiţer, douăzeci de oameni, doi condamnaţi.

Santinela verifică. Un Feldwebel scoase capul din baracă şi strigă:

— Poligonul 9. Sunteţi aşteptaţi! Ce-aţi frecat-o atâta?

— Rahat! răspunse Paust.

Fără a mai aştepta răspunsul, o luarăm pe drumul nisipos, printre barăcile-dormitor pentru stagiul ce se făcea pe terenul de instrucţie. Satul în ruină pe care îl traversarăm fusese locuit, cu mult timp în urmă, de ţărani paşnici, dar acum era pustiu şi ferestrele goale se căscau spre oamenii în uniformă, care, cât era ziua de lungă, făceau instrucţie printre casele şi grajdurile abandonate.

— Să sperăm că mai rămâne mazăre, se plânse Schwartz. O dată e ceva bun şi trebuie să fim în misiune!

Nu-i răspunse nimeni.

— Un iepure! strigă Porta excitat, arătând ceva ce dispărea în mărăcinişul uscat. (Toţi căscarăm gura.) Adevărată mană cerească, gemu el, şi ne fuge de sub nas!

— Ultima dată când am văzut unul, eram în România, aproape de Dunăre, spuse Pluto.

— Când l-am curăţat pe nemernicul ăla, râse Porta, care uitase de iepure pentru a evoca viaţa de nabab pe care o ducea pe atunci.

Maşina se opri. Înjurând, Paust sări jos.

— Unde-i poligonul 9? Idiotul ăsta s-a rătăcit. Am ajuns pe pista de sărituri.

Nu primi niciun răspuns. Despături o hartă, o întoarse pe toate feţele şi dură un secol până găsi drumul bun. Camionul întoarse şi se scufundă în nisip. În afară de condamnaţi am coborât cu toţii ca să-l împingem.

— Sunt unii care ar trebui să dea o raită prin Rusia, prezise Pluto, vor învăţa şi altele decât ce se-nvaţă pe câmpul ăsta nenorocit!

— S-a zis cu mazărea! gemu Schwartz, necăjit.

— Mă piş pe mazărea ta! urlă Stege. Muşcă-te de cur dacă ţi-e foame!

— Nu ţi s-a vorbit, căcăcios de pe front! i-o întoarse Schwartz furios.

Bătaia era gata să izbucnească atunci când maşina porni în sfârşit. Ne urcarăm din mers; nu după mult timp, o altă oprire; era, în fine, poligonul 9. Feldwebel-ul Paust comandă:

— Pluton de pedeapsă, înainte!

Nervoşi, sărirăm şi ne aliniarăm înaintea lui Paust, uitându-i complet pe condamnaţi, ceea ce-l înfurie pe un locotenent din Feldgendarmerie[4]. Paust, în plină învălmăşeală, începu să vorbească fără şir. Urlă cu o voce care răsună până la liziera de brazi, unde un grup de civili şi de militari aşteptau întorşi către noi.

— Prizonieri, înainte!... Mai repede, mai repede... un, doi, un, doi, băieţi!

Lovindu-se unul de altul, condamnaţii în zeghe coborâră din camion şi se aşezară, aproape umili, în stânga grupei, fata în spatele subofiţerului.

Locotenentul era roşu şi desfigurat. Trăgea degeaba de centura latră şi de revolver.

— Prezentaţi-vă, domnule, prezentaţi-vă! Ce aşteptaţi?

Paust, din ce în ce mai nervos, zbiera:

— La dreapta, la dreapta, privirea înainte... Atenţiune, la dreaptaaa! Se întoarse şi pocni din călcâie: Feldwebel Paust, comandantul plutonului de execuţie, din compania de gardă, Regimentul 27 Tancuri, Compania a 3-a, prezent cu doi condamnaţi.

Locotenentul răspunse la salut, se întoarse şi dispăru printre brazi. Porumbei cu picioarele acoperite de pene gângureau printre seminţele risipite pe jos. În depărtare, cânta un cuc. Ne gândeam la un jos copilăresc: „Câţi ani mai am de trăit?“, numărând de câte ori cântă pasărea invizibilă.

— Condamnaţii la mijloc, cu doi oameni în spatele lor, ordonă locotenentul.

Puţin mai departe de drum, pe jumătate ascunse de tufişuri, se vedeau trei cutii de lemn. Pălirăm: erau trei sicrie.

Soarele strălucea, câţiva gradaţi fumau, porumbeii uguiau. Un mascul alerga, neîndemânatic, în spatele a două femele care se învârteau cochete. Armele erau calde în mâinile asudate. Stege, cu gândurile aiurea, se juca cu catarama centurii.

Grefierul dădu dosarul unui sergent de cavalerie; nu reuşea să pună ordine în hârtiile colorate pe care le frunzărea vântul. Cu o

[4] Jandarmerie de campanie (în germană în original). (N.T.)

voce sonoră, începu să citească:

— În numele Führer-ului şi al poporului german, Curtea Marţială condamnă pe Irmgard Bartel, născută la 3 aprilie 1922, telefonistă auxiliară a Wehrmacht-ului, lucrând la Bielefeldt, la împuşcare pentru apartenenţă la o organizaţie comunistă ilegală şi pentru răspândirea de manifeste împotriva securităţii statului în cadrul cazărmii. Condamnatul este scos din toate drepturile, şi bunurile sale revin statului.

Aceeaşi condamnare pentru bătrânul subofiţer, dar pentru „refuz de a executa ordinele în timpul serviciului la lagărul 6“. Terminând de citit, grefierul îi făcu semn locotenentului, iar acesta îi dădu câteva ordine lui Paust.

— Pluton de execuţie, la dreapta! Înainte, marş.

Nisipul era prăfos sub picioarele noastre. Fata se poticni, dar Pluto o sprijini şi ea căzu doar în genunchi. Fu un scurt moment de dezordine. Porumbeii, pe care ordinele ţipate îi goniseră, reveniseră, încrezători, aproape printre picioarele noastre.

De după o cotitură apăru ceea ce aşteptam cu toţii, dar care ne provocă totuşi un şoc: stâlpii condamnaţilor la moarte.

Erau şase; şase pari de gard obişnuiţi, fiecare cu o frânghie nouă trecută printr-un inel.

— Pluton, stai! ordonă Paust. La picior, arm’. Prima grupă la stâlpi împreună cu condamnaţii.

Bătrânul respira atât de greu, încât ne atrase tuturor atenţia; era grupa noastră. Ezitarăm, apoi disciplina învinse. Avansarăm, muţi, spre parii care fuseseră cândva copaci pentru a fi devenit acum instrumente ale morţii. Mergeam singuri ca printr-un deşert. În spatele nostru, civilii şi restul plutonului aşteptau în tăcere. Păreau că ne împing tot mai departe. Doisprezece oameni ca oricare alţii înconjurau doi oameni care urmau să moară: niciun actor nu şi-ar fi putut juca rolul aşa cum şi-l jucau aceştia doi… livizi, inconştienţi, ireali.

Şi dacă, în acele clipe, am fi luat-o la fugă? Sau dacă puşca-mitralieră a Bătrânului ar fi lătrat către superiori? Şi apoi… Aici erau şase stâlpi, dar în alt loc erau mai mulţi, destui pentru o duzină şi mai bine…

Bătrânul tuşi; condamnatul în zeghe tuşi; era praful. „Aveam nevoie de ploaie“, ar fi spus un ţăran. Da, ploaie… Măcar dacă ar fi plouat… Ne-am fi simţit mai siguri.

— Grupa întâi, stai! comandă Bătrânul înnăbuşit.

Murmură ceva de neînţeles unde apărea cuvântul „Dumnezeu“. Ştiam că cei de la lizieră nu ne pot auzi.

Tânăra se clătina gata să leşine. Pluto îi suflă printre dinţi:

— Curaj, fetiţo. Nu le arăta că îţi este frică. Strigă ce vrei, nu-ţi vor mai face nimic în plus.

Bătrânul ne făcu semn, mie şi lui Stege:

— Voi doi cu bătrânul, Pluto şi Porta cu fata.

— De ce noi? protestă Stege cu voce joasă.

Dar înaintarăm. Trebuia să o facă cineva. Ceilalţi erau mulţumiţi că nu fusese rândul lor şi întorceau capetele jenaţi… mai întâi ca să nu vadă suferinţa nenorociţilor, apoi ca să-şi ascundă uşurarea.

Stâlpii erau descojiţi şi zgrunţuroşi la înălţimea pieptului, căci mai fuseseră folosiţi în numele poporului german. Ce făcea în acele clipe poporul german? Era ora prânzului sau a siestei.

Sfoara nouă, mirosind a cânepă era puţin prea scurtă, Bătrânul subofiţer îşi supse burta, dar nodul tot nu ieşi bine. Stege plângea.

— Am să trag în copaci, şopti el, sărman bătrân. Nu în tine, îţi promit.

Fata începu să ţipe. Nu era ţipăt de femeie, ci un urlet profund, de animal. Porta sări înapoi, scăpă arma, îşi şterse mâinile transpirate pe fund, îşi ridică arma şi fugi în zig-zag spre plutonul care aştepta la douăzeci de metri. Ne grăbirăm şi noi, ca şi cum am fi fugit din faţa furtunii. Un preot cu galoane violete şi o cruce în locul vulturului blestemat, porni spre condamnaţi. Tânăra tăcuse. O pală de vânt ridica praful în spirală. Preotul murmură o rugăciune, ridicându-şi mâinile către cerul limpede, ca pentru a-l lua martor pe Dumnezeu la toată scena.

Grefierul făcu doi paşi înainte şi citi cu glas tare:

— Aceste execuţii au fost ordonate pentru a apăra poporul şi statul de crimele comise de cele două persoane, condamnate de dreptul civil şi militar conform paragrafului 32 din Codul penal.

Se retrase rapid. Paust luă comanda; era livid şi privea disperat deşertul de nisip.

— La dreapta arm’! La umăr arm’!

Paturile armelor s-au înfipt în umeri, privirea urmărea ţeava neagră-albăstruie, lucitoare. În faţa noastră era ceva alb, vânatul, pânza albă în spatele căreia bătea o inimă, o inimă ce

bătea gata să se rupă. Stege îşi trase nasul şi şopti:

— Trag într-o cracă.

— Atenţiune!

Fata scotea gemete nearticulate. Plutonul tremura, pielea curelelor scrâşnea. În spate, cineva s-a prăbuşit leşinat.

— Foc!

O răpăială scurtă a celor douăsprezece arme şi o lovitură surdă în cei doisprezece umeri. Avuseseră loc două asasinate din raţiuni de stat.

Cu ochii scoşi din orbite, priveam hipnotizaţi cele două corpuri, care atârnau şi pendulau în sfori. Bătrânul subofiţer căzu la pământ, nodul desfăcându-se, picioarele i se mişcară sacadat, iar unghiile i se înfipseră în nisipul care se înroşea. Porumbeii speriaţi se roteau în cercuri largi. Tânăra murmură „mamă“ într-un lung horcăit. Cei patru genişti din al 57-lea se îndreptară spre stâlpi. Doctorul militar aruncă o privire indiferentă cadavrelor şi semnă certificatele. Ca într-un coşmar auzirăm vocea lui Paust:

— În maşină!

Tremurând ca beţivii, ne-am aşezat la locurile noastre. Stege avea faţa brăzdată de urma neagră a lacrimilor, toţi eram mai albi decât creta.

Depăşirăm tăcuţi santinelele; doar motorul mârâia, era o maşină bătrână care văzuse destule lucruri! Ajunserăm în dreptul grămezii de pietre unde lucrau prizonierii de război.

— Douăşpe fără douăzeci, spuse Müller cu vocea spartă.

— Cum trece timpul…

— S-a dus mazărea! aminti Schwartz.

— Westfalian mizerabil! urlă Stege. Porcule! O să-ţi stâlcesc mutra şi-o să te umfli de mazăre trei săptămâni…

Sări la Schwartz, răsturnându-l, şi-l ţintui cu un pumn sălbatic, în timp ce cu mâna liberă încerca să-l sugrume. Pluto şi Bauer reuşiră cu greu să-l stăpânească pe Stege, pe jumătate nebun, şi-i smulseră victima. Peste toată agitaţia vocea lui Paust urla: „Staţi liniştiţi, adunătură de idioţi!“, dar ea nu impresiona pe nimeni.

La cazarmă sărirăm prefăcut indiferenţi din maşină.

— Plutonul este liber pentru restul zilei, după ce armele vor fi curăţate.

Trecurăm clătinându-ne prin faţa recruţilor curioşi şi speriaţi,

care se întorceau de la cantină. În cameră, Bauer strigă:

— Ne întâlnim la „Pisica neagră“?

Porta se întoarse pe călcâie şi-şi aruncă arma spre capul lui Bauer, explodând:

— Fă ce vrei, mizerabilule, culcă-te cu pisica neagră, dar lasă-ne-n pace!

Bauer se feri în ultima clipă de armă.

— Oh! rânji un Gefreiter, sunt unii cu nervii la pământ!

Era de la secţia a 2-a. Pluto îşi trânti pumnul în mutra lui.

— Şi e unul cu ochiul învineţit, ai?

— Slujbă pe front? strigă Porta nerespectuos, o să am eu grijă!

Şi o să vedeţi de ce!

CAPITOLUL CINCI

CUM PORTA AJUNGE POPĂ

Eram în sala armelor, jucând cărţi. Porta, singurul căruia îi surâsese norocul, adunase în faţa lui o sumă considerabilă. Armurierul Hauser, în schimb, pierduse aproape 200 de mărci şi se sătură brusc.

— Destul. Dă-ncoa sticla, spuse el morocănos.

Pluto îi întinse sticla pe a cărei etichetă scria „petrol“, dar al cărei conţinut era un amestec de coniac şi de vodcă. Hauser i-o întinse lui Porta care o dădu şi el mai departe.

Râgâituri puternice răsunară printre armele bine aliniate în rastel şi lucind sub stratul subţire de unsoare.

— Puicuţa aia slabă cu care erai aseară, îl întrebă Stege pe Bauer, unde ai agăţat-o? Nu-i femeia Feldwebel-ului Schröder? Dă bine din fund. Dacă află, n-aş vrea să fiu în locul tău!

Bauer se lăsă pe spate şi izbucni în râs:

— Cât timp porcul ăla circulă într-un vagon de cărat vite între Varşovia şi Kiev, nu-i niciun pericol! Nu trebuie să sufere ea dacă „Cur încălţat“ l-a pedepsit. Azi este ziua ei. O mică petrecere la care vă invit; atacăm la ora nouă. Văduva pe termen scurt o să scoată tot alcoolul bătrânului, şi bunul Dumnezeu mi-e martor, are ce! Ea zice că el n-o să mai aibă nevoie, căci e atât de gras, încât un Ivan, chiar şi orb, n-ar putea să tragă pe lângă!

— Eram la statul major, când, „Cur încălţat“ a tăbărât pe el. Merita! Brandt şi cu mine am crăpat de râs. A fost mutat într-o companie de marş, aşa că dacă nu găseşte repede o vacă de muls, în două săptămâni o să ajungă cât un ţâr.

Pluto îl imită pe von Weisshagen:

— „Ei, Feldwebel, nu crezi că este loc destul pentru decoraţii pe pieptul tău uriaş? — Da, colonele, strigă imbecilul care făcea pe el de frică. — Perfect, continuă «Cur încălţat», privindu-l din

spatele monoclului strălucitor, atunci trebuie să mergi într-un loc mai expus. De aceea v-am mutat la 104 Vânători, care vă vor aprecia la fel de mult ca noi, până în ziua în care am descoperit cum confundaţi serviciul cu timpul liber.“ Ar fi trebuit să vezi cum s-a strecurat animalul pe uşă. Te-ar fi scârbit.

— Porta, spune-ne o poveste, ceru Bătrânul, dar să aibă sare şi piper!

— Pricep eu cam ce vrei, păgânule, dar azi este duminică, deci o să vă spun o istorie moralizatoare, copiii mei. O să aflaţi cum am ajuns preot, adică popă, cum spun ruşii.

Ridică piciorul şi slobozi câteva băşini.

— Mirosiţi, prieteni. Deci, era pe vremea când ne luptam în Caucaz, spre Maikop şi Tuapse, ziua în care Ivan şi-a bătut joc de noi cu şmecheria cu copacii!

— Ce întâmplare! spuse Stege. Îţi aminteşti cum şi cei mai şmecheri s-au făcut fărâme pe trunchiurile tăiate?

— Ia zi, îl întrerupse Porta, cine povesteşte aici? Deci, să continui: după treaba asta am luat drumul Georgiei, până într-un sat păduchios, dar care avea un nume ce-i făcea plăcere lui Ivan: Proletarskaia. Acolo lucrurile s-au împuţit şi a trebuit s-o ştergem, dar mai înainte Ewald m-a căutat şi mi-a spus…

— Cine-i Ewald? întrebă Bătrânul.

— Mareşalul Kleist, dobitocule. Nu poţi să ghiceşti? Ţi-am mai spus o dată să-ţi ţii gura! Deci, ştiţi că atunci când ne luăm tălpăşiţa trebuie să lăsăm un pluton de acoperire, ca Ivan să nu se prindă imediat. După douăzeci de ore această forţă aruncă totul în aer înainte de a se face nevăzută. Ewald, cum v-am mai spus-o, ştia că eu sunt un soldat prima. „Ascultă mult iubite şi nemaipomenite Obergefreiter Porta, cum îmi spunea el în intimitate, Ivan ne-a tras aşa o chelfăneală că nu mai pot să las prea mulţi aici. Dar cum faci cât jumătate din acest regiment de iepuri de câmp şi cum nu există armă care să te omoare, ajută-mă să scot corpul de armată din contactul cu inamicul. Descurcă-te cu colegii din faţă.“ Mi-am numărat luptătorii şi-am strigat: „La ordinele dumneavoastră, domnule mareşal!“

— Ia spune-mi, îl întrerupse Stege, făcând cu ochiul către noi, erai deci la Statul-major?

— Bineînţeles, răspunse Porta agasat, eram de serviciu pe lângă ştabi şi-i dădusem deja lui Ewald informaţii de mâna întâi. Ofiţerii lui? Nişte bebeluşi faţă de mine!

— Atunci e de-a dreptul curios că nu eşti general, spuse Bătrânul, Kleist ţi-o datora!

— Lasă prostiile, ştii foarte bine că uniforma lor nu mă prinde. Nu pot să suport gulerul roşu. Tacă-ţi gura şi lasă-mă să vorbesc! Am rămas, deci, pe poziţii ca să-l enervez puţin pe Ivan, ştiind că o să dau de dracu' dacă se prinde. Mă cheamă Joseph, ca pe Stalin, dar nu-i suficient. Rumegam toate astea când, într-un adăpost, am descoperit un preot de-al nostru bine hărtănit. Mi se spusese că ruşii îşi reluaseră obiceiurile şi m-am gândit că n-o să fie prea aspri cu o uniformă pioasă. Mi-am pus ţoalele mortului şi i le-am dat pe ale mele… Şi, trebuie s-o spun, puricii lui mi-au fost foarte credincioşi. Ce mai conta, eram grozav cu violetul ăla la guler şi cu o cruce atârnată după gât, ca într-un ordin inventat de marele Hermann. Aţi fi rămas muţi de uimire!

— Desigur, spuse Bătrânul tăvălindu-se de râs.

— Cât ai zice peşte Ivan era peste noi, nu mai trebuie să v-o spun. M-au târât în faţa comandantului, un colonel sălbatic, cu epoleţi de tablă şi cu ochii de canibal, iar acesta a început să zbiere: „Nu-i adevărat! Tocmai l-am spânzurat pe al nostru pentru viol şi ne pică alt popă din faţă. Habar n-aveam unde o să mai găsim unul. La dracu, vii cu noi sau te spânzurăm?". Am răspuns smerit, ţinând crucea aşa cum îl văzusem pe preotul nostru: „Da, şefule, o să fiu preotul vostru." Mi-au dat ţoalele preotului spânzurat şi m-am trezit omul lor. Vă întrebaţi dacă mă aşteptau vremuri mai bune? *Primo,* un popă are de băut.

Porta se opri o clipă, puse mâna pe o sticlă şi sorbi, de data asta era „ulei pentru puşti", râgâi, scăpă o altă băşină şi continuă:

— Puteam să ciordesc, să halesc cât zece, să mă culc cu enoriaşele… Viaţa unui paşă… Şi mai ales să trişez la cărţi, dar asta exact aşa cum trebuie.

Râdea bătând din palme.

— Aveam o grămadă de prieteni şi mă considerau un popă excelent. Seara, alături de colonel şi de trei maiori, trişam că s-ar fi înroşit şi un copil de ţâţă! Am căutat o seară întreagă asul de pică, potul pe el era de câteva mii de ruble, şi unde credeţi că l-am găsit? Colonelul stătea pe el! Dacă n-ar fi sosit garda, l-am fi sfâşiat! Într-o bună zi, un general de divizie a sosit în inspecţie. Mi s-a ordonat un serviciu religios, dar de unde vin

pentru împărtăşanie? Am luat un bidon de vodcă. „Ce puteri demonice în vinul ăsta!“ a strigat comandantul, iar când toţi ceilalţi au îngenuncheat, a cerut supliment. Am tras şi eu o duşcă bună şi i-am binecuvântat pe toţi regulamentar.

— De unde le scorneşti pe toate, roşcovanule? spuse Bătrânul. Cum le-ai inventat?

— Pe onoarea mea, n-am născocit nimic. Doar că am o memorie foarte bună. Dacă nu mă crezi, te trag în ţeapă!

Am mai rămas câteva clipe bând şi trăncănind.

— Oare o să se termine totul într-o bună zi? întrebă Stege. În ziua în care o să se sfârşească războiul... o să mă culc într-un câmp cu trifoi şi o să ascult păsările. Fără program şi regulament.

— Iar eu o să mă culc cu o puicuţă, tot fără control de timp, rânji Pluto. Au rămas atât de puţini bărbaţi, că o să ne putem permite mai multe fete în acelaşi timp.

Se făcu linişte. Fiecare evoca sfârşitul războiului. Porta se ridică deodată, luă o mitralieră şi imită gestul de a secera câţiva duşmani imaginari.

— Eu o să închei câteva socoteli mai vechi cu scula asta. Sunt vreo douăzeci de nazişti pe care i-aş vrea morţi. Iar dacă pun mâna vreodată pe S.S. Heinrich, o să-l tai în bucăţele cu mâna mea.

— Prostii. Nu vă gândiţi decât la răzbunare. N-o să vă ajute cu nimic. Trebuie să-i uităm.

— Ia spune-mi, parcă erai cu noi când l-am lichidat pe căpitanul Meyer.

— Mare diferenţă! Eram pe front şi în legitimă apărare. Când războiul va fi pierdut se vor ocupa învingătorii Germaniei de ceilalţi, sunt destul de proşti ca să o facă. Nu mai trebuie să-i ajutăm şi noi.

— Spui mereu că o să fim învinşi, l-am întrerupt. Dar dacă o să câştigăm?

M-au privit cu toţii ca pe un nebun.

— Ce tot spui acolo, ai căzut în cap?

Porta mă scărpină încap ca pe o maimuţă.

— Eu aşa cred. N-aţi auzit de armele „V“? Cercetătorii germani lucrează şi n-o să fiu prea surprins dacă or să inventeze o armă diabolică.

— Dacă te gândeşti la arme chimice, fii sigur că le avem, dar

nici Adolf, nici ceilalţi n-o să le folosească. Nu eşti pe calea cea bună, Sven.

— Chiar crezi că putem câştiga? spuse Bătrânul sceptic.

— Da, cred, i-am răspuns iritat. Cu cât merge mai rău, cu atât capăt convingerea că se pregăteşte ceva. Războiul ăsta nu-i doar al lui Hitler, este al întregului popor german. Dacă or să fie învinşi, nu vor avea suficientă imaginaţie ca să treacă peste asta, considerând că totul este pierdut. Ei încă mai cred că dacă porţi epoleţi eşti trimisul Domnului. Războiul va fi câştigat oricât ar costa lucrul ăsta. Dar pentru noi asta nu contează, niciunul dintre noi n-o să prindă momentul ăla.

— Ai dreptate, Sven, murmură Bătrânul, suntem prea bătrâni pentru a ne mai schimba obiceiurile şi am fost crescuţi pentru a deveni carne de tun.

— Ce-ar fi să vorbim despre altceva, oftă Stege.

— Da, spuse Bauer. Despre povestea cu copacii de la Tuapse, chiar este ceva adevărat?

— Vrei să ştii? Ei bine, a fost un moment groaznic. Făceam parte din armata lui Kleist şi ne învârteam de câteva săptămâni prin Caucaz. Venisem de la Rostov pe malul Mării Negre. Trebuia să ocupăm Iranul sau Siria, nici nu mai ştiu, dar era o nebunie şi ruşii ne-au demonstrat-o. Când am ajuns la Tuapse, am avut o surpriză; Ivan tăiase o pădure întreagă de copaci cu diametrul de un metru şi jumătate şi blocase singurul drum practicabil. În rest era doar pădurea sălbatică. Deodată totul a început să ardă. În ciuda eforturilor de a degaja drumul, am fost gata să ne prăjim ca un miel de Paşte, iar din pădure Ivan trăgea în noi. În panica aceea toţi au încercat să se retragă cu cea mai mare viteza. Şi încă am avut noroc, pentru că toţi copacii aceia i-au împiedicat pe ruşi să ne urmărească. Ne-am adunat iarăşi şi am început să ne târâm spre Marea Caspică. Totul de dragul petrolului, bineînţeles. Un fâs! Când am ajuns pe drumul strategic din Georgia, încă mai erau sute de kilometri până la prima sondă!

— Dumnezeule mare! exclamă Pluto. Drumul strategic al Georgiei n-o să-l pot uita niciodată. Un fluviu de nămol! Au rămas o grămadă de maşini acolo.

Stege exclamă:

— Îţi aminteşti? 623-urile derapau şi rupeau stâlpii de telegraf ca pe scobitori! Şi motocicliştii… Blestemat drum strategic.

Parcă ar fi fost broasca dintr-un butoi cu vin.

Întunericul învăluise sala de arme şi-i auzirăm pe recruţi cum se întorceau cu cântec de la instrucţie.

— Cine vrea să facă un duş cu bere? strigă Porta, golindu-şi halba în capul chelneriţei blonde.

Aruncă apoi halba care se făcu ţăndări.

Urmă o încăierare cu un derbedeu numit Micuţul.

A fost una din zilele mari la cantină.

CAPITOLUL ŞASE

MICUŢUL ŞI LEGIONARUL

Compania a 2-a fusese detaşată într-o uzină care producea tancuri grele. Combatanţii, care aveau experienţa frontului, erau însărcinaţi cu încercările şi cu supravegherea montării armamentului.

Pentru noi era o viaţă de vis, chiar dacă trebuia să lucrăm cincisprezece sau şaisprezece ore pe zi. Cazarma era departe şi ne pierdeam uşor printre sutele de lucrători civili de toate naţionalităţile. Porta se purta ca un cerb în călduri şi-i considera pe cei două mii de lucrători bărbaţi şi femei proprietatea sa. Maiştrii bătrâni ne dădeau uşor permise de trecere, dar într-o zi Pluto a întrecut măsura: a furat un camion, a făcut turul cârciumilor, apoi, beat ca un porc, a intrat într-un zid la trei metri de postul de poliţie.

Isprava asta l-a costat doar cincisprezece zile de arest, cu complicitatea maistrului, dar von Weisshagen a ţinut în faţa batalionului o predică patetică în care-l numea „ruşinea armatei“.

Cum închisoarea militară era supraaglomerată, destinul l-a trimis pe Pluto să împartă patul, pâinea şi celula cu subofiţerul Reinhardt, care, asemenea lui Iov, zăcea în mizerie, uitat de Dumnezeu şi de judecătorii militari. De altfel, aşa a rămas până la sosirea americanilor în 1945, când a fost promovat de ei inspector al închisorii. De dragul adevărului, trebuie să spunem că a fost un gardian excelent. Stăpân pe regulament, îl aplica cu atâta zel, încât trei ani mai târziu a redevenit deţinut şi, cu moartea în suflet, a trebuit să renunţe la uniformă.

Locotenentul Halter, comandantul nostru, care ne condamna comportarea, sfârşi prin a renunţa la tiradele războinice şi îşi

înecă idealismul celor 19 ani de popotă, în compania câtorva veterani. Ei l-au pus la curent cu un program mai rezonabil pentru al treilea Reich: să raportezi cât mai multe Partidului, dar să faci cât mai puţin pentru a grăbi victoria Germaniei naziste.

Pe atunci aceşti oameni erau o minoritate. Când totul s-a sfârşit s-au ridicat cu miile, bătându-se cu pumnii în piept că au fost duşmanii lui Hitler! Asta-i viaţa!

Cât despre purtarea noastră, ea era un antidot al disperării. Să trăim din plin viaţa, căci mâine vom muri; să o facem violent, sălbatic şi mai ales fără să ne gândim! Eram soldaţi, dar nu ca ceilalţi, ci nişte duri cu laţul pus deja la gât. Călăul doar trebuia să tragă. Golani, oameni de nimic, în concepţia a şaptezeci de milioane de germani. În fiecare om vedeam un nemernic, cel puţin până la proba contrară, care nu era uşor de trecut. Toţi cei care nu erau dintre ai noştri, erau inamici; viaţa sau moartea lor nu făcea doi bani. Alcoolul, femeile, opiumul, toate treceau. Locul iubirilor noastre? Un cotlon sau o groapă. Nici WC-urile nu ne speriau!

Văzusem oameni murind cu miile, ucişi, împuşcaţi, decapitaţi, spânzuraţi; făcusem parte din plutonul de execuţie şi sub gloanţele noastre bărbaţi şi femei înroşiseră ţărâna cu sângele lor. Sub ochii noştri, legiuni fără număr, căzuseră în stepa rusă, în Caucaz, sau fuseseră înghiţite de fioroasa Rusie albă. Da, ceea ce văzusem ar fi făcut şi pietrele să plângă, dar dacă ajungea vreunul dintre noi să plângă, erau fără îndoială lacrimi de beţiv! Purtam securea morţii, eram deja morţi, dar nu vorbeam niciodată despre asta.

Era într-o după-amiază, la cantină. Am adresat celor trei chelneriţe glume obscene.

— Hei, Eva! strigă Porta unei fete de tip super-german, n-ai chef să te hârjoneşti cu mine?

Niciun răspuns, doar un gest ofensat.

— Crede-mă, frumoaso, să-l încerci pe Porta înseamnă să-l adopţi definitiv. O să-l urmezi până şi pe front.

— Plecaţi în curând pe front? întrebă ea curioasă.

— Nu ni s-a spus. Dar nu ştii niciodată cu „Cur încălţat“. Vino să-ţi spun ceva. O să-ţi arăt nişte şmecherii de-o să rămâi mască!

— Nu mă interesează, golanule! spune tânăra chelneriţă.

Porta izbucni în râs:

— Domnişoarei îi plac, poate, femeile? Nu mă deranjează. Ba, odată, una cu astfel de gusturi m-a găsit mai amuzant decât prietenele sale. Bine? Ne întâlnim la „Vaca Roşie“ la ora şapte. Şi să-ţi pui nişte chiloţi drăguţi! Ador asta. Să ştii că nu fac colecţie, ca locotenentul Britt! Mai dă-mi o bere, micuţo.

Chelneriţa, stacojie, îi trase o palmă lui Porta şi-l ameninţă:

— O să fac plângere!

— De-abia aştept, pufni în râs Porta.

În acel moment unul dintre cei mai răi scandalagii din comando-ul 6, numit Micuţul, îşi făcu loc cu coatele până la noi.

— Bere, comandă el, cinci halbe.

Se întoarse către un tip micuţ cu cicatrice, care bea singur într-un colţ:

— Plăteşte şi berea mea, camarade, sau îţi trag una peste bot!

— Nu cred că vorbeşti cu mine, i-o întoarse omuleţul cu o expresie atât de hazlie încât izbucnirăm cu toţii în râs.

Micuţul îl privi cu un aer superior:

— Ba chiar cu tine, mucosule.

Se întoarse pe călcâie cu cele cinci halbe în braţele sale mari şi-i spuse chelneriţei:

— Avortonul ăla are voie să-mi plătească berea.

Linişte. Omul cu cicatrice îşi goli halba, îşi linse spuma de pe buze şi-şi şterse gura cu mâneca.

— Tu eşti cel numit Micuţul? întrebă el pe gorila de doi metri ce se aşezase la o masă.

— Plăteşte şi taci! fu răspunsul.

— Îmi plătesc berea mea, dar nu dau de băut porcilor. Ar trebui să te întorci în cocină, de necrezut ce mult semeni cu un porc.

Micuţul sări ca lovit de streche şi scăpă halbele pe jos unde se făcură ţăndări. Din doi paşi fu în faţa piticului care îi ajungea până la centură şi clătinându-se urlă:

— Repetă!

— Eşti surd? spuse celălalt, din câte ştiu porcii au urechi!

Livid, uriaşul îi trimise un pumn ucigător.

— Calm, calm, spuse celălalt, parând lovitura cu îndemânare. Să ieşim dacă vrei să te baţi. Ar fi mai bine pentru veselă.

Dădu la o parte halba şi ieşi. Micuţul, uimit, scotea sunete nearticulate. Piticul rânji:

— Nu te obosi, mălai mare!

Cantina ticsită deveni mută. Nu ne credeam urechilor. Tiranul batalionului, ucigaşul, era provocat de un avorton de un metru şi cincizeci şi doi, un tip despre care nu ştiam nimic. Îl vedeam pentru prima dată. Purta pe uniforma cenuşie brasardă albă cu cuvintele „Secţia disciplinară“, încadrate de două capete de mort, semn că aparţinea unui regiment disciplinar. Cei trei sute de oameni din cantină se repeziră afară ca să-l vadă zdrobit.

Micuţul trecu de la ameninţări la lovituri pe care adversarul le eschiva cu uşurinţă, râzând şi scoţându-l din pepeni.

Se petrecu apoi un lucru pe care nimeni nu l-ar fi crezut posibil. Omuleţul făcu un salt periculos şi bocancii săi ţintuiţi, de infanterist, îl loviră pe Micuţul drept în faţă, ca o măciucă. Gorila se prăbuşi. Omuleţul se năpusti ca un dihor asupra lui, îl întoarse pe burtă, îl încălecă şi, apucându-l de chica roşcovană îi zdrobi mutra de pietre. Îi trase la sfârşit un şut în rinichi, scuipă cu scârbă pe el şi intră indiferent în cantină, în faţa celor trei sute de spectatori rămaşi cu gura căscată la vederea tiranului prăbuşit.

Îşi bău halba cu bere blondă plin de satisfacţie, în timp ce noi îl priveam chiorâş pe învingătorul Goliatului din atâtea închisori, lagăre de concentrare şi câmpuri de luptă. Nu înţelegeam nimic! Pluto îi întinse o ţigară.

— Cu opium, îţi place?

Un „mulţumesc“ scurt. Îşi aprinse ţigara în timp ce chelneriţa îi punea în faţă altă halbă.

— Din partea Obergefreiter-ului Stern, îi spuse ea.

Refuză halba şi spuse:

— Mulţumiţi-i, dar caporalul Alfred Kalb, din Regimentul al 2-lea al Legiunii, nu acceptă bere de la un necunoscut.

— Ai fost în Legiunea străină a francezilor? întrebă Pluto.

— Nu eşti surd, veni răspunsul, deci ai auzit.

Pluto, ofensat, îi întoarse spatele. Micuţul revenise şi bombănea în colţul său, rostind ameninţări, de ţi se făcea părul măciucă. Faţa lui parcă ar fi fost „lucrată“ de un măcelar. Îşi pusese capul sub robinet şi-şi clătea mutra însângerată, suflând ca o focă. Fără să se mai obosească să se şteargă, îşi luă trei halbe şi se aşeză într-un colţ.

Porta încălecase pe tejghea şi o agasa pe blonda Eva, încercând să o sărute.

Fără jenă, îi strecură mâna sub fustă şi-i mângâie pulpele delicate. Fata scoase câteva ţipete isterice şi îl lovi cu o sticlă, în mijlocul exploziei de hohote de râs. Porta se întoarse, şugubăţ.

— Fecioară, curăţică, chiloţei roz, medalie pentru cuminţenie! O bunătate!

Coborî şi se adresă Legionarului:

— Te-am auzit ce i-ai răspuns prietenului meu Pluto. Nu-i suficient că ai învăţat câteva şmecherii prin bordelurile marocane ca să-ţi meargă cu Porta, aici de faţă, din Moabitt, Berlin. Deci, un sfat: răspunde politicos când ţi se vorbeşte tot aşa.

Legionarul se ridică fără grabă şi-l salută pe Porta, scoţându-şi boneta cu o politeţe comică.

— Mulţumesc, pentru sfat. Alfred Kalb, din Regimentul al 2-lea al Legiunii, va ţine minte, Josef Porta. Tot din Moabitt, Berlin sunt şi eu. Nu caut cearta, dar nici n-o ocolesc. Nu este un sfat, ci doar o constatare.

— În ce regiment eşti acum, camarade? întrebă împăciuitor Bătrânul.

— 27 Blindate, Batalionul 1, Compania a 2-a, începând de azi, ora unsprezece.

— Dar eşti de-al nostru! exclamă Porta. Câţi ani ai adunat, frate?

— Douăzeci, răspunse Kalb. Am făcut deja trei pentru purtare antisocială, convingeri politice şi serviciu ilegal într-o armată străină. Ultima dată în lagărul Fagen, lângă Bremen. Ai destule informaţii acum?

— Îl cunoşti pe Hauptscharführer S.S. Braun, din Corpul 8 de la Fagen? l-am întrebat eu curios.

— Da, îl ştiu. Mi-a zdrobit mâinile şi m-a castrat pentru că m-am culcat cu o poloneză din lagărul de femei. Dar Allah ştie că-l voi revedea într-o zi şi atunci…

Scoase un brici şi-i mângâie grijuliu tăişul.

— Văd că ai de gând să-i pui boaşele într-un borcan! râse Porta.

— De ce nu? Sunt puşi şerpi, de ce nu şi boaşele unui vierme ca Braun? O să fie mascota bordelului pe care am de gând să-l deschid după război.

Se întoarse către o chelneriţă:

— N-ai văzut niciodată o pereche de boaşe puse în borcan?

— Ce anume? întrebă ea fără să înţeleagă.

Hohote de râs îi răspunseră.

— Nemernicule! spuse ea înţelegând dintr-o dată şi dispăru în spatele barului.

Micuţul veni spre tejghea, aruncă o monedă de o marcă şi ceru:

— O halbă.

O goli dintr-o înghiţitură şi porni spre legionar cu mâna întinsă.

— Îţi cer iertare, camarade, a fost greşeala mea.

— S-o lăsăm baltă, spuse Kalb, dându-i mâna.

Într-o clipă pumnul de fier îl imobiliză pe legionarul uimit, în timp ce genunchiul brutei îi zdrobea mutra. O lovitură de ucigaş, după ceafă, îl doborî, lăsându-l fără cunoştinţă. Gorila îi mai trase un şut în faţă şi auzirăm cum îi trozneşte osul nasului. Micuţul se îndreptă, îşi şterse mâna şi privi cu ură mulţimea tăcută. Pluto dădu pe gât o înghiţitură de bere şi spuse încet:

— Evident, nu ştiam şmecheria asta, dar, atenţie, o să te afli la un moment dat pe front şi ştiu vreo trei mii de indivizi care ard de nerăbdare să-ţi trimită un glonte dum-dum în ceafă.

— Încearcă doar! strigă bruta, şi o să ies din iad ca să te sugrum.

Părăsi cantina într-un cor de înjurături.

— Individul ăsta o să moară într-un accident, ca din întâmplare, fără să-l plângă cineva, spuse Bătrânul.

Opt zile mai târziu, Legionarul, căruia trebuiseră să-i taie o bucată din nas, lucra cu noi la un container uriaş de metal care trebuia nituit. Micuţul tocmai trecea.

— Tu care eşti atât de voinic, îi strigă prietenos Kalb, vino să ne ajuţi. Ţine nitul, ne scapă mereu. Nu suntem destul de puternici ca să-l ţinem.

Ca orice brută, uriaşul era pe cât de prost pe atât de orgolios.

— Sunteţi nişte muieri! O să vă arăt eu cum se ţine un nit!

Şi intră în containerul de oţel. Într-o clipă, deschizătura fu astupată de o benă plină cu beton. Omul era prins ca un şoarece! Zece, cincisprezece ciocane pneumatice se năpustiră într-un zgomot infernal asupra cuştii de oţel în care Legionarul a băgat şi capătul unui furtun de abur, capabil să ucidă pe oricine, în afară de bruta captivă.

După trei săptămâni de spital, Micuţul a reapărut bandajat din

cap până în picioare, dar mereu gata de scandal. Într-o seară, Legionarul i-a pus sticlă pisată în supă şi am aşteptat încântaţi o perforare a intestinelor. Se simţea mai bine ca înainte. Răzbunarea nu s-a lăsat mult timp aşteptată, iar Porta a fost cel care i-a salvat viaţa lui Kalb. Fără nicio explicaţie i-a smuls din mâini halba de bere: Micuţul tocmai îi pusese în ea o doză de nicotină pură.

Aventura noastră a început dintr-o întâmplare şi într-un fel foarte obişnuit.

Ea a luat sfârşit prin plecarea companiei în timpul unui atac aerian.

Cine ar putea să condamne aceste iubiri fugare în mijlocul războiului ucigător?

CAPITOLUL ŞAPTE

PASIUNE

Pe asfaltul ud se auzeau paşii unor pantofi cu tocuri înalte. Ascuns după colţ, am văzut-o venind prin lumina crepusculară a unei lămpi de camuflaj. Era ea, Ilsa, femeia mea.

Lumina slabă o dezvăluia în întregime, lăsându-mă pe mine în umbră, de unde îmi plăcea să văd fără a fi văzut. S-a oprit. Privirea ei a scrutat strada în pantă ce trecea prin faţa cazărmii; tremurând în ploaie îşi privi ceasul, apoi îşi aranjă eşarfa verde.

Un trupete trecu pe lângă ea:

— Iepuraş, vino cu mine, o să-ţi fie la fel de bine!

Îi întoarse spatele şi făcu doi-trei paşi. Soldatul pufni în râs şi zgomotul bocancilor săi ţintuiţi se pierdu printre ruine. Ea veni din nou în lumină. Am început să cânt: „Umbrele noastre nu-s decât una, căci ne iubim atât de mult.“

Iritată, fixă întunericul din care am ieşit încet. Dar, când mă văzu, izbucni în râs şi, braţ la braţ, contrar regulamentului, pornirăm printre dărâmături.

Uitat războiul, uitată aşteptarea! Ne regăsisem în sfârşit.

— Unde mergem, Ilsa?

— Nu ştiu, Sven. Într-un loc fără soldaţi şi fără miros de bere!

— Să mergem la tine, îmi doresc atât de mult să văd unde stai. Sunt cinci săptămâni de când ne cunoaştem, cinci săptămâni de când cutreierăm braseriile, patiseriile şi ruinele!

Un moment de ezitare:

— Bine, mergem la mine, dar să fii atent, nu trebuie să ne audă cineva.

Un tramvai trecea gata să se destrame; ne-am urcat în el alături de oameni cenuşii şi trişti. Am coborât într-un cartier de

la marginea oraşului. Am îmbrăţişat-o şi i-am mângâiat obrajii catifelaţi, dar trecătorii care apăreau din întuneric m-au intimidat: nu-mi plăcea să îmbrăţişez o femeie în public. Mă strângea de mână şi zâmbea în timp ce înaintam încet. În jur nu mai erau ruine, ci case intacte, locuinţe de bogătaşi, nu merita să risipeşti bombele pe ele, ai fi ucis prea puţini.

Sirena dădu alarma, dar ca de obicei nu-i dădurăm atenţie.

— Eşti învoit şi peste noapte?

— Până mâine dimineaţă la opt, mulţumită lui Pluto. Bătrânul a plecat trei zile în permisie la Berlin!

— Sunt şi alţii plecaţi în permisie?

— Da.

Se opri, mă strânse mai tare şi păli; ochii ei se umeziră în lumina albăstruie.

— Sven, asta înseamnă că o să plecaţi?

Nu i-am răspuns, dar am tras-o de acolo, nervos şi iritat. Am mers fără să scoatem un cuvânt, apoi ea îmi şopti, ca şi cum tăcerea mea ar fi fost o confirmare:

— Deci, este sfârşitul. Pleci! Vezi tu, Sven, îţi datorez o fericire pe care soţul meu nu mi-a oferit-o niciodată. Chiar dacă se va întoarce, nu te pot uita, te rog, jură-mi că te întorci la mine!

— Ce-aş putea să-ţi spun? Nu eu îmi hotărăsc soarta, chiar dacă te iubesc! La început, am crezut că va fi doar o aventură, cu atât mai picantă cu cât erai măritată. Din nefericire, a ieşit mai mult de atât, poate că este mai bine ca războiul să ne despartă.

Am mers mai departe, tăcuţi ca noaptea. S-a oprit în faţa unei portiţe de grădină şi am pornit pe o alee bine întreţinută. În depărtare se vedeau flăcările antiaerienei, dar nu se auzea nicio bombă.

Cu multă grijă, deschise uşa şi verifică draperiile negre care acopereau fereastra, înainte de a aprinde lampa. Am strâns-o în braţe cu violenţă, în timp ce ea îmi înapoia cu sălbăticie sărutul, lipindu-şi de mine trupul plin de dorinţă.

Am căzut grei pe un divan, fără să ne desprindem gurile avide; mâinile mele îi dezmierdau trupul delicat şi urmăreau cusătura ciorapilor dincolo de care pielea ei era netedă, proaspătă şi parfumată. Parfumul acela te făcea să uiţi cazarma, tancurile puţind a ulei, uniformele jilave, duhoarea de bere şi de transpiraţie; uitam de asemenea bordelurile, cântecele

zgomotoase, oraşele în ruină, gropile pline cu cadavre. Aveam în braţe, în sfârşit, o femeie elegantă al cărei parfum fin îmi amintea de podgoriile din sudul Franţei; o femeie cu picioarele delicate, încălţată cu pantofi de antilopă şi ai cărei genunchi cu gropiţe se desenau sub mătasea transparentă.

Fusta era atât de strâmtă, încât a trebuit scoasă ca să stăm comod. Pe jos era întinsă o blană, dar ce fel de blană? Ce putea la urma urmei să ştie un soldat din 27 Blindate despre blănuri? O femeie ar fi recunoscut imediat astrahanul, un astrahan negru ca tăciunele şi care trăda bogăţia. Nasturii bluzei roz se desfăcură, şi pieptul îi fu eliberat de două mâini tandre, obişnuite mai mult cu lupta; sânii ei surâseră ochilor arşi de zăpezile ruse, tulburaţi de bere şi vodcă, dar înfometaţi de iubire şi care căutaseră îndelung o mamă, o amantă, o femeie ca aceasta. Ea se eliberă cu delicateţe.

— Dacă ţi-aş povesti visul meu! murmurai.

Îşi aprinse o ţigară şi puse o alta între buzele mele, răspunzându-mi:

— Ştiu acest vis, prietene. Visezi să fii undeva departe, fără cazărmi, fără urlete, fără funcţionari cu mânecuţe, fără miros de piele; visezi o ţară blândă, cu femei, vii şi arbori înverziţi.

— Da, aşa este.

Pe masă era o fotografie. Un bărbat rasat, cu trăsăturile fine, purtând insigna ofiţerilor de stat-major, dar în viaţa civilă avocat. Într-un colţ o mână sigură scrisese: „Tom Horst 1942“.

— Soţul tău?

Ea luă fotografia, o puse cu grijă pe etajeră, în spatele divanului şi îşi lipi buzele umede de ale mele. I-am sărutat tâmplele zbuciumate, mi-am lăsat buzele să-mi alunece pe sânii tari, am muşcat-o de sfârcuri şi i-am dat pe spate capul cu păr negru. Gemea de durere, de pasiune, de dorinţă.

— Sven, dacă am putea să împlinim visul tău!

De pe perete, portretul sever al unei femei cu guler înalt de dantelă ne fixa cu ochii cenuşii, care, fără îndoială, nu visaseră vreodată, dar care nici nu văzuseră oraşe în ruină şi oameni înnebuniţi de bombardamente.

La naiba cu morala, mâine o să fii mort!

Gurile noastre întredeschise se uniră, iar limbile noastre se căutară cu aviditate; dansul pasionat ne răsucea trupurile, iar dorinţa ni le ardea. La pământ căzu ceva transparent, un

jupon... iar ea rămase pe jumătate goală, excitantă, îmbrăcată după gustul meu, căci goliciunea dezamăgeşte aproape întotdeauna un bărbat. Dorim întotdeauna să smulgem noi ultima bucata de pânză de pe corpul femeii iubite.

În timp ce mă luptam din greu cu o agrafă, ea se ridică plină de nerăbdare ca să-mi dea ajutor; mâinile ei calde, delicate dar ferme, mâini pline de voluptate, se jucau pe spatele meu gol. În depărtare sirenele anunţau o nouă alarmă, dar noi fugisem de război, de bombardamente, de lumea întreagă... de tot ceea ce nu era cea mai veche bătălie din lume: lupta bărbatului şi a femeii. Strânşi unul de altul, divanul ni se părea prea strâmt. Orele treceau lăsându-ne flămânzi, apoi un somn greu ne cuprinse şi căzurăm adormiţi pe covoarele persane.

Se lumina când ne-am trezit, epuizaţi dar fericiţi. Era o noapte pentru lungi amintiri. Îşi puse o rochie şi mă îmbrăţişă aşa cum doar femeile îndrăgostite o fac.

— Rămâi, Sven, rămâi aici! Nimeni n-o să te caute! Izbucni în lacrimi: Războiul se va termina în curând, este o nebunie să te întorci!

M-am eliberat din strânsoare.

— Nu trăieşti de două ori clipe asemănătoare şi, pe urmă, cine ţi-a spus că n-o să mă întorc? Nu uita de cel care se află în Franţa, se va întoarce şi el într-o zi, şi atunci unde va fi trimis dezertorul? Buchenwald, Torgau, Lengries? Nu, spune-mi că sunt laş, dar nu pot!

— Sven, o să divorţez, dar rămâi! O să-ţi procur acte false.

Am clătinat din cap şi i-am lăsat pe o hârtie numărul sectorului poştal: 23645. Strânse la piept numărul, singura noastră legătură pentru câtva timp.

Tăcută, uitând de orice prudenţă, m-a urmărit cu privirea în timp ce mă îndepărtam. Repede, fără să mă întorc, am dispărut în ceaţă.

Trenul se oprea şi la cea mai mică haltă.

Trebuia să aştepţi ore în şir în faţa marmitelor pentru o supă de urzici.

În ploaie şi în ninsoare, ne duceam între şine pentru orice nevoi.

Nesfârşită călătorie! Am mers douăzeci şi şase de zile înainte de a coborî în inima Rusiei.

CAPITOLUL OPT

DIN NOU PE FRONTUL DE EST

Timp de cincisprezece zile, făcusem parte dintr-un transport de trupe compus din treizeci de vagoane de marfă pentru soldaţi şi din două vagoane vechi de clasa a treia pentru ofiţeri. Un vagon plin cu nisip era împins în faţa locomotivei, trebuind să ne apere de mine. Aţi fi putut să ne urmăriţi uşor, căci lăsasem, sub formă de excremente, cărţile noastre de vizită prin toate gările în care ne oprisem.

S-au petrecut mii de aventuri de-a lungul acestei călătorii prin Polonia şi Ucraina, până într-o gară în ruine, aproape de Roslav. De acolo, pe un drum prăfuit, desfundat de vehicule grele, am pornit în marş spre poziţiile Regimentului 27 Blindate, aproape de Branovaskaia.

Căpitanul von Barring ne-ai primit cu braţele deschise. Era palid ca un mort. Se spunea că este atins de o boală intestinală incurabilă şi că-şi petrece cea mai mare parte a timpului cu brăcinarii în vine. Spitalul, după o scurtă perioadă, îl trimisese înapoi pe front, declarându-l vindecat, dar acolo luase o hepatită care numai bine nu-i făcuse. Ne întrista să vedem în starea aceasta un comandant la care ţineam.

Dacă Porta, Pluto şi fostul legionar, adoptat de noi, nu şi-ar fi făcut de cap, am fi rămas în garnizoană, dar cei trei derbedei au sfârşit prin a inspira groaza pe o rază de kilometri în jurul lor.

După încăierarea dintre Kalb şi Micuţul, acesta din urmă, spre marea noastră bucurie, fusese mutat în compania noastră de marş, ceea ce nu-i făcuse nicio plăcere, iar puţin după aceea Porta s-a remarcat şi el.

Într-o zi de beţie la „Pisica Neagră“, unde ajunsese în civil şi fără permisie, violase o fată. Beată şi epuizată, victima striga ca un porc la tăiere, în timp ce noi, ajunşi acolo, îi priveam pe amândoi, aproape goi şi într-o poziţie ce nu putea fi pusă la îndoială. Pluto luă o sticlă cu bere şi îi stropi, spunând: „Adevăr grăiesc, aţi fost creaţi pentru a creşte şi a vă înmulţi.“ După care am plecat cu toţii foarte mulţumiţi.

Dar a doua zi lucrurile s-au înrăutăţit. Mahmură, fata şi-a amintit că au fost şi martori, în aşa fel că se putea vorbi de un viol în toată regula. Astfel, dădu fuga la tatăl ei, care, din nefericire, era intendentul regimentului. Acesta l-a alertat pe von Weisshagen care, chiar dacă nu-i plăceau cei de la intendenţă, a trebuit să declanşeze mecanismul justiţiar. Pluto, Porta şi mulţi alţii au fost recunoscuţi de domnişoară şi puşcăria şi-a deschis încă o dată porţile.

Pluto făcuse şi el o treabă bună. Ne invitase într-o bună zi într-un tanc-şcoală, deci un tanc căruia i se demontase turela, ceea ce-l făcea să semene cu o cadă pe şenile. Maşinăria, accelerata la limită, atinsese în parcare patruzeci la oră, în loc de 15, viteza maximă admisă. După patru sau cinci ture de pistă, cu motorul ambalat la maxim şi cu şenilele zăngănind, Pluto a lăsat comenzile şi s-a întors spre noi fericit.

— Vedeţi hodoroaga, atinge patruzeci!

Ridicând un uriaş nor de praf, ajunsesem la capătul drumului când, ca un drac scos din cutie, un mic Opel a apărut în faţa noastră. Ceea ce a urmat s-a petrecut ca fulgerul. S-a auzit o trosnitură sinistră şi micul Opel a zburat de pe drum, aterizând pe un teren de instrucţie, după ce a făcut câteva tumbe prin aer, iar roţile smulse i s-au rostogolit până în gard.

— Nu-i rău, spuse Porta. Ce-i frumos e frumos!

— Care-i mai tare, amărâtul ăla sau Pluto?

Dintre sfărâmăturile maşinii apăru, spre stupefacţia noastră, un amărât în zdrenţe, care nu era altul decât adjutantul nostru. În faţa lui Pluto, rămas trăsnit, îl apucară furiile, şi îl trimise cincisprezece zile la arest, ceea ce nu era prea mult!

Morocănos, Porta îşi aruncă toate catrafusele într-un colţ al colibei în care stăteam şi ţipă la rusul bătrân care se scărpina într-un colţ, frecându-se de zid.

— Ce spui, Ivan, iată-l pe Joseph Porta înapoi! S-ar părea că ai purici, cetăţene sovietic.

Rusul izbucni în râs fără să fi înţeles vreun cuvânt.

Porta îi repetă în rusă:

— Iată-ne din nou aici! Dar nu pentru mult timp. Am fost destul o armată a-ntâia, acum călcâiele la spinare şi spre Berlin! Îţi lăsăm plăcerea să îţi revezi tovarăşii roşii, iar ei vor avea plăcerea să te spânzure.

Rusul căscă ochii mari şi bâlbâi:

— *Ghermanski* pleacă? Soldat bolşevic vine aici?

— Ai înţeles, camarade!

Urmă, într-un colţ, o discuţie însufleţită între cei nouă civili din coliba murdară. Unul dintre ei ieşi să ducă vestea mai departe prin satul trist şi cenuşiu, alţii se apucară, în tăcerea cea mai mare, să-şi facă bagajele. Vocea lui Porta îi făcu să tresară:

— Şi mai ales nu vă uitaţi izmenele!

Pluto, care nu voia să piardă spectacolul, îşi luă puşca-mitralieră şi făcu o mişcare expresivă, spunând într-o rusă stâlcită:

— Când tovarăşi comisar venit aici, atunci bum-bum, pentru că voi nu partizan. Ieşit repede, făcut partizan.

Bunul bătrân se propti în faţa lui şi-i spuse plin de reproş:

— Fără glume, domnule soldat!

Cu măştile de gaze drept perne şi cu mantalele ca pături, am încercat să dormim puţin. Primisem misiune de infanterişti pentru ocuparea cotei 2689. Întreaga divizie fusese nimicită de ruşi, cu tot cu tancuri, împotmolite sau făcute ţăndări.

— Am căzut în hazna, spuse Stege furios, suntem cea mai împuţită unitate din toată armata!

— Da, îi răspunse Müller, un tip de la statul major mi-a spus că tot corpul de armată este gata să-şi ia picioarele la spinare cu Ivan pe urmele lui.

— Dumnezeule, explodă Pluto, dacă este adevărat, înseamnă că ne suflă deja în ceafă! Tipii ăştia din 52 spală mereu putina.

— Nu-s decât munteni acolo, spuse Stege. Nu pot să-i sufăr pe ţărănoii ăştia din Alpi! Cu florile lor la chipiu, când se aşează în cerc seamănă cu o coroană mortuară.

— Mai tăceţi! mârâi Bătrânul. Nu-i chip să dormi aici. Şi nici nu ştim dacă mâine vom mai fi în stare.

Încet, liniştea puse stăpânire pe încăpere, într-o nepieritoare duhoare de sudoare, gunoaie şi păduchi. Am mai auzit doar câte

o mostră de înjurături nemţeşti, franţuzeşti şi arabe de la Legionar, adresate toate păduchilor ruşi, mult prea răi, spuse el, faţă de cei din Africa de Nord.

Toţi sforăiam liniştiţi când un şut ne-a trezit, în timp ce o voce anunţa:

— Hai, deşteptarea, plecăm!

Porta înjură. Ne-am sculat cu greu şi mormăind ne-am târât efectele spre locul de adunare, unde restul Companiei a 5-a tremura deja în frig şi burniţă. Lanternele luceau ici şi colo deasupra hărţilor; ordine înăbuşite, zgomotul metalului lovit de metal erau singurele sunete în noaptea neagră şi ploioasă. Vocea Micuţului se ridică, proferând înjurături şi ameninţări.

Von Barring apăru fără nicio grabă, înfăşurat într-o manta lungă, cu glugă, fără niciun însemn, asemenea celor folosite de santinele. Încetă orice discuţie.

— Bună dimineaţa, soldaţi. Gata de plecare? Şi, fără să mai aştepte un răspuns, comandă: Companie, drepţi! Arma la umăr! Puneţi-vă armele cât mai comod posibil. Compania a 5-a, cu ocolire jumătate dreapta, după mine, marş!

Porta şi Legionarul fumau imprudenţi, iar ţigările lor străluceau în întuneric; alţii le urmară exemplul, mergeam în formaţie dezordonată, căutându-ne unii pe alţii, ca să ne apărăm de frică şi de noapte. Porta îmi dădu o grenadă.

— N-am loc şi pentru asta, ţine-o.

Harnaşamentul scârţâia şi zdrăngănea în cârca oamenilor nervoşi. Ploaia ne curgea de pe căşti pe spate, ca un deget îngheţat. Am străbătut o pădurice, apoi un câmp de floarea soarelui călcat în picioare. Micuţul ridicase tonul şi îl simţeam în căutarea unui scandal.

Căpitanul von Barring se opri şi lăsă compania să treacă prin faţa lui, sub conducerea locotenentului Halter, a cărui puşcă-mitralieră se legăna la capătul unei curele. Când Micuţul ajunse în dreptul căpitanului, l-am auzit pe von Barring spunând cu vocea lui liniştită, dar fermă:

— Tu de colo, ţi-am văzut dosarul şi am auzit vorbindu-se de tine. Te previn că aici nu-i înghiţim pe provocatori. Ne purtăm bine cu cei care se poartă bine, dar împotriva ticăloşilor şi a bandiţilor avem metode pe care nu ezităm să le folosim.

Von Barring îşi reluă locul din frunte, purtând tot cascheta obişnuită în locul căştii de oţel. În trecere îl bătu pe umăr pe

Porta, spunându-i vesel:

— Merge, maimuţă roşcată?

Porta surâse cu familiaritate:

— Da, căpitane!

Şi întorcându-se către Bătrânul şi către mine, continuă şoptind:

— Barring este unul dintre rarii ofiţeri care nu este doar un porc cu epoleţi!

— Gura, Porta, se auzi vocea lui von Barring. Dacă nu, la întoarcere, facem exerciţii de marş!

— Raportez că Joseph Porta are platfus şi bătături, iar doctorul a ordonat să fie scutit de marş.

Îi răspunse doar râsul înăbuşit al lui von Barring. Focul artileriei nu era prea intens; ici şi colo câte o explozie şi răpăitul unei mitraliere. Era uşor să-i deosebeşti pe ai noştri de cei din faţă: tic-tic-tic făceau MG 38-urile noastre, da-da-da spuneau ruşii, iar noul MG 42 scotea un fel de mârâit continuu. Pe lângă noi treceau trasoare albe, strălucitoare. Stege hohoti ca un nebun:

— Într-o carte pe care am citit-o, scria despre un soldat: „Nu-i era teamă de nimic; moartea-i era prietenă şi ajutor, era curajos şi mereu încrezător…“ Cretinul care a scris asta ar trebui să vină aici să ne vadă cum stăm ca nişte murături, gata să ne scăpăm pe noi înainte să-nceapă tărăboiul.

— Potoleşte-te, Stege, se auzi vocea Bătrânului.

Mergea puţin încovoiat, trăgând din bătrâna sa pipă cu capac, cu mâinile înfundate în buzunarele mantalei şi cu grenadele de mână înfipte în bocanci.

Pe câmp, nu prea departe, o grenadă explodă cu zgomot.

— 15,5, constată Bătrânul trăgându-şi puţin capul între umeri.

Cei noi se aruncară pe burtă. Pluto începu să râdă.

— Moacele sărută mocirla sovietică!

— De mine vorbeşti? mârâi Micuţul care se aruncase şi el la pământ.

— Crezi că despre tine-i vorba?

Micuţul traversă formaţia, dând din coate, şi-l prinse pe Pluto, dar acesta-l lovi cu patul armei peste faţă.

— Şterge-o, fiu de căţea, ameninţă el.

Lovitura îl înnebunise pe Micuţul; se învârti fără rost, ieşi din coloană şi căzu în genunchi în timp ce sângele îi curgea din nas.

Bătrânul ieşi din rând şi ţintindu-l cu puşca-mitralieră îi spuse:

— Scoală şi treci în coloană, dacă nu, te termin. Ai văzut ce capeţi dacă te porţi aşa. Ai zece secunde, după care trag!

Micuţul se ridică, clătinându-se, scoase din el ceva de neînţeles, dar arma Bătrânului îl potoli.

— Depărtaţi-vă, nu mai fumaţi, se auzi glasul lui von Barring.

Brrummm... explodă altă grenadă. Da-da-da, lătră o mitralieră grea în dreapta. Porta râdea pe înfundate.

— Te simţi ca acasă auzind toate astea! Salut, băieţi, spuse el câtorva grenadieri ascunşi lângă un copac. Vă anunţ că Joseph Porta, ucigaş plătit de Stat, a sosit din nou în măcelăria din est.

— Atenţie la ruine, acolo, la cincizeci de metri, îl avertiză unul dintre grenadieri, pot să vă vadă. Când o să treceţi tranşeea, este un dâmb cu un rus mort. Ţineţi-vă bine, Ivan trage în el cu mitraliera. Ieri am pierdut opt oameni acolo şi în mod sigur sunt cruci destule şi pentru voi!

— M-ai liniştit, spuse Porta cu sinceritate.

Pluto şi micuţul legionar discutau:

— Începe să se simtă duhoarea de cadavru, spuse Kalb. Asta-mi aduce aminte de Maroc, dar acolo trăsnea şi mai rău...

— Ai răbdare, arab neisprăvit, să simţi pe mâini zeama verde a hoiturilor de-aici. O să-ţi pară rău după Marocul tău.

— Rahat, zise Kalb râzând. Dacă tu crezi că mă impresionează Ivan ăsta al tău! Am primit crucea de război cu trei stele între Riff şi Indochina, aşa cum mă vezi.

— Poţi să fii tot numai o decoraţie, o să te scapi pe tine de frică la vederea lui Ivan! Stai să-i vezi pe siberieni cum joacă tenis cu căpăţâna ta.

— Să vedem, spuse Legionarul. Allah! Nici noi nu ochim rău şi ştim să ne jucăm cu cuţitul în Moabitt, Berlin.

— Cum nu v-aţi pus în cap să câştigaţi războiul, tot restul vă este permis, îl ironiză Bătrânul.

Compania aluneca şi se tăvălea prin noroaiele care înconjurau ruina unui colhoz; urma o tranşee înfundată, la capătul căreia se afla dâmbul unde zăcea rusul mort.

Era acolo de mult şi puţea temeinic; de o parte şi de alta, mlaştina tăia orice cale de a ocoli dâmbul.

Von Barring spuse încet:

— Trebuie să trecem în viteză. Pitiţi-vă pe rând, câte unul, în spatele rusului mort. Undeva în stânga este o mitralieră grea,

cel care se lasă descoperit e terminat.

Nu se auzi niciun zgomot, eram sălbăticiuni ieşite după pradă, tăcute ca noaptea. Porta se ghemui în colţul tranşeei, cu cureaua căştii în gură şi cu puşca cu lunetă la umăr. Micul legionar, urmându-l ca o umbră pe golanul roşcovan, ţinea mitraliera la şold, cu siguranţa trasă, gata să apese pe trăgaci.

Primii trecură fără probleme, când o rachetă luminoasă se înălţă deasupra capetelor noastre şi inundă terenul cu o lumină orbitoare. Un recrut se ascundea disperat în spatele mortului.

— Dumnezeii!… înjură Bătrânul. O să ne cadă pe cap. Ivan a mirosit ceva.

Tocmai terminase când a pornit furtuna. Cadavrul ţintit de mitraliera grea tresărea de parcă ar fi fost viu. Puştiul care se ascundea fu lovit şi sări în picioare strigând: „Ajutor!“ apoi dispăru în mlaştină.

Ne lipirăm de malul tranşeei în timp ce grenadele cădeau peste noi, grenadele acelea diabolice pe care le auzi de-abia când îţi explodează sub nas. Începură şi mitralierele.

— Staţi liniştiţi, nu trageţi, se auzi vocea lui von Barring în întuneric.

Trecea în lungul companiei.

Dacă a durat o oră sau zece minute, nu ştiu, apoi totul a încetat şi am început din nou să înaintăm spre cadavru. Bătrânul îmi făcu semn: era rândul meu!

Lungit lângă mort, mă abţineam cu greu să nu vărs. Era umflat, era enorm, cu o zeamă verzuie care-i curgea din nas şi din gură ca dintr-un izvor, mirosind îngrozitor. Puţin după aceea, Porta şi Legionarul au ajuns şi ei dincolo.

— Frumoasă supă de cadavru, ai? Cum îi zice în franceză sau în arabă? râse Porta de Kalb.

— Fă o plimbare de doisprezece ani prin Legiune şi o să afli, replică omuleţul.

— Ştiai franceza înainte să intri la „vulpile deşertului“?

— Da, din nefericire un cuvânt, dar nu ştiam ce înseamnă: „cochon“[5]; când l-am spus, mândru de mine, în faţa căpitanului, am primit o lună de arest. După aceea, ţi-o jur, mă uitam în dicţionar înainte de a rosti un cuvânt.

O grenadă ne întrerupse conversaţia şi ne-am aruncat în adăpost. Cineva începu să urle în spatele nostru, alte grenade

[5] Porc (în franceză în original). (N.T.)

căzură în mlaştină, stropindu-ne cu apă stătută.

— Ca-n baie! urlă Stege.

— Asta-i baia rusă? întrebă Legionarul, înecându-se de râs.

— Plutonul al 2-lea ocupă poziţia asta, comandă locotenentul.

Vocea îi tremura, încă nu avea obişnuinţa frontului. Pluto se lupta cu puşca-mitralieră şi înjura împingând sacii de nisip ca să-şi facă loc. Un glonţ plesni ca o palmă la mică distanţă de capul său.

— Gunoaie! strigă docherul. Vă arătăm noi, scârbelor!

Furios, aruncă o grenadă spre liniile ruşilor pentru a-şi întări ameninţarea.

— Atenţie, băieţi! ne preveni Bătrânul. Sunt buni ochitori şi trag cu gloanţe explozive.

Un alt proiectil sosi şuierând şi se opri în fruntea unui ochitor de pe tanc, al cărui creier se revărsă pe umărul Legionarului. Acesta se strâmbă şi se curăţă cu baioneta.

Puşcaşii din 104 ne spuseră la revedere şi ne lăsară să înţelegem că ne lasă în găleată.

— Feriţi-vă dimineaţa la ora şapte şi pe urmă la cinci după-masă, atunci se dezlănţuie Ivan! În restul timpului, nu aveţi probleme decât cu pistoale-mitralieră şi grenade, rar câte un lunetist care se distrează, dar pentru restul ruşii respectă cu sfinţenie orarul.

Am aprins lanternele Hindenburg în adăpostul pe care Plutonul al 2-lea încercase să-l facă mai confortabil. Porta scoase cărţile sale de joc soioase şi îşi puse pe o ureche un joben hărtănit. Mătasea neagră era destrămată şi, pentru a-i ascunde stricăciunile, pictase un cerc roşu şi albastru în jurul calotei, ceea ce-l făcea să semene cu un coş de navă. Monoclul, luat din România, era pus şmechereşte la ochi, dar războiul îl blagoslovise cu o spărtură care dădea ochiului o expresie absolut idioată prin sticla legată de epolet cu un şnur negru luat de la chiloţii unei fete.

Puse cărţile pe o masă şi strigă:

— Veniţi copii şi să facem jocurile, dar, vă previn, nu pe datorie. Am fost deja păcălit după un atac aerian când nişte imbecili au avut tupeul să se lase omorâţi înainte să plătească. Miza minimă: zece mărci sau o sută de ruble.

Făcu douăsprezece pachete şi îl întoarse pe al treisprezecelea, era un as de pică. Impasibil, adună potul şi-l

aruncă în cutia unei măşti de gaze pe care şi-o atârnase după gât. A câştigat de opt ori la rând, ceea ce ne-a făcut mai circumspecţi. Niciunul nu îndrăznea să mărturisească ceea ce gândeam cu toţii: Porta trişa. Dar avea, sub fiecare braţ, câte un pistol-mitralieră şi în spatele lui micuţul legionar mângâia un P 38 cu siguranţa ridicată.

Bătrânul citea o carte pe care nevastă-sa i-o dăduse la plecarea din garnizoană. Din timp în timp o lăsa şi scotea din portofel fotografiile soţiei şi a celor trei copii. Ştiam, chiar dacă nu lăsa să se vadă, cât îl durea despărţirea şi uneori îl vedeam plângând cu fotografiile în mână.

Căpitanul von Barring, însoţit de locotenentul Halter, intră în adăpost şi începu să vorbească pe şoptite cu Bătrânul.

— După spusele unui dezertor ar trebui să ne aşteptăm la un atac cam la ora trei, îi împărtăşi Bătrânul lui von Barring.

— Bine, să fii pregătit. Comandantul companiei pe care am înlocuit-o spunea că locul este blestemat. Avem ordin să ţinem poziţia oricât ne-ar costa. Ordinu-i ordin, cota 2689 domină regiunea, iar dacă Ivan s-ar instala aici, toată divizia ar fi prinsă ca într-un cleşte şi Ivan o ştie.

— Vreţi să spuneţi că, mai devreme sau mai târziu, o să înceapă dansul şi o să ne trezim cu tancurile peste noi?

— Nu, atâta timp cât mlaştina nu-i îngheţată, dar, cum a sosit iarna, trebuie să ne aşteptăm la orice. Să sperăm că în clipa aceea vom fi în cutiile noastre de conserve, deşi pe blestematul ăsta de front de est nu ştii niciodată nimic sigur.

Privirea obosită a lui von Barring trecu indiferentă peste vizuina întunecoasă şi-l descoperi pe Porta, echipat cu monoclu şi joben.

— Dumnezeule, de unde ai pălăria aia idioată? Te rog să-ţi pui chipiul sau să stai cu capul gol.

— Am înţeles, domnule căpitan, răspunse Porta.

Adună iarăşi potul, îşi luă chipiul şi-l puse peste joben.

Von Barring clătină din cap râzând:

— Individul ăsta este imposibil, dacă-l vede comandantul cu pălăria astă, o să ajungă la închisoare.

— Nu cred, domnule căpitan, căci m-am întâlnit deja cu locotenent-colonelul Hinka, căruia i s-a părut că arăt foarte bine.

— Destul, Porta, zise von Barring.

În acelaşi moment scandalul a izbucnit la masa de joc. Micuţul

descoperise că Porta avea doi aşi de pică şi, vociferând se aruncase peste el, când ţeava mitralierei l-a oprit.

— Vrei încă o gaură? spuse Legionarul, trăgându-i un şut în burtă şi răsturnându-l pe spate.

Căpitanul şi locotenentul se purtară ca şi cum n-ar fi văzut nimic. Jocul continuă şi trecurăm sub tăcere escrocheria roşcatului. Îi făcurăm chiar Micuţului plăcerea de a-l lăsa să câştige de două, trei ori, ceea ce-l făcu fericit şi îi ceru scuze lui Porta, dar ghinionul îl ajunse din nou şi pierdu totul... Porta, neiertător, refuză orice credit. Nefericitul, arzându-i vârfurile degetelor, îşi scoase ceasul de la mână şi-l aruncă pe masă, cerând trei sute de mărci. Legionarul îl examină plin de interes.

— Cel mult două sute.

Porta îşi şterse monoclul crăpat, îşi aranjă jobenul şi examină marfa ca un expert.

— Marfă furată, o sută cincizeci de mărci şi nimic mai mult. Da sau nu?

Micuţul, pierdut şi mut, deschise de două ori gura în semn de aprobare, şi ceasul dispăru în apărătoarea măştii de gaz. Îl privea năucit pe Porta care, la fel de impasibil, continua să joace. După ce şi-a curăţat partenerii, a închis dintr-o mişcare apărătoarea plină cu bani şi obiecte de valoare, s-a întins pe paie cu ea sub cap şi a scos fluierul. Legionarul şi Pluto îl acompaniară la cântecul incredibil de obscen.

Cât despre Micuţul, nu mai găsi niciun motiv de ceartă, căci nu-l mai băga nimeni în seamă.

Comandantul diviziei era un imbecil. În mod ciudat, era şi extrem de religios, având calitatea tipic prusacă de a amesteca creştinismul cu naţionalismul.

General-locotenentul von Traus îngenunchea, deci, în fiecare dimineaţă în compania preotului von Leitha, rugându-se pentru victoria armatei germane. Ne ţinea lungi discursuri despre superioritatea germanilor şi exterminarea raselor inferioare – deci a tuturor celor care nu aparţineau rasei superioare, cu creierul marcat de crucea încârligată.

Cât despre Porta, el îşi pusese zvastica într-un loc mai puţin nobil.

CAPITOLUL NOUĂ

SĂRIM ÎN AER LA ORA UNSPREZECE ŞI TREIZECI

Bătrânul a fost cel care m-a trezit:

— Scoală-te, spuse el. Se întâmplă ceva suspect la Ivan. Tu şi cu Porta trebuie să mergeţi în cercetare; ia pe altcineva, dacă vrei, dar nu pe Pluto şi nici pe Stege: de ăştia doi am nevoie în caz de atac.

— Nu mă surprinde că ai ajuns tablagiu, mârâi Porta. Nu ştii să dai decât veşti ca astea la micul dejun.

— Mai repede şi fără atâta vorbă. Nu pot să încredinţez misiunea asta oricui. Pe cine iei cu tine?

— Bine, cap pătrat, îl iau pe Legionar. Nu-mi vine să cred că ai ajuns atât de deştept doar pentru că un prusac ţi-a pus table pe umeri.

Şi începu să-l scuture pe Legionarul adormit, ghemuit într-un colţ. Kalb, fără chef, se aşează pe saltea şi începu să-şi scarpine pieptul păros.

— Stai să-l vezi, frate, când l-om scărpina pe Ivan după ceafă.

Echipaţi cu tot armamentul, l-am urmat pe Bătrânul, care ne-a arătat reperele în teren şi locul din care trăgea mitraliera grea.

— La trei degete stânga de tufişul ăsta, dacă luaţi poziţie, puteţi să-l priviţi drept în ochi pe Ivan. Dar atenţie! Fără niciun zgomot şi vă întoarceţi când se întunecă. Locotenent-colonelul Hinka bănuieşte că Ivan ne pregăteşte o lovitură sub centură,

iar singurul mod în care putem să o aflăm este să trimitem pe cineva în cercetare.

— Şi ăştia trebuie să fim noi, cei mai buni camarazi ai tăi, tablagiu nemernic! Ca şi cum n-ar fi fost destui amatori pentru „Crucea de Fier“, spuse Porta supărat.

Căpitanul von Barring şi locotenentul Halter ieşiră din întuneric şi ne dădură ultimele indicaţii.

— Mare atenţie, băieţi, şi fără eroisme. Staţi cu piedica pusă, nu trageţi decât în situaţii extreme.

Ne-am pus pumnalele la cizme, grenadele în buzunare şi pistoalele-mitralieră la centură, ca să nu facă zgomot. Von Barring rămăsese cu gura căscată în faţa jobenului lui Porta şi exclamă:

— Doar n-o să mergi aşa?

— Asta-i mascota mea, căpitane, râse Porta şi plecă după micuţul legionar.

Ne târârăm pe terenul desfundat şi mlăştinos, mlădioşi ca nişte pisici, ca să putem rupe tăcerea nopţii ameninţătoare, luminată din când în când de luna peste care treceau nori purtaţi de vânt. Am ajuns ultimul la tufiş. Kalb îşi ţinea degetul la gură şi am avut un şoc descoperind la zece metri de noi poziţiile ruse: doi servanţi şi o mitralieră grea. Ne-am aşezat cu grijă armele şi, acoperiţi cu mantalele de camuflaj, ne-am făcut una cu pământul.

Ruşii erau atât de aproape, încât îi auzeam cum se ceartă şi se înjură, de puteai să crezi că Micuţul se află printre ei, şi au sfârşit prin a se lua de guler, până când a apărut un superior care i-a despărţit ţipând. Timp de două ore, nemişcaţi ca morţii, am tras cu urechea. Porta ne-a încălzit puţin scoţând bidonul cu vodcă. La un moment dat, câţiva ofiţeri, însoţind un şef de la statul-major care părea să fie în inspecţie, s-au oprit la câţiva paşi de noi şi au început să discute. Cu mâinile pe arme, l-am văzut pe comandant mergând până la mitralieră, care a început să tragă spre poziţiile germane, iar răspunsul acestora nu s-a lăsat aşteptat. Ofiţerul începu să râdă şi spuse ceva în genul: „Porcii ăştia de nemţi se iau în serios“. Când noaptea era pe terminate şi ne pregăteam de întoarcere, o voce ajunse până la noi.

— Nu putem să restabilim contactul cu batalionul. Tranşeea de comunicaţie este inundată şi fluviul se revarsă. O să ne

înecăm aici, iar friţii or să rămână pe uscat, acolo sus, dar…

Vocea răsunătoare, ameninţătoare, se îndepărtă în noapte. Cum nu mai aveam nimic de făcut, ne-am întors pe poziţiile noastre, iar apoi timp de patru zile am venit înapoi lângă tufiş, dar degeaba. Von Barring se gândea la o modalitate prin care să luăm câţiva prizonieri, când află că una dintre patrulele noastre descoperise un fir de telefon al inamicului. Trecuseră două zile plicticoase, în ascultarea unor discuţii insipide şi a bancurilor făcute ca să mai treacă timpul pentru telefoniste, când, deodată, am ciulit urechile. Porta mi-a aruncat cealaltă cască şi am auzit o voce aspră:

— Cum merge pe la voi, Gheorghi?

— Ca naiba! Suntem aşa într-un rahat…

Urmară înjurături şi glume obscene.

— Vrei nişte vodcă să-ţi ridici moralul?

— Mulţumesc, nu, în seara asta venim spre voi.

Uimit, primul rus întreabă:

— Cum asta?

Al doilea se puse pe râs:

— Mâine la unsprezece şi treizeci îi aruncăm în aer pe friţi… Tot dâmbul sare în aer! Un foc de artilerie pentru şobolanii ăia.

Noutatea a fost transmisă în mare viteză, aşa cum vă daţi seama, şi am primit toate întăririle care au putut fi mobilizate, dar nu era mare lucru: o companie de puşcaşi din 104 şi o baterie antiaeriană de 8,8, plus două bătrâne 7,5-uri pe maşini şi o companie inutilizabilă de rezervişti bătrâni, la cincizeci de ani, totul adunat într-un batalion de şoc sub comanda lui von Barring.

Profitând de ceaţă, în zori au fost evacuate tranşeele cele mai apropiate de dâmb şi puţin după aceea o companie de genişti înarmaţi cu aruncătoare de flăcări sosi în întărire. I-am primit cu braţele deschise! Erau soldaţi hârşâiţi ca şi noi, veterani ai campaniei din ’39 şi, ştiam că putem să contăm pe ei.

Înghesuiţi în tranşee, cu inima strânsă, priveam cum se rotesc ameninţătoare acele ceasului. Micuţul, liniştit, nu se despărţea de Pluto; simţeam că în momentele de pericol nu se temea de tovărăşia sa. Stege şi cu mine ne ţineam aproape de Porta, pe care Legionarul îl urma pas cu pas. În stânga noastră erau Müller, Bauer şi alţii.

Grenadele se umezeau în mâinile noastre transpirate, fumam

ţigară după ţigară, înşelând teama ucigătoare... Undeva, sub pământ, genistii ruşi ne pregăteau moartea, o moarte pe care hazardul unui fir de telefon ne făcea să o privim la fel de obiectivi ca şi inamicii noştri.

Era unsprezece şi cincisprezece. Într-un sfert de oră... Obosiţi, priveam prin ceaţă peisajul mocirlos. Nu se mişca nimic, nici măcar o frunză... O linişte de mormânt... unsprezece şi treizeci... Nimic. S-a scurs încă un sfert de oră. Tot nimic.

Apoi am înţeles! Ceasul nostru era cu o oră înainte faţă de cel al ruşilor.

— Mai rău ca orice! spuse Porta.

— Chiar mai rău decât să aştepţi în faţa unui bordel unde sunt zece târfe şi ai o sută de bărbaţi la rând în faţă! spuse Legionarul fără a scăpa câmpul din ochi.

— Asta n-ar avea de ce să te intereseze, din moment ce nu mai ai boaşe, îşi dădu cu părerea Micuţul.

— Mai spune-o o dată! ameninţă Legionarul. O să-mi descarc automatul în capul tău...

— Linişte! se auzi glasul nemulţumit ai lui von Barring.

Să aştepţi, să aştepţi... Aşteptare ucigătoare. Trecu o oră... Ceasul arăta ora unu şi tot nimic.

Nervozitatea cuprinse tranşeea aglomerată. Era imposibil să te întinzi, să te mişti; blestemam în şoaptă, ne aruncam înjurături înfundate, bătrânii se întinseseră pe jos, apatici; deja însemnaţi de moarte, aceşti rezervişti de cincizeci de ani. Genistii, amestecaţi cu tanchiştii fumau, aşteptând ca şi noi valul ce urma să ne cadă în spate.

Timpul trecea. Unii deveneau mai nervoşi, alţii mai calmi; noi, veteranii, eram din ce în ce mai încordaţi. Pluto, ca să poată fugi şi trage de la înălţimea şoldului, îşi trecuse cureaua mitralierei peste umăr. Micuţul, spre uimirea noastră, îşi procurase şi o puşcă-mitralieră, deşi rolul lui era să care afetul mitralierei grele. Ce se întâmplase cu afetul şi de unde luase puşca-mitralieră? Nimeni nu întreba. Cartuşierele puse în diagonală îl făceau să semene cu un rebel mexican din armata lui Francisco Villa, iar o lopăţică de infanterist bine ascuţită era îndesată la centură ca armă pentru lupta corp-la-corp.

Kalb avea în spinare rezervorul cu combustibil pentru aruncătorul de flăcări al lui Porta. Acesta îşi purta jobenul cu naturaleţe, iar din buzunarul mantalei se vedea capul mâţei sale

roşcate. Toate acestea aduceau a balamuc!

Artileriştii, care-şi săpaseră adăposturi în spatele poziţiilor noastre, anunţară că nu mai aşteaptă şi că se retrag.

O discuţie aprinsă izbucni între von Barring şi un locotenent de artilerie, pe care von Barring îl ameninţă cu împuşcarea dacă se retrage un centimetru. Turbam de fericire, căci von Barring era un vulpoi bătrân care ştia dincotro bate vântul.

Trecu o jumătate de oră. Oamenii mârâiră şi vrură să plece după mâncare. Van Barring le-o interzise. Rezerviştii protestau în gura mare, iar comandantul lor de companie, un căpitan de şaizeci de ani, vorbea deschis că totul este o nebunie, evocând vremurile când se afla la Verdun!

Dintr-o dată, la ora două, balul a început... Colina explodă, un uragan negru se înălţă spre cer. Timp de o secundă domni tăcerea, apoi tone de pământ şi piatră căzură asemenea grindinei pe adăposturile noastre. În acelaşi moment, artileria sovietică se dezlănţui cu sălbăticie şi o ploaie de obuze mătură ceea ce, până ieri, fusese poziţia noastră. Tirul a fost scurt, dar teribil, pulverizând antenele şi liniile de telefon, fără să ne provoace, totuşi, pierderi serioase. Un fum acru, înăbuşitor, ne acoperi, când deodată, prin el, i-am văzut pe infanteriştii ruşi trecând la atacul tranşeei pe care o părăsisem.

Inamicul nu se aştepta la nicio rezistenţă şi nu dorea decât să ocupe cota 2689 înainte ca germanii să-şi revină din surpriză.

— Batalion de asalt, înainteee! urlă von Barring, sărind din tranşee şi măturând totul în faţa lui cu pistolul-mitralieră.

A fost de neuitat! Am pornit ca nebunii la asaltul craterului uriaş în care am ajuns cu câteva clipe înaintea ruşilor şi din care am început să-i împroşcăm cu un foc ucigător.

O luptă de la zece metri cu pistolul-mitralieră la şold şi cu aruncătoare de flăcări, asta l-ar fi înverzit de frică chiar şi pe Satana!

Ruşii, transformaţi în torţe vii, îşi aruncau armele şi se retrăgeau în panică sub loviturile tunurilor noastre cu ţevile înroşite. Doar câţiva s-au adăpostit de cealaltă parte a dâmbului, la douăzeci şi cinci de metri de noi, iar artileria lor a intrat în joc, vărsând timp de douăzeci şi patru de ore valuri de foc peste cota 2689.

De la prizonieri aflasem că avem în faţă o trupă de elită. Când tirul artileriei se deplasă în spatele nostru, lupta deveni

sălbatică. Micuţul, murdar de sânge din creştet şi până-n tălpi, mânuia ca pe două bâte mitraliera şi lopata ascuţită. Porta se lupta cu furie, aruncătorul de flăcări de mult timp golit servindu-i drept măciucă, cu jobenul pe creştet şi scoţând urlete de asasin. Micuţul legionar, înarmat cu o mitralieră rusească, nu se dezlipise de el, în timp ce oră după oră, trup după trup, valurile de asalt urmau valurilor de asalt în mica tranşee. Câteodată camarazii ajungeau să se ucidă între ei. Într-un târziu, a trebuit să ne retragem şi, printr-o minune, abandonând morţi şi răniţi, să reocupăm poziţiile de plecare în timp ce artileria noastră oprea inamicul.

Clătinându-ne, am căzut în mocirlă. Bauer avea o jumătate de obraz lipsă şi nu-şi dăduse seama decât la sosirea infirmierilor. Müller avea nasul zdrobit. Micuţul, un deget smuls, dar lucru ciudat, refuza să fie evacuat deşi era într-o stare vecină cu nebunia:

— Stau cu bandiţii!... Aici vreau să crăp! vocifera el, lovind un infirmier.

Deodată, se înălţă pe taluz şi trimise o rafală spre ruşi, urlând câteva înjurături. Îi răspunse o întreagă canonadă, dar el în întregime descoperit, cuprins de un hohot de râs, continuă să mătură de la şold poziţiile ruse.

Bauer se agăţă de el, încercând să-l aducă pe nebun la raţiune. Degeaba. Ca o stâncă pe picioarele depărtate, era de neclintit, iar încetul cu încetul nebunia lui îi cuprinse şi pe ceilalţi. Porta, cu jobenul şi aruncătorul de flăcări, ca şi Legionarul, săriră lângă el râzând isterici şi deschizând focul asupra inamicului, totul presărat cu înjurături fără adresă.

— Înainte! Trăiască Legiunea! urla Kalb.

Plecă la asalt, aruncând grenade. Porta îşi aruncă pălăria în aer şi, prinzând-o din zbor, şi-o înfundă pe cap strigând:

— Înainte!

Micuţul şi Pluto trăgeau deja ca nişte nebuni furioşi, şi ceilalţi din batalion, beţi de furie, săriră ca nişte fiare în urma lor. Ruşii fură măturaţi într-o joacă. Omoram, loveam, muşcam, spintecam, urlam... Cota 2689 a fost cucerită. Timp de trei săptămâni a trebuit să o menţinem stând într-un crater adânc de douăzeci de metri, larg de treizeci şi lung de cincizeci, tocaţi fără pauză de o artilerie care, încet, distrugea rămăşiţele batalionului.

Câţiva dintre noi, cuprinşi de nebunia frontului, se aruncau în întâmpinarea gloanţelor şi se lăsau măcelăriţi. De două ori această nebunie îl cuprinsese şi pe locotenentul Halter. Porta, cu flautul, şi Legionarul, cu muzicuţa, evadau în melodii pe care nu le auzea nimeni. Micuţul boxa împotriva unui sac de nisip care-l lovise în faţă ca un pumn şi pe care îl sfâşiase de furie. Mai nimic de mâncat pe parcursul acestor ore îngrozitoare. Porta, care adulmeca mâncarea de la kilometri, descoperi un depozit de conserve pe care l-am golit într-o zi, târându-ne sub focul artileriei.

Şi ajutorul a venit! Divizia a trimis în luptă două regimente de aruncătoare şi o puternică întărire de artilerie. Încă două zile pe colina blestemată şi am fost înlocuiţi de Regimentul 104 Aruncătoare.

Am îngropat morţii alături de cei care căzuseră în campania din 1941. Toţi muriseră pentru o bucată de pământ necunoscută şi care a rămas necunoscută, căci este notată doar pe hărţile de stat-major. Călătorul care va trece pe drumul Orelului nici nu o va remarca. Şi, totuşi, acolo odihnesc zece mii de soldaţi ruşi şi germani care au ca monument funerar câteva căşti ruginite şi câteva centuri cu pielea mucegăită.

Trebuia să plăteşti înainte, ca la cinema.

Şi erau trei feluri de bilete: cele roşii îţi dădeau dreptul la câteva clipe alături de o fată.

Cele galbene la două ore cu două fete.

Dar cele verzi îţi dădeau dreptul la o noapte de iubire cu cinci fete.

Bineînţeles, toţi luau bilete verzi.

CAPITOLUL ZECE

BORDEL DE CAMPANIE

Ne-am stabilit cartierul general puţin mai la nord de Cerkasi, la Moşnâi, sat tipic rusesc, alcătuit din colibe ruinate, aşezate de-a lungul uliţei largi, şerpuite, şi desfundate.

Erau, în sfârşit, primele noastre zile de odihnă după luptele epuizante pe care le purtasem. Graţie recruţilor sosiţi pentru umplutură, compania avea din nou întregul efectiv, două sute de oameni, dar ce soldaţi prăpădiţi erau cei care sosiseră acum! Trebuiau bine puşi la punct înainte de a fi aruncaţi în luptele violente care se dădeau la sud de Cerkasi – loc pe care nu-l puteam uita puţinii dintre noi care ne întorsesem vii. Ce am fi spus oare dacă am fi ştiut că ce era mai rău, Verdunul acestui război, încă nu-l văzusem?

Era foarte frig şi n-aveam nicio surcică pentru foc.

— Se spune că soseşte un B.M.C. la Biel-Zerkov, ne anunţă Bauer pe un ton plin de promisiuni.

Pluto sări ca un arc, se înecă şi fu cuprins de un acces de tuse violent.

— Puteai să o spui mai devreme! strigă el. Trebuie să plecăm imediat. Fetele, de la paisprezece la şaptezeci de ani, sunt plăcerea mea. Cine ţi-a spus?

— Un Feldwebel infirmier pe care l-am cunoscut la spitalul din Biel-Zerkov. S-ar părea că este un bordel clasa întâi, cu personal francez şi german.

— Pe onoarea mea! se bucură Pluto. Asta sună bine. Din nou ceva pe ce să pui mâna. Mai bine decât să te exciţi ascultând *Lili Marlen* la radio. Ai grijă, Bătrânule, cum te descurci cu învoirile!

Bătrânul se puse pe râs:

— Se rezolvă, dar nu conta pe mine ca să mergi la maşinile alea de făcut dragoste.

— Nu te obligă nimeni, spuse Porta. N-au nevoie de tine ca să câştige o pâine, iar eu îmi doresc să ţin una timp de douăsprezece ore. Tu vii? îl întrebă pe micul legionar, dar continuă jenat: Iartă-mă, camarade.

Legionarul rânji:

— Vin ca să studiez. După ce o să pierdem războiul, o să deschid un bordel în Maroc şi, cum nu am văzut încă aşa ceva în Germania, vreau să cunosc. Nu te deranjează dacă îţi ţin companie în timp ce lucrezi?

— Deloc, răspunse Porta. O să plăteşti zece procente din preţul puicuţei, asta-i tot.

— Vin şi eu? întrebă Micuţul.

— Da, consimţiră amabili ceilalţi.

O oră mai târziu eram pe drum, la fel de emoţionaţi ca nişte liceeni, Porta ducând cu el o colecţie de fotografii porno pe care o studia cu sârg.

Un jandarm, cu insigna prinsă pe piept, stătea la poartă, iar un altul ne controlă livretele la intrare. Treceam apoi prin faţa unui infirmier însărcinat să depisteze bolile venerice.

Porta, trecând triumfător peste toate probele, nu-şi mai încăpea în piele de bucurie.

— Să o facem lată, cine ştie când mai dăm peste aşa ceva!

Adusese cu el şi doi litri de vodcă, pentru „dezinfecţie“, cum spunea.

Micuţul, radios, făcea planuri:

— O zi ca asta şi pe urmă un glonte în ţeastă, mori mulţumit!

Un tânăr aviator se văzu refuzat cu câteva cuvinte fără replică:

— Şterge-o! i-a spus jandarmul, sau te duc la post. Este interzis înainte de optsprezece ani!

Umorul din cuvintele lui nu câştigă pe nimeni. Era interzis sub optsprezece ani – sub ameninţarea pedepselor celor mai severe – să mergi la femei, să fumezi şi să bei, dar nu era interzis să ucizi şi să te laşi ucis, din moment ce era vorba despre un duşman. Patria avea câteodată pudori ciudate.

Pluto şi Micuţul pătrunseră înaintea noastră, ca o avangardă de blindate, şi-i măturară pe soldaţi, ca şi pe cei din organizaţia

„Tot und Speh“, care făcea deja anticameră pe un culoar. Un subofiţer de artilerie protestă furios, dar Micuţul îl trimise la pământ cu un dos de labă.

— Rezervat pentru Regimentul 27 de asasini şi incendiatori! urlă Porta. Aduceţi puicuţele să le vedem!

— Staţi liniştiţi, acolo! mârâi unul dintre cerberii de la intrare. Sau vă evacuez!

Micuţul îi aruncă o privire răutăcioasă şi jandarmul, la vederea namilei, avu înţelepciunea să nu mai insiste.

Uşile se deschiseră cu zgomot şi intrarăm în ceea ce purta numele de recepţie. Erau acolo o duzină de femei între douăzeci şi cincizeci de ani, îmbrăcate în cele mai excitante feluri, de la rochia de seară scandalos de decoltată până la lenjeria transparentă, toate gata să primească hoarda înfometată de dragoste şi încălţată în bocanci de infanterie. Porta căzu în genunchi în faţa unei frumuseţi brune, cu jupon azuriu, o ameţi cu vodcă şi dispăru alături de ea. Pluto tocmai îşi găsise femeia visurilor sale: una de categorie grea. Cât despre Micuţul, el a ezitat atâta în faţa alegerii, încât, până la urmă, a rămas singur, toate fiind ocupate. Proteste sălbatice au însoţit descoperirea lui, atrăgând atenţia uneia dintre patroanele stabilimentului, care încercă să-l potolească pe voinic. Cu atât mai rău – uriaşul tăbărî pe femeia înspăimântată şi începu să-i smulgă rochia, în timp ce ea se zbătea şi striga după ajutor.

La ţipetele ei, sosi o altă supraveghetoare. Micuţul, pe jumătate nebun, care o dezbrăcase deja pe prima, o înşfăcă sub braţ şi pe a doua şi porni spre uşa prin care ne văzuse plecând cu fetele noastre. Scoţând ţipete disperate, femeile încercară zadarnic să scape din mâinile lui.

— Am plătit sau nu! striga Micuţul, urcând scările cu zgomot asurzitor, având o femeie în fiecare mână. Tacă-vă gura, îmi cer doar dreptul, nimic altceva!

Ajunse în faţa unei uşi pe care o deschise cu o lovitură de picior, dar Porta ocupa deja încăperea cu frumoasa brună. O a doua dădu la iveală zbenguiala lui Pluto şi a lui Stege cu două fete cu glasul ascuţit. Micuţul înjură şi îşi încercă norocul pe tot culoarul, apoi la etajul al doilea, dar peste tot era ocupat!

Răbdarea sa se sfârşi. La următoarea uşă dădu peste unul de la antiaeriană:

— Afară! comandă uriaşul. Spală putina, desfrânatule, în faţa

oamenilor de bine!

Artileristul a vrut să răspundă, dar Micuţul a aruncat cele două femei, care s-au rostogolit în pat, şi l-a dat pe uşă afară, în timp ce fata acestuia, stând goală pe pat, privea scena cu o mirare care degeneră într-o criză de râs. Ca un client să-i fie smuls în momentul cheie, nu mai păţise aşa ceva, dar şi mai amuzante erau cele două codoaşe, pe jumătate dezbrăcate.

— Poalele sus! necheză Micuţul încântat, scoţându-şi pantalonii, dar rămânând cu vestonul, boneta şi cizmele pe el.

— Cum vă permiteţi? întrebă indignată una dintre femei. O să…

Restul dispăru într-un strigăt de furie şi disperare. Micuţul îi smulse dintr-o singură mişcare şi rochia şi juponul, jumulind-o ca pe o găină, un chilot violet zbură şi el prin cameră, apoi se aruncă peste ea, ţinând-o bine cu mâinile lui puţind a ulei şi motorină. Profitând de neatenţia lui, fata artileristului fugi pe culoar unde un soldat pe jumătate gol o prinse şi dispăru cu prada sa.

Mai sus, Porta, în culmea fericirii, făcuse schimb de fete cu Pluto, ajungând apoi să joace zaruri. Dar jos, la recepţie, începuse un scandal infernal: erau clienţii furioşi, care îşi aşteptau rândul şi care protestau împotriva faptului că noi acaparasem toate cele douăsprezece fete care ar fi trebuit să satisfacă o sută de soldaţi.

Niciodată templul plăcerilor nu mai cunoscuse aşa o noapte! Cele două matroane fuseseră tăvălite de Micuţul, care striga acum plin de bucurie. Când se săturase de farmecele lor, intrase zgomotos într-o altă cameră ocupată de doi infanterişti şi de fetele lor şi impusese un schimb ce nu s-a desfăşurat fără proteste. Vodca curgea în valuri. Porta şi Pluto, atraşi de zgomot, urcaseră la Micuţul cu tovarăşele lor şi răsfoiau detaşaţi revistele porno. Porta, gol puşcă, dar cu joben şi în cizme, se împodobise cu un sutien negru. Micuţul, mai timid, dar fără pantaloni, mai purta vestonul, centura cu revolverul, şalupele de infanterist şi boneta. Cât despre Pluto, el se plimba în costumul lui Adam, purtând pe după gât o curea neagră. Toate fetele pe care reuşiseră să le strângă erau în pielea goală. Unele au vrut să scape din această Sodomă, dar Micuţul le prindea din zbor şi le arunca pe o canapea ale cărei perne, sparte pe durata luptei, pierdeau nori de fulgi. Porta descoperi un păduche pe burta lui

roşie şi-l prezentă mândru admiraţiei generale, înainte de a-l lăsa pe burta unei fete plângăcioase.

Distracţia era în toi, când se auzi zgomot de bocanci pe scări. Jandarmi cu căşti de oţel invadară camera, ordonând ca stabilimentul să fie evacuat.

— Despre noi este vorba? întrebă Porta blajin.

Subofiţerul care comanda deveni stacojiu şi răspunse cu o voce furioasă:

— Evacuaţi imediat! Dacă nu, vă arestez pentru purtare necuviincioasă într-un loc public.

Pluto deschise fereastra şi urină afară, într-un arc de cerc care stropi vesel strada, apoi se întoarse surâzător spre cei trei jandarmi, roşii ca racii, nişte prusaci care se luau în serios. Subofiţerul tocmai încerca să-şi deschidă tocul armei pus mult prea în spate, ceea ce-l obliga la mişcări acrobatice, când Legionarul a apărut în spatele lor şi a înţeles dintr-o privire care este situaţia.

— Allah-Akbar, trăiască Legiunea! strigă el, sărind ca o panteră în spinarea unuia dintre jandarmi, acesta prăbuşindu-se la pământ.

Într-o clipă şi ceilalţi doi se rostogoleau spre baza scării, iar armele lor zburau pe fereastră în stradă, unde căzură zdrăngănind.

Văzând întorsătura pe care o iau lucrurile, Porta ne propuse să o luăm din loc. Fetele făcură rapid un pachet cu uniforme şi-i conduseră pe Porta, Pluto şi Kalb spre acoperiş, de unde fugiră pe străzile vecine. Dar Micuţul, încăpăţânat ca Napoleon la Austerlitz, refuzase să spele putina.

— Armata nazistă n-are decât să vină, o să-i fac terci! strigă el.

Şi se aruncă în braţele unei fete.

În acest timp jandarmii plecaseră după întăriri. Erau cinci când s-au aruncat asupra Micuţului întins lângă frumoasa lui. Urmă o învălmăşeală de nedescris, în cursul căreia una dintre matroane, care se alesese cu un ochi vânăt, îşi uită rolul şi sfărâmă un scaun în capul unui jandarm, scoţându-l din luptă. Micuţul, înconjurat de fete, se lupta ca un leu, iar după ce-şi aruncă din nou inamicii la baza scării, fu cuprins de aşa o criză de persecuţie că aliatele sale se dădură cu un pas înapoi, îngrozite. Goale puşcă, ele se grăbiră să-i ajute pe jandarmi,

ceea ce permise uriaşului să se baricadeze într-o încăpere, unde începu să facă mobila surcele. Se auzeau geamuri sparte şi zgomotul lemnului sfărâmat.

Tot scandalul atrase un ofiţer de la jandarmerie, spre care una dintre codoaşe, tot goală, fugi plângând.

— Este un scandal, domnule ofiţer! Un scandal pentru stabilimentul meu. Suntem aici ca să ne facem datoria pentru victorie şi uite cum suntem tratate.

— O să mă plâng, se miorlăia cealaltă codoaşă. Sunt membră de partid, o să ajung până la Führer!

— Cine-i acolo sus? întrebă ofiţerul nemulţumit.

— O fiară sălbatică... O adevărată fiară sălbatică! sughiţă înspăimântată o domnişoară ce reuşise să-şi ascundă goliciunea cu izmenele unui soldat.

— Arestaţi-l pe individ! comandă ofiţerul dându-se la o parte ca să facă loc.

O duzină de vânători, înarmaţi cu revolvere şi bâte, intrară în clădire, într-o linişte asemănătoare celei ce precede un taifun. Un subofiţer, luându-şi inima-n dinţi şi agitându-şi arma sub nasul subordonaţilor, dădu ordin de a forţa uşa. Aceasta rezistă primului atac, dar se auzi un răcnet sălbatic. Unul dintre vânători întrebă:

— Este un om înăuntru?

— Habar n-am, dar blestemată fie ziua în care am intrat în jandarmerie.

Trei zdrahoni se uniră şi uşa cedă, prăbuşindu-se în camera Micuţului. Acesta scoase un şuvoi de înjurături şi, tot fără pantaloni, se aruncă asemenea unei fiare peste duşmani într-un vârtej de lovituri şi urlete ce zgudui stabilimentul.

— Reputaţia noastră... Împuşcaţi-l! gemea una dintre matroane.

Într-un târziu, Micuţul se frânse sub superioritatea lor numerică, dar chiar şi când ajunsese fără cunoştinţă tot mai era lovit. Vânătorii, furioşi, îl aruncară ca pe un sac de ciment pe trotuar, unde ofiţerul îi trase un şut sănătos în coaste, care scoaseră un sunet înfundat.

Nu l-am revăzut decât peste trei săptămâni. În ciuda bătăilor nu dezvăluise numele complicilor, se ştia doar că aparţin Regimentului 27 Blindate, de unde interdicţia, pentru tot regimentul, de a mai călca într-un bordel de campanie timp de

şase luni. În plus, Micuţul a fost condamnat să detecteze mine în „ţara nimănui“ timp de trei luni. A făcut-o timp de cinci zile, apoi au uitat să-l mai trimită.

Comandantul batalionului, locotenent-colonelul Hinka, ştia, mai bine ca orice curte marţială să îmblânzească sălbaticii de genul Micuţului şi avea de asemenea arta de a ocoli pedepsele ucigătoare. În Compania a 5-a toată lumea încerca să civilizeze zdrahonul sălbatic care nu era în fond decât un licean naiv, căruia natura oarbă îi dăduse prea mulţi muşchi pentru prea puţină minte.

Soldatul în război este ca un fir de nisip pe plajă.

Valurile îl scufundă, îl poartă, îl aruncă pentru a-l lua din nou.

Iar el dispare fără ca cineva să-şi dea seama şi fără să-i pese cuiva de soarta lui.

CAPITOLUL UNSPREZECE

ATACUL BLINDATELOR

Începuse să ningă. Era o zăpadă moale care se transforma în noroi, o zăpadă care pătrundea peste tot. Se apropia miezul nopţii. Aţipiţi în tancuri nu mai avusesem de cinci zile nicio clipă de răgaz pe câmpul de luptă acoperit cu epavele carbonizate ale Regimentului 27 Tancuri.

Dar undeva, în spate, erau probabil rezerve uriaşe de oameni şi armament, căci soseau neîncetat. Eram neînchipuit de murdari, acoperiţi de praf, de noroi şi de ulei, cu ochii arzând de nesomn. De mai multe zile, nicio picătură de apă, în afara celei strânse de prin gropi. Mâncare nici atât. Fuseseră consumate şi rezervele de prim ajutor, iar Porta şi-ar fi mâncat bocancii, atât îi era de foame.

Legionarul şi cu el scotociseră de mai multe ori câmpul încercând să aducă ceva, dar peste tot era pustiu, iar în spate păreau să nu aibă decât oameni, tancuri, muniţie – nimic de ronţăit! Uitaseră de mâncare sau, cum spunea Bătrânul, descoperiseră că pot economisi nişte bani pe spinarea sărmanului trupete. Mai aveam doar câţiva castraveţi muraţi.

Deodată auzirăm undeva în oraş, nu departe de liniile noastre, zgomotul carelor blindate.

— Sper că nu-i Ivan, spuse Pluto, întinzându-şi gâtul şi scrutând întunericul.

Îngrijoraţi, ciulirăm urechile... Zgomotul de şenile le făcea şi celor mai curajoşi pielea ca de găină. Pornirăm motoarele. Ale cui sunt tancurile? Porta, care ştia ca nimeni altul să le recunoască după sunet, se aplecă în afară şi ascultă.

— Ruşii. T 34 A, spuse el categoric.

— Ba nu, îl contrazise Pluto. Sunt ale noastre, fac zgomot ca o haită de olandezi în saboţi, sunt uşor de recunoscut.

— Om vedea. Până atunci pregăteşte-ţi mitraliera.

— Da, e Ivan, spuse Micuţul.

— Atunci înseamnă că m-am prostit. Este artileria uşoară sau modelul 4.

Locotenent-colonelul Hinka se apropie şi discută pe şoptite cu şefii companiilor. Puţin după aceea sosi von Barring care se adresă Bătrânului:

— Subofiţer Beier, pregăteşte-te pentru misiunea de patrulare împreună cu Plutonul al 2-lea. Trebuie să aflăm ce se întâmplă în faţa noastră.

— Am înţeles, domnule căpitan, spuse Bătrânul desfăcând harta, vom…

Câteva grenade şuierară în stradă şi loviră o casă. Auzind strigătele: „Ivan!.. Ivan!…“ ne cuprinse panica. Focuri de armă se auziră în noapte, oamenii se pierdură şi mai mulţi săriră din tancuri, căci teama de a muri în tanc îi îngrozea. Un şir de T 34 apăru bubuind, trăgând cu toate gurile de foc. Aruncătoare de flăcări îşi întinseră limbile roşii către infanteriştii adăpostiţi printre ruine şi-i transformară în torţe vii. Strada se lumină de la tancurile incendiate, cărora le explodară rezervoarele şi muniţia. Într-un efort disperat de a fugi, vehiculele ne blocară într-un vacarm asurzitor… Ţipete, înjurături, o învălmăşeala extraordinară în care nu mai ştiai cine îţi este prieten sau duşman.

Tancurile sovietice se transformară în torţe. Echipajul unuia dintre ele încercă să se salveze prin turelă, dar o rafală îi opri, lăsându-i să ardă atârnaţi pe oţelul incandescent. Patru tunuri antitanc începură să tragă asupra lor fără oprire. În nebunia acelei lupte pe care nu ştiai cine o va câştiga. Unele dintre tancurile noastre se întoarseră în timp ce mai trăgeau cu tot armamentul, iar gloanţele trasoare străluceau în noapte ca licuricii.

— Trage, imbecilule, trage odată! îmi urlă Micuţul, având o pereche de grenade antitanc în fiecare mână.

L-am trimis la plimbare în timp ce Porta, în postul şoferului, striga vesel:

— Gura, potăilor! N-aţi vrut să mă credeţi!

Intră într-un zid care ni se prăbuşi în cap într-un nor de sfărâmături, scoase dintre ruine vehiculul greu şi intră cu motoarele în plin într-un T 34. Înainte să trag, preţ de o

secundă, am avut timp să văd în periscop turela lui şi eram atât de aproape încât flăcările tunurilor şi exploziile grenadelor se contopiseră, într-un singur zgomot. Chiulasa reculă violent în timp ce un tub înroşit căzu pe podea, iar Micuţul aruncă în tun o nouă grenadă S.

— Înapoi! urla Bătrânul. Mai este unul care coboară strada. Înapoi, pentru Dumnezeu! Turela la doi... trage!

Cu ochii bulbucaţi, lipit de periscop, nu vedeam decât un nor de foc ce inunda stradă,

— La doi, nu la nouă, Idiotule! Trage, Dumnezeule!

O grenadă şuieră peste turelă, încă una... Dar, dintr-o dată, Tiger-ul nostru se cabră sub comanda lui Porta. Tancul T 34 trecu la 10 centimetri pe sub nasul nostru. Coti şi derapă pe mai mulţi metri, apa şi noroiul ţâşnind de peste tot, dar Porta era un şofer cel puţin la fel de îndemânatic ca rusul şi, râzând în barbă manevră comenzile făcându-ne să ne învârtim în jurul axei.

Am apăsat pe pedală, triunghiurile s-au unit în vizor, a pornit prima lovitură, apoi a doua şi un şoc teribil a părut că răstoarnă tancul, un zgomot asurzitor de fier pe fier ne-a spart timpanele. Pluto ieşi pe jumătate din turelă şi văzu că nu ne lovise o grenadă, ci un T 34 intrase în noi cu toată viteza. Timp de o clipă se clătină pe şenile, apoi motorul său începu să huruie şi, ca un berbec, intră în partea noastră strângă, ridicându-ne la patruzeci şi cinci de grade.

Porta zbură pe deasupra lui Pluto, zdrobind radioul în cădere, eu am alunecat din scaun, căzând în locul lui şi lovindu-mă la cap. Din fericire purtam casca de oţel. Micuţul, ca sudat de podeaua tancului nu se clinti, dar Bătrânul căzu fără cunoştinţă peste chiulasa tunului şi sângele începu să-i curgă dintr-o îngrozitoare rană la cap.

— Câinilor! Bandiţi ai lui Stalin! urlă turbat Micuţul prin trapa pe jumătate deschisă.

Suflul exploziei câtorva proiectile rătăcite îl aruncă pe uriaş înapoi. Scoase atunci grenadele din lăcaşul pentru muniţie, fără să pară jenat de căderea grelelor 8,8 pe picioarele sale. Pe urmă, legă câteva cârpe îmbibate cu motorină peste rana Bătrânului şi îl puse pe acesta în lăcaşul gol pentru a-l feri de mişcările noastre.

— Sunt cel mai puternic dintre voi, spuse el, deci preiau comanda. Tu, continuă el arătându-mă, trage cât poţi! Doar

pentru asta suntem aici, nu?

A fost un miracol că în aceeaşi clipă reculul tunului nu i-a strivit capul.

— Vrei să mă ucizi, strigă el furios. Am demisionat. Mulţumesc. N-am ce să fac cu voi!

Scena m-a înveselit. Uitând de pericolul morţii, am trecut prin aglomerarea de tancuri, tunuri şi infanterişti, pe sub rafalele luminoase ale gloanţelor trasoare. Două tunuri flak, alcătuind o baterie la mică distanţă, trăgeau fără oprire, dar focul de la gura lor le-a trădat şi au fost zdrobite de tăvălugul unor T 34. Era o noapte de apocalips. Venise sfârşitul lumii, iar cântecul macabru al sutelor de răniţi ruşi şi germani era sfâşiat de zgomotul de infern al luptei.

Nu mai aveam decât o singură scăpare: să ne trântim cu nasul în noroi sau să ne lipim de pământ sub urletele proiectilelor. Tancul nostru era lovit şi va arde într-o secundă... Micuţul îl aruncă pe Bătrânul, apoi sări şi el într-o jerbă de scântei şi, ajuns la pământ, se rostogoli ca să-şi stingă flăcările ce dansau pe uniforma pătată cu ulei.

Epuizaţi, clătinându-ne, tuşind şi respirând cu greu, ne-am salvat şi noi. Doar Porta, perfect calm, stătea de vorbă cu pisica lui, roşcată, ţinând-o de ceafă.

— Ei, frăţioare? Ne-am mai salvat o dată pielea, dar de data asta fundul nostru este puţin prăjit.

Panică, panică peste tot. Infanterişti, genişti, tanchişti, artilerişti, ofiţeri, subofiţeri, cu trese de aur sau de argint, soldaţi cenuşii, toţi fugeau într-o dezordine generală. Adunasem de pe undeva câteva mine T şi ne aruncam ca ulii asupra uriaşelor T 34.

L-am văzut pe Porta sărind pe unul dintre ele şi punând încărcătura într-un loc vulnerabil... O explozie, apoi flăcările ieşiră pe turelă.

Micuţul se lipi de un altul, îşi plasă liniştit mina şi se lăsă să alunece de pe tancul care trecea peste un tun distrus. Un bubuit de tunet: tancul era scos din luptă. Micuţul înnebuni de bucurie.

— Am distrus un tanc! Eu! urlă el, bătându-se cu pumnii în piept. Eu singur!

Că nu fusese doborât era de neînţeles, dar uriaşul era evident nemuritor. Am tras siguranţa minei mele, dar ea a ratat tancul care trecea, şi violenţa exploziei m-a aruncat la mai mulţi metri

în strada desfundată. Coloşii mugeau, derapau când frânau, tunurile trăgeau fără încetare, dar puţin câte puţin ne-am dat seama că doar câteva tancuri izolate au reuşit să străpungă liniile noastre, doar vârful enormei mase de blindate care se îndârjeau împotriva poziţiilor noastre. Culcaţi la pământ, am făcut pe morţii în timp ce fluxul de oţel ne depăşea. Cât de prietenos şi protector părea pământul! Minunat pământ, murdar şi desfundat, care ne-ai intrat în guri, în ochi şi în urechi, niciodată n-ai fost atât de primitor. Noroiul ne curgea pe ceafă, părând dezmierdarea unei mâini de femeie... Minunat pământ, saturat de sânge, care în noaptea aceea ne-ai ascuns şi ne-ai adăpostit în mlaştina ta!

Spre opt dimineaţa totul se sfârşise, semănam cu nişte bucăţi de lut care mergeau. În depărtare, la est de Cerkasi, se auzea încă, printre explozii, zgomotul carelor blindate, zgomot ce nu va mai înşela pe nimeni. Acest clănţănit va fi recunoscut fără îndoială, iar după război mă voi scula încă mult timp îngrozit, leoarcă de sudoare, auzind prin vis zgomotul mortal al teribilelor T 34 ruseşti!

Ne-am ridicat din noroi, ca şi când ne-am fi născut din pământ. Porta, mulţumită Domnului, tu încă trăieşti! Dar Bătrânul, unde este Bătrânul? Am respirat uşuraţi. Iată-l şi pe el viu, şi Stege, şi Bauer, şi micul legionar, chiar şi pe Müller mereu acru şi pesimist l-am îmbrăţişat pentru că era viu. Micuţul protestă:

— Nişte amărâte de tancuri nu sunt suficiente ca să-l sperie pe Micuţul, şi trase un şut în şenila tancului pe care-l distrusese cu mâna sa. Dacă mai aveţi, vă aştept! strigă el în direcţia luptei.

Pluto, îngenunchiat în noroi, privea fix strada în ruină, în care blindate, tunuri, autoşenilele formau o învălmăşeală de nedescris.

Locotenent-colonelul Hinka şi căpitanul von Barring veneau spre noi, clătinându-se ca nişte oameni beţi. Von Barring era cu capul gol, iar locotenent-colonelul purta o caschetă rusească pe jumătate arsă. Ne-a aruncat un pumn de ţigări:

— Ei bine! Mai sunteţi vii? spuse el moale.

Dintr-o rană de pe frunte sângele îi curgea peste ochi, apoi în lungul obrazului şi dispărea sub guler. Se şterse cu dosul palmei şi tot acest sânge roşu amestecat cu noroi, care-i murdărea

faţa, îi dădu un aer sălbatic, aproape drăcesc.

O oră mai târziu am pornit la drum. Această noapte întunecată şi rece provocase regimentului pierderi uriaşe: şapte sute de morţi, opt sute şaizeci şi trei de răniţi şi toate tancurile distruse. Nici celelalte regimente nu arătau mai bine. Şi ele plătiseră un greu tribut acestui nume necunoscut: Cerkasi, oraş din Ucraina.

Morţi, morţi peste tot. În ciuda noroiului şi a prafului, recunoşteam diferitele însemne de armă de pe epoleţi. O duzină de artilerişti nu mai erau decât un terci alături de cele două tunuri ale lor; una dintre ţevi se ridica spre cer ca un deget acuzator şi mai încolo, într-un grup de clădiri arse, o întreagă baterie 8,8 fusese strivită, pulverizată de coloanele ruseşti.

Atât de mulţi morţi în atât de puţin timp!

Năuciţi, priveam în jurul nostru şi nu înţelegeam nimic.

Iarna era acolo în toată grozăvia ei, cu geruri şi furtuni la fel de ucigătoare ca tunurile ruseşti.

Iarna care-i face pe oameni duri şi brutali; o nouă teroare care, la rândul ei, sporeşte teroarea.

Devenisem fiare sângeroase, pe care cele mai rele lucruri le făceau să râdă.

Iar războiul continua, pentru a folosi cuvintele cu care guvernele învăluie beţia uciderilor.

CAPITOLUL DOISPREZECE

CUŢITE, BAIONETE ŞI LOPEŢI

Eram în doliu. Iar nu aveam tancuri. Iar luptam ca infanterişti. Ningea, ningea... Dealurile deveneau adevăraţi munţi. Crivăţul urla peste stepă şi şuiera printre copacii înzăpeziţi, împingând înaintea lui vârtejuri de zăpadă.

Iarna înveli cu o pojghiţă de gheaţă tunurile, puştile şi mitralierele. Se strecură în colibele dărăpănate şi dădu oamenilor un sărut de moarte. Acoperi pustia tundră siberiană pe mii de kilometri.

Santinelele trebuiau schimbate din sfert în sfert de oră, dacă nu voiam să găsim cadavre.

Plângeam de frig. Ţurţurii ne atârnau de barbă, nasurile îngheţaseră, fiecare respiraţie părea o lovitură de cuţit în plămâni. Dacă timp de o secundă îţi scoteai mănuşa şi atingeai o bucată de fier, acolo rămânea un petic de piele.

Cangrena era un lucru obişnuit, înspăimântător de obişnuit, membrele putrezite făceau parte din spectacolul cotidian. În colibele jegoase, amputările se succedau una după alta; o bucată de picior aici, o mână dincolo, câteodată un braţ întreg.

Hârtia a devenit nepreţuită, un articol de piaţă neagră. Se dădeau cincizeci de ţigări pentru un ziar, căci te salva de la cangrenă, camarade! Într-un colţ erau înghesuite membre vineţii, negre şi chiar dacă erau la fel de îngheţate ca nasurile noastre, încă le bănuiam duhoarea.

Chirurgii operau cum puteau în mizeria învăluitoare, la lumina lămpilor, care luminau atât cât puteau, operaţii care n-ar fi fost încercate nici în cele mai moderne spitale. Când un pacient murea, îl aruncam afară cât mai repede, atât cât trebuia să deschizi şi să închizi uşa, pentru a nu permite frigului să pătrundă la cei vii.

Regimentul era în rezervă, aproape de Petruşchi; companiile decimate erau reîntregite de oameni noi.

Ni se spusese chiar despre nişte întăriri paraşutate.

— Specialişti, se spunea, venind din cele mai bune şcoli germane.

Dar cătanele bătrâne n-au crezut un cuvânt. Promisiuni în vânt şi fraze frumoase pentru ziarele lui Goebbels, dar adevărul era altul: rezervele prost instruite, prost înarmate, pierduseră ore preţioase ca să înveţe pasul de defilare şi alte prostii de cazarmă.

Ce ar fi devenit o garnizoană prusacă fără salutul mecanic adresat carieriştilor care trăiau comod în sânul crudei prăbuşiri al celui de-al treilea Reich? Unii dintre aceşti eroi au jucat un alt rol în lagărele de concentrare, dând sfaturi cu un aer de superioritate, în privinţa apărării patriei.

Dar nici eu şi nici camarazii mei nu îi întâlnisem vreodată pe linia frontului şi toţi comandanţii noştri, îndopaţi în ultima clipă cu cursuri rapide, erau rezervişti. Inutil să te revolţi: întotdeauna va fi aşa, şi cei care vor da mai tare din gură vor evită întâlnirea cu gloanţele.

Cantonaţi la Petruşki, aşteptam armamentul şi noii candidaţi

la moarte. Ne petreceam timpul jucând cărţi, prinzând purici şi glumind despre tot şi despre toate. Bătrânul îşi umplea încet pipa şi, la vederea lui, ne simţeam asiguraţi; coliba devenea atunci un fel de cămin sau, şi mai bine, cabana unui pescar la ţărmul mării, evocând nopţi cu lună plină, în care farul dialoghează cu marea liniştită.

Sporovăiam încet, aşa cum o fac doar bărbaţii care au trăit împreună momente grave, cu cuvinte bine cântărite, care n-ar fi putut fi înţelese de neiniţiaţi. Când Bătrânul, de exemplu, spunea cu blândeţe: „Copii! Copii!“, o lume întreagă se năştea din aceste două cuvinte şi Porta însuşi, gură spartă, îşi amâna pentru o vreme obişnuitele grosolănii. După un moment de tăcere, Bătrânul continuă:

— O să vedeţi… Ivan o să reuşească să facă terci corpul 42 de Armată de la Cerkasi.

Suflă în cameră fumul gros şi îşi puse pe masa acoperită de farfurii murdare, cărţi de joc, arme şi bucăţi de pâine, bocancii de infanterie.

— După părerea mea ne lasă în pace pentru că pregătesc un nou Stalingrad. Pot să pariez că întreaga Armată a 4-a va sosi în acest loc păduchios.

Porta izbucni în râs:

— De ce nu? O să ajungem într-o bună zi să-i spunem „Heil Hitler“ diavolului însuşi!

— Da, spuse Pluto. Şi dacă o să avem un T 34 în cur o să ajungem în mare viteză!

Am izbucnit cu toţii în râs.

— Asta în cazul în care nu o să facem un tur prin minele de plumb, înainte de ceea ce voi numiţi infern, ne-o tăie Müller.

— În acest caz, spuse Bauer gânditor, îmi place mai mult infernul preoţilor decât cel al lui Stalin.

— Ca şi cum crezi că te-ar întreba care îţi e părerea, rânji Porta. Fie că cei din faţă te vor expedia cu un fox de Nagan, fie că, dacă nu se grăbesc, o să ajungi în îngheţatul Ural ca să-ţi rupă os cu os timp de câţiva ani. Asta nu are de altfel nicio importanţă. Cu puţin noroc, o să-ţi cadă o piatră în cap încă de la sosire. Asta o să grăbească lucrurile.

Bătrânul îşi curăţă pipa:

— Dacă o să scăpăm vreodată de aici, nu înseamnă că totul s-a terminat. Ce ghinion să fii născut în această Germanie

nenorocită, cu acest Adolf care se crede Napoleon!

Stege cârâi în felul său care era contagios:

— Un singur lucru e sigur, că Adolf a pierdut războiul. Dar dacă i-am putea arunca în infern pe naziştii roşii ca şi pe cei bruni, încă ar mai fi cu putinţă un sfârşit rezonabil.

Un curier întrerupse discuţia noastră: von Barring îl chema urgent pe Bătrânul.

— Rahat! spuse Porta. Eu, soldat de rangul întâi, am onoarea să vă spun că asta anunţă sfârşitul scurtei noastre vacanţe. 27-le va servi în continuare drept ţintă pentru artileriştii începători. Să-i ia naiba!

Tremurând în mantaua subţire, Bătrânul plecă prin zăpadă spre comandament, aflat la un kilometru în cealaltă parte a satului. Furtuna se înteţi, urlând peste pământul îmbibat cu sânge. La minus patruzeci de grade Celsius, când îţi este suflată zăpada în faţă, ai impresia că eşti jupuit de viu. La război, frigul este mai rău decât nesomnul, căci poţi să te ţii bine o săptămână dacă ai şansa să dormi măcar o dată.

Porta avea dreptate: după o oră Bătrânul veni să ne anunţe că, împreună cu a 8-a şi cu a 3-a, compania noastră fusese desemnată ca trupă de şoc pentru a tăia un drum spre regiment. Trebuia, pentru a rupe încercuirea, să înaintăm spre Teraşa şi acolo să scăpăm din laţ. Inamicul era instalat în tranşee de zăpadă şi trebuia să curăţăm localitatea, bineînţeles fără sprijin de artilerie, din cauza lipsei de muniţii. Singura noastră şansă era aceea de a ataca noaptea şi pe ascuns, ceea ce speram că va compensa slăbiciunea noastră în faţa unui inamic superior numericeşte.

Locotenent-colonelul Hinka veni să ne ureze „Drum bun“ şi strânse mâna celor trei tineri comandanţi de companie. Erau adevăraţi soldaţi, deja tăbăciţi, puteai conta pe ei, simpli soldaţi purtând insigne de ofiţeri. Cât despre noi, cunoşteam genul de muncă ce ne aştepta: era singurul lucru pe care ştiam să-l facem, dar îl ştiam la perfecţie.

— Contez pe voi, spuse Hinka. Căpitanul von Barring preia comanda şi pentru ca surpriza să fie deplină trebuie să atacaţi cu arme albe, fără să trageţi măcar un foc.

Am plecat cu spaima în suflet. Problema era greu de rezolvat: chiar dacă reuşeam, câţi dintre noi vor scăpa? După informaţiile pe care le aveam, poziţia inamicului nu era totuşi foarte

puternică.

— Şi apoi, şuşoti Stege, mergem spre libertate. E o consolare, căci să stai în capcana de aici înseamnă să-ţi asiguri un bilet spre Siberia!

Nu-i răspunse nimeni. Ce sens putea să aibă pentru noi cuvântul libertate, când de ambele părţi asuprirea şi barbaria erau egale? Fiecare dintre noi luă arma şi scrută noaptea ameninţătoare. Din toate părţile, urmele gloanţelor arătau clar că lupta se strângea în jurul nostru; încă puţin şi urma să fim prinşi. Străpungerea pe care o încercam era un efort disperat de a scăpa din capcană.

Ordinele trecură din om în om:

— Baioneta la armă, înainte marş!

Încet, compania se îndepărta aproape invizibilă pe drumul înzăpezit. Am fost descoperiţi doar cu câţiva metri în faţa liniilor inamice.

Prea târziu! Am sărit la atac şi după o luptă corp-la-corp poziţia a fost cucerită, apoi curăţată de cei care ne urmau. Nici focul infernal izbucnit de la liziera pădurii nu ne putu opri.

Înaintam mereu, într-o stare aproape hipnotică, şi atacul reuşi fără multe pierderi. Aproape inconştienţi şi morţi de oboseală am ajuns la drumul ce duce de la Sukini la Şenderovska şi am auzit un zgomot de motor venind dinspre Sukini. Ne-am adăpostit grăbiţi în zăpada îngheţată şi nu a trebuit să aşteptăm mult. Zgomotele erau mai puternice. O coloană de camioane grele îşi tăia încet drumul pe şoseaua înzăpezită, victime oferite oamenilor tăcuţi care îşi aşteptau prada. Cei pe care urma să-i ucidem fără urmă de remuşcare aveau ca şi noi părinţi, care, striviţi de durere, vor afla moartea fiului căzut pe câmpul de luptă în apărarea proletariatului. Ai noştri puneau îngrozitoarea veste pe seama Führer-ului şi a patriei, ca şi cum vreunei mame rusoaice sau germane, aceste cuvinte ar fi putut să-i aducă vreo consolare! Vestea le va ajunge mult înainte de sfârşitul bătăliei de la Cerkasi. Un episod între multe altele ale marelui război, pe care comunicatele îl vor boteza pur şi simplu „lupte locale“.

Ne-am speriat degeaba de sosirea coloanei, căci ruşii, ignorând străpungerea noastră, se îndreptau fără îndoială spre poziţiile pe care tocmai le cucerisem. Am deschis focul cu toate armele când au fost la zece metri de noi. Surpriza a fost totală, primele vehicule s-au răsturnat şi au luat foc. Câteva echipaje

care au vrut să riposteze au fost reduse la tăcere, cât despre fugari, au fost seceraţi de mitralierele noastre.

Spre ora trei a dimineţii am pornit din nou la atac, de data aceasta spre Novo-Buda. Era încă linişte în direcţia aceea, dar ştiam că satul geme de soldaţi ruşi. Căpitanul von Barring ordonă atacul din nord şi din sud şi avurăm din nou plăcerea ororilor armei albe.

Ne-am strecurat asemenea unor fantome spre santinelele de la intrarea în sat şi, ca într-un film care se derulează cu toată viteza, l-am văzut pe Porta şi pe Legionar tăind beregata uneia dintre ele, în timp ce Bauer se ocupa de cealaltă. Santinele nu au scos nici măcar un horcăit, şi-au întins doar picioarele în zăpadă, în timp ce sângele ţâşnea din arterele tăiate. Am trecut mai departe, periculoşi ca nişte şerpi. Câţiva ruşi înveliţi în mantale dormeau pe pământul bătătorit din prima colibă. Am căzut peste ei ca trăsnetul şi, suflând din greu, i-am spintecat cu pumnalele. Al meu s-a înfipt adânc în pieptul unui inamic; omul scosese un ţipăt scurt care mă înnebuni şi lovii faţa întoarsă spre mine ce mă fixa cu ochii îngroziţi, ieşiţi din orbite.

Aveam senzaţia că merg printr-o piftie, în care striveam ceva ce semăna cu cojile de ouă. Bocancii mei ţintuiţi şi-au continuat drumul, în timp ce camarazii mei se angajau în lupte care pe care. Porta îşi aruncă cuţitul în vintrele unui sergent uriaş care se ridicase pe jumătate; maţele acestuia s-au revărsat ca cele ale unui animal spintecat.

Mirosul de sânge cald şi de intestine a devenit insuportabil în încăperea strâmtă; am vărsat violent, convulsiv; unul dintre ai noştri începu să plângă şi ar fi urlat ca un nebun dacă pumnul lui Pluto nu l-ar fi oprit: cel mai mic ţipăt ne-ar fi pierdut. Am ieşit din colibă alergând pentru a ne continua treaba în lungul străzii. Se auzeau ici şi colo zgomote surde şi gemetele oamenilor care se zbăteau în ghearele morţii, în cursul unuia dintre cele mai sălbatice măceluri pe care le ţin minte.

Micuţul, înarmat cu o sabie de cazac, doborî dintr-o singură lovitură capul unui locotenent rus şi am sărit îngrozit într-o parte pentru a mă feri de căpăţâna care se rostogolea către Legionar: acesta o lovi cu picioarele ca şi când ar fi fost o minge de fotbal. Masacrul continuă din colibă în colibă, iar când am ieşit din ultima, pe la ora şase, satul era în mâinile noastre. Începurăm să ne săpăm tranşeele în mare viteză, căci riposta ruşilor nu

avea să întârzie. Dacă ar fi ajuns vreodată să recucerească satul, doar Dumnezeu ştie ce ne-ar fi făcut după noaptea aceasta a Sfântului Bartolomeu! Nu ne rămânea decât să aplicăm obişnuitul îndemn al lui Hitler: să luptăm până la ultimul cartuş, dar de această dată nici pentru Hitler, nici pentru scopurile războiului în care luptam; puţin ne păsa de ele! Încercam pur şi simplu să ne salvăm pielea, ceea ce comunicatele mărturiseau contrar voinţei lor, anunţând „lupte de apărare izolate“.

Grupul nostru se adăpostise într-o groapă comună. Bătrânul, întins pe spate, îşi pusese capul pe cutia unei măşti de gaze şi se învelise într-o manta rusească. Porta, aşezat turceşte, în faţa a două sacoşe pline cu lucruri furate, sorbea vodcă, râgâind.

— Ciudat războiul ăsta, în care inamicul începe prin a spăla putina, pentru ca la scurt timp după aceea să-ţi pună jăratec sub tălpi! Trebuie să vă mărturisesc că, fiind cardiac, orice efort îmi este interzis, dar, din nefericire, doctorul care mi-a pus acest diagnostic nu era membru al partidului. Atunci mi-au pus pielea în saramură, aşa că am ajuns soldat în această armată a nefericirii şi nimănui nu-i pasă de boala mea şi nu se întreabă dacă aş fi apt să alerg prin Rusia. Şi fără nicio şansă de a încetini! Parcă li s-ar fi promis lapte şi miere, de ne aleargă în halul ăsta!

Porta luă încă un gât de vodcă şi mărul lui Adam făcu o nouă mişcare agitată în gâtul său slab. Întinse sticla Legionarului şi îi spuse Bătrânului:

— Cum tu eşti tablagiul, o să aştepţi ca eroii tăi să bea întâi! În acelaşi timp smulse sticla din mâinile Legionarului: Negustor de covoare blestemat, întotdeauna bei ca şi cum ai muri de sete!

Luă şi el o duşcă bună şi dădu sticla mai departe cu acelaşi ceremonial, aşa încât fu golită rapid. Bătrânul protestă. Porta îşi puse monoclul şi îşi îndreptă jobenul înainte de a începe un discurs despre educaţie, care fu încoronat cu băşini asurzitoare.

— Vorbărie, vorbărie, spuse Bătrânul. Aşteaptă un pic să ne cadă Ivan în spate. Ceva îmi spune că sunt hotărâţi să ne-o facă.

— E de speriat ce prost eşti, răspunse Porta. Sperai poate că o să ne facă loc ca să ne vadă bătând pas de defilare? Şi cu spaţiul vital cum rămâne? Trebuie să ne mai rărim şi de o parte şi de alta ca să putem da din coate. Deci, băieţi, sfatul meu

este: „Tot înainte!“

Scoase din traista sa o altă sticlă de vodcă şi îi dădu cep. Alcoolul ne încălzise şi scandalul pe care îl făceam se auzea probabil din pădure, acolo unde foarte probabil se găseau ruşii. Locotenentul Kohler sări în groapa noastră urmat de locotenentul Halter. Kohler se scutură şi răsuci o ţigară dintr-un petic de ziar.

— Brrr, ce frig…!

Întinse ţigara lui Porta, pregătindu-se să facă alta. Porta îi râse în nas:

— Nu accept nimic de la ofiţeri şi nici de la alte persoane de felul ăsta!

Kohler îşi continuă munca şi spuse liniştit:

— Potoleşte-te, maimuţă roşcată!

— Niciun pic de educaţie, spuse Porta scârbit. Îmi iau catrafusele şi plec la mine. Cu atâţia ofiţeri, s-a zis cu buna creştere în companie!

Kohler, fără să-l ia în seamă pe Porta, care era complet beat, se întoarse spre noi:

— Ruşii pregătesc un contraatac în colţul de nord al pădurii. Bănuiesc că peste voi va veni primul val, deci staţi cu ochii în patru.

Un radio portabil adunat de nu ştiu unde transmite o melodie dulceagă, cântată de o voce bărbătească. Izbucnirăm în râs:

— Asta ne mai trebuia, strigă Kohler. Aici ne aşteaptă un glonte la patruzeci de grade sub zero şi de acolo ne trimit prostiile astea! Aruncaţi porcăria asta!

Am oprit radioul. Porta îşi scoase flautul şi începu să cânte un cântec politic antinazist, pe care toată compania îl reluă în cor cu o pasiune care i-ar fi mişcat chiar şi pe inamicii noştri.

Trebuie să treci prin spital ca să ştii ce înseamnă aceste cuvinte: a fi rănit.

Răni de toate felurile: la cap, a căror urmare este nebunia, la coloana vertebrală, care provoacă paralizia. Amputarea unuia sau mai multor membre, dacă nu a tuturor celor patru, şi din om nu mai rămâne decât trunchiul şi capul. Un glonţ în ochi, care te face să orbeşti; un glonţ în şale, care te condamnă să porţi o sondă; rană la stomac, cu nenumărate consecinţe; răni ale oaselor, ale căror aşchii urcă mereu la suprafaţa plăgilor purulente; răni la faţă...

Pentru restul zilelor tale târăşti un trup sfâşiat, al cărui mers dureros şi şchiopătând stârneşte batjocura copiilor.

CAPITOLUL TREISPREZECE

CERKASI

Aproape de orizont, luna presară o lumină îngheţată pe copaci şi pe tufişuri. Totul tremură de frig. Noi înşine, cu toate că suntem îmbibaţi cu vodcă, dârdâim după douăsprezece ore de veghe în fundul unei gropi înzăpezite, în pământul pe care gerul îl face să crape. Cu frigul rusesc nu te poţi împăca; umflă şi crapă feţele îndurerate, tumefiază şi face să plesnească buzele care nu mai sunt decât o coajă vânătă, transformă fiinţele omeneşti în fiinţe primitive ale împărăţiei gheţurilor.

În cazul nostru, se adăuga foamea sălbatică ce ne făcea viaţa de o mie de ori mai rea. Deasupra noastră plutea frigul ucigător al stelelor, căci ele clipesc prieteneşte până la moarte, cu aceeaşi licărire îngheţată. În marea lui înţelepciune, Comandamentul suprem n-a uitat decât un singur lucru: să ne apere de cel mai rău dintre duşmanii noştri, natura. Ea a fost marea aliată a ruşilor, marea ucigaşă. Ce armată ar fi putut să reziste iernii ruseşti, cu excepţia siberienilor, soldaţii aceia mici cu pometi proeminenţi, cărora frigul părea să le mărească bucuria de a trăi şi de a lupta?

Porta a fost cel care, primul, a văzut ceva mişcându-se pe terenul descoperit. Tăcut, m-a lovit cu cotul arătându-mi un punct spre care am căscat ochii mari în beznă.

Deodată au fost peste noi! Ca o bombă care explodează, năluci în ţinută albă de camuflaj au sărit asemenea unor lupi în tranşee. Cu pistolul-mitralieră la şold, trag turbat în grămada de căciuli de blană, de puşcaşi siberieni cu ochi migdalaţi. În luptele corp-la-corp foloseau îngrozitoarea *kandra,* cuţitul siberian cu două tăişuri, un soi de cuţit de măcelar dar mult mai solid, care putea să decapiteze dintr-o singură lovitură un soldat în ţinută de iarnă. Lipiţi unii de alţii, ne foloseam armele ca pe nişte măciuci, ruşii fiind atât de aproape încât nici măcar n-aveam timp să tragem. După un scurt răstimp, am putut sări din tranşee şi am ajuns alergând la colibe, unde adăpostul pereţilor ne-a oferit câteva secunde că să ne reîncărcăm armele. Izbucnesc împuşcături şi gloanţele trasoare şterg pământul. Strigăte şi chemări ale muribunzilor şi luptătorilor. În inima unei nopţi îngheţate şi înzăpezite e greu să distingi prieteni sau duşmani: se trage la întâmplare şi adesea ambele tabere în propriii soldaţi.

Comandoul este complet împrăştiat, nu mai există legături între companii, fiecare se bate pentru viaţa lui. Dar von Barring şi Halter reuşesc să-i adune pe câţiva dintre ai noştri şi străbatem satul alergând spre adăposturile săpate în pădure. Pe drum, un recrut de şaptesprezece ani, lovit în umăr de un glonţ exploziv, scoate un urlet disperat, se învârte ca un titirez şi cade în zăpadă. Un tun automat bubuie în stânga, grenadele cad ploaie pe rănit şi fac să ţâşnească coloane de zăpadă. Ajungem la un adăpost şi ne aruncăm în el cu răsuflarea tăiată, sperând într-un răgaz, dar uşa se trânteşte imediat şi doi bărbaţi scunzi cu căciuli de blană stau în cadrul ei luminat de zăpadă. O rafală mătură încăperea şi ne asurzeşte... Stăm acolo, optsprezece oameni care fac pe morţii şi se cred deja morţi. Dar nu! Cei doi ruşi pleacă alergând, urmăriţi de zgomotul înăbuşit al grenadelor de mână; fug şi noi suntem pe urmele lor, dar cădem în zăpada adâncă, hainele ne strâng, ne înăbuşim. Răsuflând din greu, cu ochii înţepaţi de o durere ascuţită, zăcem nemişcaţi în nămeţii uriaşi, unde suntem invizibili datorită veşmintelor noastre albe.

Timpul parcă s-a oprit, ca într-un coşmar îndelungat. Alte siluete apar în faţa noastră, dar iuţi ca fulgerul, Bătrânul şi Legionarul duc armele la umăr şi rafalele ţâşnesc spre formele neprecizate. Iadul se dezlănţuie din nou şi gloanţele trasoare

par să cadă din cer. Îl văd pe Micuţul care aruncă grenade ca turbat, apoi îmi pierd cunoştinţa, mă arunc în zăpadă, am impresia că urlu... Îmi rup unghiile râcâind pământul îngheţat. Bătrânul mă apucă şi mă forţează să fug cu el. Este o învălmăşeală de nedescris. Alerg o bucată de drum umăr la umăr cu un rus la fel de înspăimântat ca şi noi, dar, printr-un noroc, îmi dau seama primul şi-i dau o lovitură mortală în faţă; cade greoi în clipa când Bătrânul strigă cuvinte de neînţeles, arătând ceva în faţa noastră. Ne oprim împietriţi privind cerul, unde nişte obiecte uruitoare, cu cozi de flăcări de câteva sute de metri, se năpustesc asupra satului.

Într-o clipă ruşi şi nemţi aleargă la adăpost, se aruncă la pământ, oriunde, căci ceea ce brăzdează cerul nu face distincţie între prieteni şi duşmani: ne bombardează faimoasele „orgi ale lui Stalin“ şi, ca să pună capac nenorocirii, lansatoarele de rachete germane intră şi ele în joc. Primele explozii seamănă cu un cutremur; casele explodează ca nişte biete muşuroaie, totul nu durează decât câteva minute şi din sat n-a mai rămas nimic. Dar foarte aproape de noi izbucnesc dintr-o dată flăcările. Nu ne mai paralizează frigul, ci o mare incandescentă care scoate imediat din case orice fiinţă vie: animale înnebunite de groază şi de suferinţă, copii, femei hohotind. Armele latră şi pisează oameni şi animale într-un infern de împuşcături, căci, între blestemele omenirii, războiul trece necruţător, secerând totul în calea lui.

Cum se face că mormanul de ruine care se numea Novo-Buda se află încă în mâinile noastre? Fără îndoială că nimeni n-ar putea s-o spună. Comunicatul trimis în spatele frontului a fost laconic: „Novo-Buda curăţat. Poziţia rezistă încă, aşteptăm ordine.“

Dinspre ruşi am auzit toată ziua zgomot de motoare despre care Porta susţinea că sunt ale artileriei uşoare. Ivan îşi aduna forţele ca să ne lichideze şi aveam să fim striviţi fără cea mai mică şansă de scăpare. Porta reuşise să fixeze o staţie radio pe lungimea de undă a ruşilor şi ascultam discuţii destul de reconfortante pentru noi: colegii din faţa noastră nu se înţelegeau mai bine decât noi cu ofiţerii, căci fiecare ordin dat comandanţilor din prima linie era întărit de ameninţări peste ameninţări. Cât despre noi, ascunşi în gropile noastre, sub ninsoare, pe un ger de minus patruzeci şi şapte de grade, nu

scăpăm din ochi terenul descoperit.

Câteva atacuri slabe au fost respinse cu uşurinţă, dar nu ne îndoim că sub ele se ascunde altceva. În zori, cu urechea lipită de radio, îl auzim pe ofiţerul rus întrebând:

— Puteţi să luaţi N...?

— Se poate, tovarăşe comandant, dar va fi foarte greu. În faţa noastră e o forţă puternică.

— Batalionul a stabilit contactul. Veţi ataca la ora treisprezece şi patruzeci şi cinci.

Discuţia aceasta a avut loc înaintea unei lupte ce avea să fie îngrozitoare. Ruşii au atacat la ora stabilită. Am văzut venind tancuri T 34 şi T 60 care îşi croiau drum prin zăpada de un metru înălţime, dar de care ne puteam apropia cu uşurinţă, prin unghiul mort, ca să fixăm încărcăturile explozive. Infanteria rusă aştepta rezultatul înaintării tancurilor, dar în cursul nopţii a reuşit să pătrundă în mijlocul satului, din care ne-am retras cu pierderi grele şi părăsindu-i pe răniţi. Doar cei care au participat la o retragere rapidă prin iadul zăpezii proaspete cu nişte adevăraţi ucigaşi, cum sunt siberienii, pe urmele lor, ştiu ce înseamnă felul acesta de război şi cuvântul „epuizare“. Încă o dată a trebuit să ne ascundem şi să ne luptăm pentru vieţile noastre cu atacatorii sălbatici. Timp de mai multe ore lupta continuă, înaintează şi se retrage rând pe rând. Apoi ruşii se desprind din nou şi ni se trimit întăriri sub denumirea de „trupe de alarmă“. Dar trupele acestea adunate în grabă erau formate din nişte prăpădiţi de soldaţi care se grăbeau s-o ia la goană când vedeau inamicul, dacă aveam proasta inspiraţie să-i lăsăm singuri. Spre seară am auzit din nou staţia radio a ruşilor. Vocea disperată a unui comandant de batalion spunea:

— Infanteria refuză să mai atace, nu pot face nimic. Tancurile sunt scoase din luptă împreună cu toate echipajele lor – ucişi sau luaţi prizonieri. Imposibil să înaintăm în nămeţi, care sunt din ce în ce mai înalţi. Suntem puternic bombardaţi din Sukini cu aruncătoare de grenade de 10,5 şi 24. N-am informaţii despre artileria uşoară, nici despre tancuri, cu toate că se aude zgomot de motoare dinspre nord-est. Presupun că nemţii vor străpunge la sud-est de Sukini, se vede o mare grupare de trupe. Am executat patru ofiţeri pentru laşitate în faţa duşmanului.

Câteva minute de tăcere, apoi un potop de înjurături şi de blesteme, de care limba rusă este plină. Superiorul ameninţa cu

degradarea, cu tribunalul poporului, cu lagărul de reeducare şi, ca să încheie:

— Trebuie să luăm N... oricât ne-ar costa, şi din amândouă părţile odată. Veţi ataca la ora cinci fix, fără nicio acoperire de artilerie, ca să vă apropiaţi cât mai mult de câinii de nemţi. Terminat.

Informat imediat, von Barring se pregăti să primească inamicul. Minutele se scurgeau încet, fiecare dintre ele cu încetineala unui ceas. Porta era singurul dintre noi în întregime liniştit. Culcat pe spate, molfăia o bucată de pâine rece găsită în raniţa unui rus mort, cu aruncătorul de flăcări, gata de acţiune, aşezat pe burtă. Avea pentru acest tip de armă o înclinare cu totul deosebită şi, cu toate că în realitate era trăgător de elită, nimeni nu ştia cine îl transferase la aruncătoare. Ne aminteam vag de schimbarea aceasta în momentul când Regimentul 27 fraternizase cu ruşii lângă Stalino. Era de-acum o poveste veche. Oare acolo făcuse rost de aruncătorul de flăcări şi de puşca cu lunetă? Nimeni nu se îndoia că Porta avea un răspuns gata pregătit dacă vreun ofiţer şi-ar fi pus întrebări!

Atunci când ruşii au atacat, au făcut-o cu o impetuozitate şi cu o sălbăticie care ne-au tăiat răsuflarea. Cu toate acestea, blestematul de sat a rămas în mâinile noastre, dar să nu-mi cereţi să explic cum. Acest fapt n-a avut nicio influenţă asupra desfăşurării războiului, dar pur şi simplu ne-a scăpat de Curtea Marţială, un noroc pe care colegii din partea cealaltă nu l-au avut, căci undele radio ne-au transmis câteva ore mai târziu următoarea conversaţie:

— Ce s-a întâmplat la N...?

— Atacul nostru a fost respins, puşcaşii nu mai rezistă, comandantul Bleze s-a sinucis.

— Bine. Asta-i datoria unor incapabili ca el. Maiorul Kraşenicov din Batalionul 3 ia comanda regimentului. Un moment de tăcere, apoi vocea continuă: Ce spun nemţii?

— Îngâmfaţi. Ne ocărăsc şi cred că printre ei sunt francezi şi poate mahomedani.

— Ce zic?

— „Mă doare-n fund“ şi „Allah Akbar“!

— Trebuie să-i facem să tacă. Încercaţi să luaţi câţiva prizonieri ca să aflăm dacă sunt printre ei voluntari francezi. Să-i lichidaţi primii. Peste două ore artileria începe să tragă şi atacaţi

din nou. N… trebuie curăţat.

Ocările despre care era vorba veneau de la Porta şi de la micul legionar, care le împărţeau cu dărnicie. Era metoda lor de a-şi păstra moralul ridicat atunci când se aflau în linia întâi.

Ruşii ne-au bombardat toată ziua, dar seara, satul, care era un morman de ruine, rămăsese în mâinile noastre. Aerul uruia, bubuia, tremura, exploda, făcând să cedeze nervii cei mai zdraveni. În noaptea următoare, vechiul bombardier rusesc cu un singur motor, pe care-l numeam „şchiopul“ îşi aruncă bombele asupra noastră: opt sute de bombe pentru un pătrat de teren cu latura de aproape cinci sute de metri. Singurul loc unde am putut săpa tranşee a fost amplasamentul unei case a cărei incendiere dezmorţise pământul, şi ne-am agăţat de el sub focul încrucişat al artileriei, al aruncătoarelor de grenade şi al katiuşelor. Treaba a durat zile întregi, răstimpul de care aveau nevoie ruşii pentru sosirea întăririlor. Ar fi crezut că aveau în faţa lor un întreg corp de armată şi nu o nenorocită de brigadă de infanterie alcătuită din câteva companii decimate şi, de fapt, înspăimântate de violenţa luptei.

Îi întinsesem pe răniţi într-un adăpost săpat sub o casă; pansamentele pline de sânge şi înţepenite de ger le acopereau membrele făcute terci şi în ochi li se citea spaima de a ne vedea fugind şi părăsindu-i. Să intri într-o asemenea gaură sub pământ este ceva de nedescris şi-i sfătuiesc pe toţi cei ce sunt tentaţi să facă pe eroii să vadă aceste anticamere ale iadului ca să afle dacă pot rezista! De jur-împrejur, în adăposturile nesigure, cei răniţi uşor îi ajutau pe încărcătorii mitralierelor. Ne chinuia o foame sălbatică pe care încercam s-o înşelăm mestecând cartofi îngheţaţi. Ţinuta de camuflaj murdară ne acoperea mantăile subţiri şi dacă vreo câţiva avuseseră norocul să găsească pâslari şi căciuli ruseşti, ceilalţi, cu zdrenţe amărâte în chip de pâslari şi cu o batistă înfăşurată sub cască, dârdâiau în gerul mai ucigător decât grenadele.

Pe 26 ianuarie au fost tăiate legăturile cu poziţiile din spate. Eram în voia sorţii. Locotenentul Kohler făcu un gest de indiferenţă:

— Cu atât mai rău! Acum ştim ce ne-a rămas de făcut, să mergem înainte.

Porta, Legionarul şi Pluto puseseră mâna pe o ladă cu grenade de mână ruseşti. Între altele, erau trăgători de elită şi

frânturi de discuţie întretăiate de hohote de râs ne ajungeau la urechi:

— Ia uite, bătrâne Porta, încă unul trimis la dracu'!

— Mie Allah îmi conduce privirile, spuse serios Legionarul ochind un rus care începu deodată să se învârtească ca un titirez.

— Păcat că nu putem să ţintim vreo câţiva din partid, exclamă Pluto, care duse arma la umăr cu iuţeala fulgerului şi trase în cadenţă. Hei, cirac al lui Stalin, ai încasat-o potrivit gradului! Dacă nu trimitem decât ruşi să se prăjească, diavolul n-o să fie mulţumit.

— Tu câţi ai? spuse Porta. Eu am treizeci şi şapte.

Pluto se uită la bucăţica de hârtie aşezată sub o grenadă de mână, unde un şir de cruci şi de linii arătau loviturile precise sau îndoielnice.

— Douăzeci şi şapte în iad, nouă la spital.

— Faci parte dintr-o organizaţie caritabilă? spuse Legionarul. Ai mei sunt toţi garantaţi pentru cuptor. Am patruzeci şi doi, dintre care cel puţin şapte ofiţeri. Steaua din email roşu pe care o au la căciulă e o ţintă grozavă. Când ajung acolo, aproape de tipul ăla înalt, ai exact douăzeci şi cinci de centimetri de vizibilitate ca să-i culegi din zbor.

— Îmi bat propriul record, băieţi! strigă Porta. Ia te uită, acrobat cu cizme, vrei şi tu? Aţi văzut cum i-a plesnit ţeasta! Niciodată n-a fost ras aşa de bine!

Legionarul îşi puse mâinile pâlnie la gură şi urlă spre ruşi:

— Urcă-te acolo sus şi-o să vezi Montmartre!

Îi răspunse o rafală, ceea ce-i făcu pe toţi trei să dispară în groapă tăvălindu-se de râs.

— O să le cântăm ceva, propuse Porta.

Un foc violent răspunse iarăşi la urletele lor, subliniat de ocările Bătrânului şi locotenentului Halter. Găseau total inutile aceste provocări fără motiv, al căror rezultat nu putea fi decât acela de a-i împinge pe ruşi la o reacţie disperată. Porta, pentru care locotenentul era un tinerel şi Bătrânul doar un egal, răspunse aproape dispreţuitor, fără să scape din ochi liniile ruseşti:

— Voi doi, aspiranţii la „Crucea de Fier", lăsaţi-ne în pace! I-aţi văzut pe camarazii din 104 răstigniţi de Ivan, nu-i aşa? Cu cât o să omorâm mai mulţi din ticăloşii ăştia, cu atât mai bine.

Heil Hitler şi vedeţi-vă de treabă, porumbeilor, fiindcă o să le dăm noi ăstora din faţă! Duse arma la umăr, trase şi anunţă înveselit: Încă unul pentru iad!

La capătul de sud al satului, într-unul dintre adăposturile noastre bine consolidate era un cuib de mitralieră care respinsese mai multe atacuri, dar într-o zi, în zori, apărură ruşii şi puseră stăpânire pe adăpost. I-am văzut punându-l în genunchi, pe zăpadă, pe bătrânul subofiţer care comanda mica garnizoană; i-au tras un glonţ în ceafă, şi trupul lui se rostogoli pe pantă, ridicând un nor de pulbere albă.

Opt servanţi au fost luaţi de doi roşii care mergeau în spatele lor cu revolverul în mână. Singurul lor drum era un fel de strâmtoare care, la un moment dat, trecea printr-un loc descoperit în faţa locaşului lui Porta. Trei împuşcături precise bubuiră şi sfărâmară capetele paznicilor ruşi; într-o clipită camarazii noştri săriră în direcţia adăpostului, dar Pluto fusese mai iute: cu pistolul-mitralieră la şold, deschise uşa cu o lovitură de picior şi mătură cu sălbăticie încăperea plină de ruşi. Reculul armei îi scutură trupul de uriaş, înfipt pe picioarele depărtate, şi hohotele lui de râs punctau dansul macabru al ruşilor care urlau, seceraţi de gloanţe. Doi siberieni ieşiră cu mâinile sus; Pluto făcu un pas în spate, îi trimise de-a rostogolul cu piciorul şi îşi goli încărcătorul în ei.

— Ieşiţi, împuţiţilor, dacă mai e vreunul viu! strigă el. O să vă arăt cum sunt trataţi prizonierii după propria voastră reţetă.

Un geamăt slab se auzi din adăpost, dar nimeni n-a ieşit. Pluto desprinse de la centură două grenade şi le aruncă înăuntru, unde explodară cu un zgomot înăbuşit.

Locotenentului Kohler îi fusese scos un ochi în timpul unui atac. Cu toate că era aproape nebun de suferinţă şi în ciuda insistenţelor lui von Barring, refuza cu încăpăţânare să se alăture celorlalţi răniţi, din cauza spaimei evidente de a nu ne vedea retrăgându-ne şi părăsindu-l. Gândul că am putea cădea în mâinile ruşilor ne făcea să ne înăbuşim de groază, căci nu ni se putea întâmpla ceva mai rău. Am văzut atâtea orori comise de ei cu premeditare asupra nenorociţilor de prizonieri, încât nu ne putea rămâne nici cea mai mică speranţă de a scăpa cât de cât teferi: glonţ în ceafă, răstignire, braţe şi picioare sfărâmate, mutilări îngrozitoare, ochi scoşi, castrare, cartuşe goale bătute în frunte erau lucruri obişnuite, cu condiţia să nu fii trimis în

Siberia unde te aştepta o soartă la fel de înspăimântătoare.

Pe 27 februarie dimineaţa, inamicul începu să tragă într-o manieră ciudată, părând să nu aibă niciun scop precis, când în noi, când în compania a 2-a, cea a locotenentului Wenck, când într-a 3-a, cea a locotenentului Kohler. Totul a durat cam o oră, apoi tirul a încetat şi tăcerea s-a aşternut din nou în stepă – o tăcere greu de suportat, ameninţătoare, ca tăcerea care te striveşte în munţi sau în pădurile adânci. Neliniştiţi, îi pândeam pe ruşi, dar nimic nu mişca, n-auzeam niciun sunet şi trei sau patru ore s-au scurs în liniştea aceasta neliniştitoare. Von Barring, cu binoclul în mână, scotocea întreaga zonă. Îi şopti Bătrânului, care se afla alături de el.

— Totuşi am impresia că pregătesc ceva. Tăcerea asta face să tremure carnea pe mine!

Deodată scoase un strigăt şi începu să urle ordine pe care nu le-am înţeles. În aceeaşi clipă i-am văzut pe ruşi! Mişunau, foarte aproape de Compania a 3-a!

— Trage, Kohler! Trage, pentru numele lui Dumnezeu! strigă von Barring.

Disperaţi, gâfâind de tulburare, priveam neputincioşi viermuiala inamicilor. Câteva explozii de grenade au rupt, în sfârşit tăcerea ucigătoare. Ruşii veniseră prin stânga, în spatele Companiei a 3-a, şi, tăcuţi, o copleşiseră. Câţiva oameni încă se apărau ca nişte nebuni, cu lopeţile şi cu patul armelor, în timp ce von Barring, cu lacrimi în ochi, îi ţinea pe Micuţul şi pe Pluto care voiau să alerge în ajutorul lor.

— Nu foloseşte la nimic, nu mai putem face nimic pentru ei! I-am văzut împuşcându-l pe Kohler!

Compania a 3-a a fost nimicită în zece minute şi ne aşteptam să avem aceeaşi soartă, căci ruşii se întorceau acum spre noi. Dar Porta şi Legionarul, dându-şi seama de situaţie, fără să mai aştepte ordinele, alergară spre adăpostul de la capătul satului. În vremea aceasta von Barring adunase în grabă grupul de luptă şi se năpustea spre deluşorul care era singura noastră şansă de salvare dacă puteam ajunge la el înaintea ruşilor.

— Strigaţi tot ce ştiţi, urlă von Barring, numai strigaţi, Dumnezeule mare! Strigaţi ca nişte sălbatici!

Urlând ca pieile-roşii, ne-am năpustit în urma lui într-o goană dezlănţuită. Micuţul şi Müller secerau totul în calea lor. Porta, ascuns în adăpost, scuipa flăcări cu aruncătorul şi micul

legionar, pe jumătate ridicat în groapa lui, mânuia pistolul-mitralieră împotriva mulţimii care înainta. Un căpitan rus uriaş îşi învârtea arma ca pe o măciucă strigând lozinci politice luate drept de la Ilia Ehrenburg. Cuvintele ajungeau la noi distinct. Pluto se opri, puse un genunchi la pământ şi ochi cu grijă. Căpitanul, oprit brusc din discurs, îşi apucă capul cu amândouă mâinile, se răsuci şi căzu încet în genunchi.

— Să se ducă la dracu' să-şi continue reclama, scrâşni Pluto a cărui faţă era înspăimântătoare.

Locotenentul Halter şi Bauer se năpusteau la atac urlând ca nişte fiare sălbatice. O grenadă căzu într-un grup de ruşi care urcau coasta gâfâind. Explodă cu un uruit înăbuşit; o mână se învârti ca o sfârlează. Gâfâind, respirând cu greu, am ajuns în vârf înaintea inamicului şi cele trei mitraliere ale noastre începură să tragă în atacatori.

Descumpăniţi, începură să dea înapoi, dar noi eram ca nebuni şi nimic nu mai putea să ne oprească. Von Barring se ridică:

— Grup de luptă, baioneta la armă, după mine!

Urlând fără încetare, am sărit spre ruşii care au fost cuprinşi de panica pe care o cunoşteam prea bine şi noi înşine! Fugeau înnebuniţi, aruncându-şi armele, surzi la strigătele ofiţerilor. Încă un salt şi l-am ajuns pe unul dintre ei; baioneta i se înfige în spate, omul se prăbuşeşte cu un horcăit înăbuşit. Un glonţ în cap şi plec mai departe. Poziţiile ruşilor au fost luate dintr-o lovitură şi, atunci când von Barring dă în sfârşit ordinul de retragere, adunăm mortierele şi lăzile cu grenade, fără să uităm câteva cutii de conserve americane, descoperite de Porta – evident! – într-un adăpost al ofiţerilor.

La înapoierea în liniile noastre, rămăşiţele grupului de luptă au fost împărţite în două plutoane, dintre care unul sub comanda locotenentului Halter. Ele trebuiau să înlocuiască cele trei companii iniţiale, din moment ce a treia fusese măcelărită în întregime.

Tăcerea şi întunericul ne-au cotropit. Ningea uşor.

Friguros, Bătrânul se înfăşură în manta, Porta mângâie pisica, spunându-i cu jumătate de gură:

— Ce-ai spune, bătrâne motan, dacă ne-am întoarce acasă şi-am lăsa baltă societatea asta pentru încurajarea războiului?

Müller râse tăcut:

— Aici n-ai decât o cale să pleci: un glonţ în cap.

— Vorbeşte în numele tău, zise Micuţul, dacă crezi că am de gând să mă las doborât de vreunul dintre împuţiţii ăştia! Se ridică pe jumătate şi strigă spre ruşi: Hei, *tavarişci! Ruski! Ruski!*

Un glas răspunse:

— Porc german! Vino aici să te castrăm, câine fascist!

Timp de o jumătate de oră îşi aruncară dintr-o parte în alta nenumărate înjurături cărora le puse capăt von Barring. Tăcerea se aşternu iarăşi pe zăpadă, apoi, dintr-o dată, în dreapta, totul începu din nou: da-da-da…

Iuţi ca fulgerul, ne aruncarăm în gropile noastre.

— Ce-i asta? spuse Bauer mirat.

— Aruncătoare de mine sau de ceaţă, răspunde Porta, dar sunt ai noştri.

Din nou, urlete şi grenadele zboară prin noapte. Pământul se cutremură sub picioarele noastre, cu toate că bateriile sunt la o depărtare de cel puţin cinci sau şase kilometri.

— Grozav şut în cur pentru Ivan, rânji Stege. Dacă am avea aici câteva, ne-ar merge mai bine!

Bombardamentul a ţinut toată noaptea şi a avut măcar avantajul de a ne ţine treji, căci să adormi era un pericol de moarte. Dacă nu cădea frigul pe capul celor ce adormeau, atunci cădeau ruşii, şi înainte să-şi dea seama pe ce lume sunt, aveau gâtul tăiat de la o ureche la alta. În zori, Porta şi Legionarul începură să tragă în ceva ce nu reuşeam să vedem. Câteva mitraliere lătrară în rafale lungi. Neliniştiţi, am ciulit urechile.

— Oare Ivan încearcă o străpungere? întrebă Bătrânul fără să primească răspuns.

După un sfert de oră tirul se linişti Bătrânul îşi puse mâinile pâlnie şi-i strigă lui Porta:

— Ce se întâmplă la voi?

— Promiţi să nu spui la nimeni? răspunse glasul lui Porta.

— Da, strigă Bătrânul scos din sărite.

— Ne ocupăm cu războiul, frumosule!

Comunicaţiile cu regimentul au fost în sfârşit restabilite şi am primit ordinul să rezistăm în continuare până la sosirea iminentă a întăririlor. Trecură încă trei zile până la venirea trupelor proaspete şi, pe 8 martie după-amiaza, am auzit pentru ultima dată staţia radio a ruşilor:

— Cum merge la N…? îl întreba Comandamentul rus pe şeful

corpului.

— Imposibil să ieşim, e un foc de iad; ne pisează artileria, fără să mai vorbim de aviaţia care ne bombardează de azi-dimineaţă.

— Unde sunt liniile voastre?

— La nord-est de N... Ultimele blindate s-au înzăpezit şi nemţoii au lichidat echipajele.

— E o nebunie! N-o să-mi spui că un sat în ruine nu poate fi cucerit. Atacaţi imediat cu toate forţele. Am spus într-adevăr cu toate forţele. Trebuie să cuceriţi N... şi să mi-l aduceţi pe comandantul inamic. Răspundeţi cu viaţa. Terminat.

Aşa s-a declanşat cel de-al cincizeci şi treilea atac al ruşilor de când luasem Novo-Buda, dar de data aceasta eram ajutaţi de o escadrilă de avioane de vânătoare care trăgeau la firul ierbii în atacatorii înspăimântaţi. Cu gâturile răguşite de atâtea strigăte, ne-am năpustit spre tranşeele inamice, cuprinşi de o beţie ucigătoare care ne făcea setoşi de sânge. Porta fugea din adăpost în adăpost, descărcându-şi aruncătorul de flăcări în cei dinăuntru, pe care-i transforma în torţe vii. Venind din stânga, un grup de ruşi alergă spre noi, dar întorcându-se brusc, dispăru în liziera pădurii. Vocea unui comisar îi biciui şi-i întoarse împotriva noastră într-un atac slab, care a fost respins cu uşurinţă. Stege sări în spatele comisarului pe care dorea să-l prindă viu, dar omul, foarte iute, scăpa mereu din strânsoarea lui, şi urmărirea continuă câţiva metri. În cele din urmă un glonţ zbură creierii rusului. Stege se năpusti la el, tăie steaua roşie cu margini aurite de pe braţ şi i-o duse în chip de trofeu lui von Barring.

Locotenentul Halter era rănit: un şuvoi de sânge îi ţâşnea din gât şi ne-a fost foarte greu să-l ducem până la adăpostul unde zăceau ceilalţi răniţi. În sfârşit, în noaptea următoare am fost înlocuiţi şi trimişi într-un sector mai liniştit. Meritam să ne odihnim.

Vă voi povesti acum despre discuţiile lor, despre suferinţele lor mai mari sau mai mici, despre camaraderia lor.

Se treziseră în ei sălbăticia omului primitiv şi brutalitatea epocii pietrei, căci duritatea vieţii şi tirania războiului învinseseră, încetul cu încetul, civilizaţia.

CAPITOLUL PAISPREZECE

PE LOC REPAUS

— Ei, băieţi, spuse Porta, asociaţia noastră de trăgători de elită a scăpat încă o dată basma curată! Ştiţi voi ce înseamnă asta?

Micuţul îl privi şi ridică o sprânceană:

— Pesemne că am avut noroc!

— Imbecilule, spuse Porta, ce să ne mai facem cu tine?

— Nu fi mojic, făcu Micuţul.

— Întinde-te aici, mălai-mare, dacă nu vrei să vină Ivan şi să te muşte de fund. Nu, băieţi, asta înseamnă că eu sunt un luptător capabil şi inteligent fiindcă voi singuri, prusaci puricoşi, n-aţi fost în stare să vă scăpaţi pielea! Credeţi-mă, războiul ăsta se va sfârşi atunci când eu, Josef Porta, voi fi pensionat sau trecut în rezervă, cum se zice.

— Dacă-i vorba de trecut în rezervă, spuse Bătrânul râzând, eu de zece ani aştept! Dar să nu-ţi fie teamă, după război nu vei avea nici pensie, nici jumătate de soldă; cel mult un şut în fund, care o să te arunce afară din armată, sau poate penitenciarul din care te-au scos cu atâta blândeţe ca să te baţi pentru Adolf.

— Da, spuse Bauer visător, o să redevenim vreodată fiinţe omeneşti adevărate?

— Tu? Niciodată! strigă Porta. Ţi-au împănat ţeasta cu prea mult nazism de când ai venit pe lume. Cu mine e altceva. Eu sunt de extremă-stânga şi aveam carnet de partid cu mult înainte ca tu să fii în stare să tragi o băşină după ce te-ai îndopat cu fasole. Voi ăştia, fiinţe omeneşti? Îmi vine să râd! Sunteţi şi o să rămâneţi nişte animale. Cel mai bine ar fi să vă urez un glonţ foarte regulamentar, într-o luptă micuţă şi bună, înainte ca învingătorii să vină să vă spânzure pentru că aţi făcut

războiul de partea lui Adolf!

— A, închide gura! bolborosi Pluto. Eu sunt un hoţ din Hamburg, dar mi se pare la fel de valabil ca un roşu din Berlin.

— Bineînţeles, strigă Micuţul, şi eu sunt un pungaş şi o să fie nevoie de noi după război.

Pluto se trânti pe spate pe un morman de paie umede, fluturându-şi pe sub nasul lui Porta picioarele goale şi jegoase.

— Vezi tu, Porta, nu ştiu dacă ai o idee foarte clară despre ceea ce este societatea. Când războiul ăsta se va termina, societatea va fi reconstruită. Bun, şi ce se va întâmpla? Va fi dată afară toată gaşca tipilor care acum stau tolăniţi în fotolii şi va veni în locul ei o gaşcă nou-nouţă, la fel ca cealaltă. Vor fi schimbate culorile şi etichetele, legile vor fi altfel numerotate, dar în ansamblu va fi acelaşi lucru. Cum nimic nu se va fi schimbat, se va fura în continuare în mod legal şi va fi şi mai multă nevoie de băieţi şmecheri ca Micuţul şi ca mine, decât de militanţi de stânga ca fudulul ăsta de Porta.

— Ajunge! strigă Porta ameninţător.

Micuţul întrebă pe un ton prefăcut naiv:

— Ia spune, Porta, n-ai avut cândva necazuri cu afacerile?

— Eu? Nu.

— Totuşi, se zice că atunci când erai băiat de prăvălie la un cârciumar din Bornholmstrasse şuteai din mâncarea pe care o duceai în oraş.

— Ţineţi-vă gurile odată, spuse Porta şi adăugă brusc: Ce naiba pute aşa aici?

Stege se tăvălea de râs văzându-l pe Porta, atât de caraghios cu joben şi monoclu, adulmecând aerul în timp ce Pluto îşi agita şi mai tare picioarele sale negre.

— Apleacă-ţi puţin nasul, băiete, ca să simţi mai bine mireasma asta desfătătoare, şopti Pluto.

Porta îi descoperi abia atunci picioarele.

— Ce porc scârbos! Nu poţi să te speli pe picioare? Ai pe ele un strat de jeg vechi din Caucaz. Ce murdărie!

Micuţul se aplecă în faţă ca să vadă mai bine picioarele lui Pluto.

— Da, n-arată rău! Totuşi, n-ai putea să mergi la fete cu picioarele astea!

— Tu ce te-amesteci, răspunse Pluto, o să fac ca tine, o să rămân încălţat!

Bătrânul trăgea cu furie din pipă; în general, acesta era un semn că avea ceva important de spus.

— Băieţi, vorbiţi mereu despre sfârşitul războiului şi e normal să o faceţi. La ora asta, chiar e subiectul de conversaţie cel mai răspândit în lume. Toţi îşi fac planuri pentru când se va sfârşi războiul, iar soldatul de pe front visează şi el să se întoarcă acasă ca să se îndoape şi să doarmă.

— Da, şi apoi să facem o revoluţie, spuse Porta lingându-şi gingiile ştirbe.

— Scuză-mă, mai întâi şi înainte de toate o să facem dragoste, îl întrerupse radios Micuţul.

— Nu ţi-a ajuns ultima dată? întrebă Legionarul.

— Să-mi ajungă?! Mie? Niciodată! Să ţii minte, bătrâne, că în privinţa asta Micuţul e neobosit.

— Atunci îţi promit un permis permanent pentru toate bordelurile marocane pe care o să le deschid după război.

Porta îşi aşează mai bine monoclul şi se aplecă spre Legionar:

— Ia spune, puicuţele astea marocane ştiu într-adevăr meserie?

— Ascultă, tot ce pot să-ţi spun e că, atunci când vor să-şi dea osteneala, te fac să-ţi pierzi capul!

— Chiar aşa? spuse Micuţul. În cazul ăsta mă angajez pentru şaptezeci de ani în Legiune.

— Tăceţi, spuse hotărât Bătrânul.

— Ce voiai să ne povesteşti? întrebă Stege.

— Era ceva legat de veşnicul refren „când războiul se va sfârşi“! Mai întâi că va mai trece încă mult timp până ce se va sfârşi şi e îndoielnic că vreunul dintre noi va supravieţui. N-am putea oare să ne închipuim că ceea ce contează pentru noi este să trăim într-un prezent în care importanţa lucrurilor şi-a pierdut orice semnificaţie? Îi blestemăm pe nazişti, pe comunişti, zăpada, îngheţul, furtunile; blestemăm când cantonamentele noastre sunt bombardate şi turbăm că trebuie să petrecem Crăciunul aici. Băieţi, dar noi suntem în război şi trebuie să ne obişnuim cu asta. Da, nu vom scăpa şi nu cred că Sven va putea să scrie povestea noastră. Regimentul 27 era cenuşiu şi necunoscut când a început războiul; se va mistui în scrum cenuşiu înainte să se sfârşească. Gândiţi-vă numai o clipă la toţi cei din 27 care au dispărut. Sunt grozav de mulţi! Şi voi încă vă mai faceţi iluzii că veţi scăpa? Credeţi-mă, în situaţia în care ne

aflăm, să aştepţi vizita medicală sau să te strecori într-o căpiţă de fân înseamnă puncte culminante în viaţă. Chiar curăţatul puştii poate fi o treabă plăcută, dacă o faci încetişor, fără să te gândeşti la nimic. În natură fiecare lucru are frumuseţea lui şi trebuie să căutăm mereu această frumuseţe dacă nu vrem să ne prăbuşim.

Se aplecă înainte, pe masă, şi începu să plângă în hohote, convulsiv. Eram încremeniţi de acest discurs care pentru noi era aproape de neînţeles.

— Ce te-a apucat? strigă Porta, uimit.

Stege se ridică, se duse spre Bătrânul şi îl bătu pe spate.

— Hai, Bătrâne, lasă! Linişteşte-te, totul va fi în regulă.

Bătrânul se ridică încet, îşi trecu mâinile peste faţă şi şopti:

— Iertaţi-mă, nervii. Nu reuşesc să uit că în fiecare noapte cad bombe peste Berlin, unde stau nevastă-mea şi copiii.

Apoi bătu de două ori, foarte tare, cu pumnul în masă şi urlă:

— Mă doare-n cot! Curând o să fug! Îi dau dracului cu războiul şi Curtea lor Marţială. Reuşesc eu să scap! N-am chef să crăp în Rusia pentru minciunile lui Hitler şi Goebbels!

Începu din nou să plângă cu disperare, apoi se linişti treptat. Fiecare dintre noi ne-am cufundat în gânduri. În ciuda căldurii pe care o dădea soba mare din baracă, ne era frig până în adâncul sufletului. Ce-au făcut din noi de am ajuns să ucidem din plăcere? Din când în când, beam cu lăcomie, apoi, abătuţi, urmăream cu o privire absentă pe unul dintre noi cum îşi înfăşura meticulos un picior murdar, sau pe un altul care prindea păduchi şi se distra să-i ardă, aruncându-i în lampa Hindenburg.

Câteodată vorbeam în şoaptă, altădată urlam furioşi şi, înarmaţi cu o baionetă sau cu un pistol-mitralieră, eram gata să-l doborâm şi pe cel mai bun prieten. Dar aceste văpăi de mânie se stingeau la fel de repede. Afară se înnoptase şi se auzeau mugetul flăcărilor şi exploziilor obuzelor. La fiecare detunătură, Stege îşi trăgea fără să vrea capul între umeri.

— E curios că nu te poţi stăpâni să faci mişcarea asta de fiecare dată când se trage, spuse Pluto.

— Sunt unii care nu se obişnuiesc niciodată şi eu fac parte dintre ei! Tu poţi să te obişnuieşti cu ideea că într-o bună zi o să primeşti un glonţ în cap?

— E-n regulă, bătrâne, zise Pluto care scoase din buzunar un

glonţ şi, ţinându-l între degete, îl ridică pentru a-l arăta tuturor. Ia priviţi, băieţi, chestia asta fermecătoare pe care am primit-o în labă când eram în Franţa. Într-o zi stăteam întins comod şi eram hotărât să nu mă mişc, dar o nevoie cumplită de a urina m-a obligat să mă ridic. În aceeaşi clipă am încasat glonţul ăsta în picior. Câteva secunde mai devreme l-aş fi primit exact între ochi. Mărturisesc că mi-a fost atât de frică încât am căzut pe spate şi am făcut pipi în chiloţi. Dar întâmplarea asta e semn că voi scăpa din război!

— Eşti un mare ticălos, spuse Porta care trăgea concluziile poveştii. Să faci în pantaloni, şi încă în pantalonii lui Hitler, astea nu sunt maniere. Unde mai pui că te îndopi cât zece şi te porţi cu fetele ca un armăsar în călduri. Zău, amice, între tine şi un porc nu-i nicio deosebire.

Afară bubuitul creştea; cădeau grenade de calibru mare.

— Uite că au luat-o de la capăt, spuse Bătrânul.

— Da, n-o să avem prea mult de aşteptat ca să fim iar pompierii diviziei, gândi Müller cu voce tare.

— Ah, aşteptarea asta veşnică mă scoate din minţi, strigă Bauer. Să aştepţi, să aştepţi mereu!

Este adevărat că un soldat îşi trece timpul aşteptând. În garnizoană, aşteaptă să plece pe front; pe front, aşteaptă sfârşitul bombardamentului ca să plece la atac; dacă a fost rănit, aşteaptă să fie operat şi apoi îşi aşteaptă vindecarea; răbdător, aşteaptă moartea dar aşteaptă şi pacea, care îi va reda bucuria de a privi zborul unei păsări sau de a contempla jocul copiilor.

Cu toate că uneori grupa noastră făcea foarte mult zgomot, efectivul ei era totuşi redus: unsprezece prieteni sau, mai degrabă, unsprezece fraţi condamnaţi la moarte. Eram totdeauna schimbători, iar discuţiile noastre săreau de la ideile cele mai nebuneşti la ideile cele mai sumbre. Dorinţele noastre erau şi ele destul de ciudate şi, aşa cum spunea Stege, vom mai putea oare cândva să mângâiem un porc fără să ne gândim ce gust va avea când va fi fript? Cât despre femei, ele erau subiectul majorităţii conversaţiilor noastre. Dar erau femei şi femei. Dacă în prima categorie intrau, la grămadă, fetele din bordeluri, rusoaicele, infirmierele şi nenumăratele femei ale *Blitzkrieg*-ului, cea de-a doua categorie era rezervată acelor fiinţe minunate, inaccesibile, care ne făceau să ne gândim la

florile de primăvară. Acestea erau femeile care ne adresau un zâmbet amical, cele ce ne consolau cu o vorbă sau cu o mângâiere; într-un cuvânt, erau femeile cu care visam să ne căsătorim!

Bătrânul era foarte diferit de noi. Adineauri se pusese pe plâns, dar clipele acestea de uitare de sine se petreceau adesea când primea o scrisoare de la ai săi. În realitate, Bătrânul comanda compania lui von Barring. Cuvântul lui era ordin şi persoana lui ne inspira o încredere deplină. Un sfat, o mângâiere, le căutam la Bătrânul. Însuşi von Barring îi cerea adeseori părerea, şi Bătrânul făcea în aşa fel încât totdeauna comandanţii de vehicul sau şefii de grupă să fie aleşi dintre subofiţerii experimentaţi. Şi, într-adevăr, să fim sub comanda unui tânăr ageamiu, proaspăt ieşit de pe băncile şcolii, însemna inevitabil camarazi morţi sau schilodiţi.

Uneori, întovărăşit de Porta, Bătrânul se ducea să-l caute pe medicul auxiliar. Puteam fi siguri că a doua zi unul dintre noi primea ordinul să se prezinte la doctor, care îl trimitea la spital „din cauza febrei“… Cum de reuşea? Nimeni nu întreba. Porta era o garanţie şi tot regimentul ştia că nimeni n-avea dreptul să-şi bage nasul în sectorul lui. De fapt Porta era o fiinţă deosebită. Nimeni n-ar fi admis că exista în el un vechi fond de echitate, şi totuşi acest copil al străzii n-avea suflet rău. Aşezat acolo, murdar, dezgustător, cu monoclu şi joben, bând şi râgâind rând pe rând, trebuie să recunosc că era un personaj prea puţin recomandabil. Porta era, fără îndoială, prototipul soldatului rătăcitor, al mercenarului care, fără măcar să încrunte din sprâncene, îşi înfige baioneta în pieptul inamicului şi, continuând să râdă, îi şterge lama de mânecă. Era în acelaşi timp omul care nu ezită să tragă un glonţ dum-dum în ceafa unui ofiţer detestat, aşa cum a fost cazul cu căpitanul Meyer. Porta ucidea cu sânge rece pentru o bucată de pâine şi ar fi aruncat imediat în aer un adăpost plin de lume dacă ar fi primit ordinul s-o facă.

Dar cine făcuse din el un animal de pradă? Maică-sa? Camarazii? Şcoala? Nu: statul totalitar, plămada cazărmii şi fanatismul militarilor. Porta învăţase catehismul nazist, acelaşi pentru orice guvern totalitar, care era conţinut în câteva fraze: fă tot ce vrei, dar să nu te laşi prins niciodată; fii dur şi cinic; altfel vei fi strivit; dacă te porţi omeneşte, eşti pierdut. Aceasta

fusese educaţia lui Porta.

Pătrundeţi în spatele zidurilor interzise ale cazărmii şi priviţi cu mare atenţie: veţi păli de ruşine. Toţi acei militari cu silueta ţeapănă ca o coadă de mătură, cu pieptul ridicol bombat, cu faţa fără buze, cu ochii inexpresivi, de oţel, închipuiţi-vi-i consultaţi de un medic psihiatru. După dumneavoastră, care ar fi diagnosticul? Dacă aţi cunoaşte la fel de bine ca mine rasa aceasta periculoasă, n-aţi ezita nicio clipă.

Reuşisem să înăbuşim în noi tot ceea ce fusese omenesc.

Nu mai ştiam decât limbajul îngrozitor al armelor.

Cunoştinţele noastre de anatomie le întreceau pe cele ale unui medic şi puteam să arătăm la sigur locul unde un foc de armă sau o lovitură de cuţit ar fi fost cele mai dureroase.

Fără îndoială că în spatele nostru Satana râmjea.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

MOARTEA STĂ LA PÂNDĂ

Toţi răniţii putuseră fi evacuaţi. Locotenentul Halter şi ceilalţi erau acum la spital, foarte departe de iadul rusesc. Cât despre noi, ne transformaseră din nou în grup de luptă sub ordinele lui von Barring, comandantul nostru, şi ale unui locotenent nou-venit, Weber, care îl înlocuia pe Halter la Compania a 5-a.

Iată-ne, deci, plecând din nou, în coloană câte unul, încărcaţi cu arme şi muniţii, spre poziţiile de atac din linia întâi.

— Încă o dată comando în drum spre cer, mârâi Pluto.

— Nu-i nicio speranţă ca vreunul dintre voi să ajungă acolo, rânji Porta.

— Dar tu? întrebă mirat Legionarul.

— Normal, şi încă la dreapta Domnului. Eu o să-i triez pe căcăcioşii ca voi!

— N-ai un loc şi pentru mine? cotcodăci Micuţul. O să te-ajut să le tragi şuturi în fund tuturor ălora care pică la examen!

Hohotul lui de râs răsună în noapte. Locotenentul Weber sosi în galop şi şopti furios:

— Tăceţi din gură! S-ar crede că vreţi să daţi alarma la ruşi.

— A, nu! Ne-ar fi prea frică! spuse o voce în beznă.

— Cine a vorbit? zise locotenentul.

— Sfântul Petru şi Treimea, reluă vocea.

Izbucniră râsete. Toată lumea recunoscuse vocea lui Porta.

— Ieşi din rând! Impertinentule, strigă Weber cu o voce care se frângea de furie.

— Nu-ndrăznesc! Mi-e teamă de un şut în fund! reluă vocea.

— Destul! mârâi locotenentul Weber.

— Asta-i şi părerea mea, spuse Porta.

Locotenentul sări şi glasul lui mânios şuieră în noapte:

— Ordon ca impertinentul să se denunţe sau compania va fi pedepsită în mod exemplar. Ştiu eu cum să vă zdrobesc, câinilor!

Îi răspunse un murmur şi ameninţări surde se înălţară în întuneric.

— Aţi auzit, băieţi, avem un candidat la gloanţe explozive.

— O să trebuiască să schimbi tonul, târâie-sabie, spuse Micuţul cu voce tare. Nu suntem obişnuiţi cu tipi ca tine.

— Turmă de porci, strigă Weber.

Se duse la von Barring şi-i vorbi de răzvrătire.

— Încetează cu prostiile, spuse rece von Barring. Avem altceva de făcut decât poveştile astea de cazarmă!

Zăpada scârţâia sub picioarele noastre. Cel mai mic zgomot răsuna în gerul nopţii ca smoala, tufişurile ne şfichiuiau feţele cu ace de gheaţă. Aveam ordin să străpungem liniile ruseşti în cea mai mare tăcere; niciun foc de armă, doar în caz de extremă necesitate. Porta îşi scoase baioneta, o sărută şi râse:

— Am de lucru pentru tine, mititico!

Micuţul şi Legionarul au cântărit în mâini lopeţile de infanterie pe care le preferau oricărei alte arme.

— Allah Akbar, murmură Legionarul şi se strecură ca un şarpe în noapte.

L-am urmat fără cel mai mic zgomot, cum ne arătaseră nişte finlandezi la cursurile de lupte corp-la-corp. Pot spune că ajunsesem maeştri, dar colegii din faţa noastră ne întreceau de departe, mai ales puşcaşii siberieni, care aveau superioritatea de a îndrăgi genul acesta de lupte. Am ajuns la Kromarovka fără să tragem un singur foc de armă. Mai mulţi dintre ai noştri erau acoperiţi de sânge şi, hainele, pe care gerul le făcuse tari ca piatra, ne stânjeneau considerabil mişcările.

Porta, cu jobenul mânjit de sânge prins sub bărbie cu o sfoară, îşi rupsese baioneta, care rămăsese înfiptă între coastele unui rus. Se înarmase cu un pumnal siberian cu care se obişnuise foarte repede. Puţin înainte să ajungem la Kromarovka, a trebuit să scăpăm de o baterie de 155, dar artileriştii vegheau şi, înainte măcar să ne dăm seama ce se întâmplă, începu să plouă cu grenade peste Compania a 7-a, care fusese trimisă ca întărire.

Membre sfâşiate zboară în aer şi, încă o dată, iadul se

dezlănţuie. Ruşii strigă sălbatic şi luptă cu disperare, dar îi dăm gata imediat. A trebuit să-i împuşcăm pe loc pe cei ce voiau să se predea, căci nimeni nu s-ar fi gândit să ia prizonieri. Din nefericire, de amândouă părţile devenise un lucru obişnuit să fie împuşcaţi pe loc. Cine dăduse exemplul acesta îngrozitor? Nimeni n-ar fi putut spune. Am fost pentru prima dată martor la aşa ceva când am fost făcut prizonier în 1941 şi am văzut, la câţiva kilometri în spatele frontului, pe oamenii de la N.K.V.D. descotorosindu-se astfel de o mulţime de ofiţeri din Wehrmacht şi S.S. Bineînţeles, de atunci i-am văzut şi pe ai noştri făcând la fel; pentru aceasta, existau câteva motive care nu pot fi respinse: unul dintre ele, repet, era imposibilitatea de a transporta prizonierii, mai ales atunci când luptam în spatele liniilor inamice. Dar era şi altul: atunci când găseam camarazi morţi, torturaţi de ruşi, să-i ucidem pe prizonieri însemna pentru noi o răzbunare îndreptăţită.

Şiruri întregi de prizonieri au fost mitraliaţi, fără să-i mai punem la socoteală pe cei împuşcaţi pentru că „au încercat să fugă“!

Grupul de luptă se desfăşură imediat în linie pentru a permite întregului regiment să-şi ocupe poziţiile. Ne-am îngropat în zăpadă şi Porta începu să evoce ospăţul regesc pe care se gândea să-l organizeze în următorul răgaz: piure cu slănină, natural.

— Pui sos cu mirodenii în piureul tău? se informă Micuţul.

— E mai bun cu sos şi alunecă mai bine, deci te umpli mai repede şi te şi goleşti mai repede, ceea ce-ţi permite să mănânci mai mult.

— Dumnezeule, ce plăcut e să te-ndopi! oftă Legionarul.

— Aşa-i, făcu Porta. Am vorbit destul de halealã, să ne gândim şi la ce facem. Nimic nu-i mai bun decât un război ca ăsta ca să-i dezguste pe oamenii serioşi. Nu mă mai mir că se vorbeşte-n Biblie despre el.

— Măcar dacă am fi avut un toiag ca al mareşalului de la Marea Roşie! zise Micuţul. Ce mutră ar fi făcut ruşii!

— Crezi că a trecut marea cu toată divizia? întrebă neîncrezător Pluto.

— Cu siguranţă, spuse Porta, şi când Stalin al egiptenilor a ajuns pe urmele lui, hop! o lovitură de toiag şi toate tancurile T 34 cu cai ale faraonului au ajuns pe fundul apei!

— Dumnezeule! Dacă am avea aşa ceva data viitoare când o să ajungem la mare!

— Următoarea mare pe care-o vei vedea va fi Atlanticul, şi cu viteza pe care-o avem nu va dura prea mult, spuse Bătrânul, râzând.

— Atenţie! strigă Müller ridicând pistolul-mitralieră.

Porta trimise o rafală spre un grup de ruşi care, nu departe de noi, încercau să ajungă în liniile lor. O idee nefericită, căci au fost practic tăiaţi în două. Locotenentul Weber sosi la trap şi se luă de Bătrânul, fiindcă trăsesem.

— Dacă treaba se repetă, subofiţer, îţi iau comanda şi nu scapi de sancţiuni când ne întoarcem.

— Da, domnule locotenent, spuse scurt Bătrânul.

Porta şi Pluto râseră discret, ceea ce-l făcu pe Weber să se întoarcă, turbat.

— Cine îndrăzneşte să-şi bată joc de un ofiţer? strigă el.

— Ivan! se auzi.

— Veniţi în faţă! De data asta, n-o să fie cum vreţi voi, şuieră locotenentul, scos din fire.

Ofiţerul de stat major, locotenentul Bender, ajuns la faţa locului fără să fie auzit, consideră că e bine să adauge pe un ton sec:

— Există ordine stricte pentru păstrarea tăcerii.

Weber se răsuci şi îl pironi mânios cu privirea pe micul ofiţer:

— Doar n-aveţi de gând să mă învăţaţi să comand, locotenente.

— Pe front avem obiceiul să ne tutuim, spuse liniştit Bender.

— Asta mă priveşte, locotenente. Mai există încă ofiţeri corecţi în armata germană şi eu înţeleg să menţin disciplina cu respectul gradelor.

— N-am putea să amânăm discuţia asta pentru spatele frontului? zise Bender mereu zâmbitor.

Se auzi vocea lui Porta, răsunătoare în întuneric:

— Polemică la clubul ofiţerilor din Cerkasi, loc provizoriu de excursie pentru armata nazistă. *Heil!* Pupă-mă-n cur!

Locotenentul Weber, turbat de furie, ne ameninţă cu judecata Curţii Marţiale imediat ce aveam să ieşim din găleată. Porta cloncăni batjocoritor:

— Încă unul care se crede Moş Crăciun! Aţi auzit, băieţi! „Imediat cum ieşim din găleată“!

— Un duel cu baioneta, domnule locotenent? rânji Micuţul. Vă previn, eu tai tot ce-atârnă!

Weber îşi pierdu orice control:

— Asta-i răzvrătire! Curată răzvrătire! Porcilor, mă ameninţaţi? Învârtea revolverul deasupra capului şi vorbea întretăiat: Compania aceasta nu este demnă să poarte uniforma germană şi îl voi anunţa pe mult-iubitul nostru Führer Adolf Hitler.

Toată compania a 5-a izbucni în râs şi Porta strigă:

— O să vă facem cadou imediat zdrenţele lui Adolf! Cu multă plăcere! Dar cu timpul s-au cam uzat!

— Jumătate din ale mele nu sunt de la Adolf, sunt de la Ivan, supralicită Micuţul.

— Domnule locotenent, vă iau drept martor, urlă Weber la Bender.

— Martor la ce? zise Bender.

— La ceea ce a spus omul acesta şi la jignirile de necrezut pe care această companie le-a adus partidului.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, locotenente. Eşti în stare de şoc. Căpitanul von Barring va fi cu siguranţă surprins de părerea dumitale despre Compania a 5-a, ca să nu mai vorbesc de comandantul nostru de regiment, colonelul Hinka. Amândoi consideră Compania a 5-a, pe bună dreptate, drept cea mai bună din regiment, răspunse liniştit Bender.

Îşi aruncă nonşalant automatul pe umăr şi plecă.

Înaintarea din zilele următoare, spre Podapinski, a devenit un coşmar. Natura era plină de capcane; în fiecare clipă câte un om epuizat cădea în zăpadă refuzând să meargă mai departe, şi ar fi rămas acolo dacă loviturile cu piciorul şi cu patul armei n-ar fi avut în cele din urmă efect asupra acestor camarazi aflaţi la capătul puterilor. În plus, aveam de-a face cu ruşi fanatici, care luptau cu o sălbăticie şi cu o bravură de nedescris şi chiar în cazul unor mici unităţi izolate, se lăsau ucişi până la ultimul om. Noaptea ne atacau comandouri care provocau încontinuu pierderi printre santinelele noastre. Nişte prizonieri ne-au spus că erau soldaţi din Divizia 32 Puşcaşi din Vladivostok şi din câteva unităţi din Divizia 82 de Infanterie sovietică, întărite cu două brigăzi de blindate. Împotriva acestor trupe de elită ne-au trimis ca întărire Divizia 72 Infanterie şi totuşi eram permanent obsedaţi de ideea că vom fi încercuiţi de duşman.

Într-o seară au prins doi subofiţeri din Compania a 3-a, pe care a doua zi dimineaţă i-am auzit urlând de ni se făcea pielea de găină; erau horcăieli lungi care se înălţau din infernul de zăpadă. Ne-au ieşit ochii din cap atunci când am văzut înălţându-se, nu prea departe, două cruci pe care fuseseră răstigniţi cei doi subofiţeri. Fiecăruia îi fusese îndesată pe cap o coroană de sârmă ghimpată şi, când îşi pierdeau cunoştinţa, ruşii le înţepau tălpile cu o baionetă, pentru plăcerea de a-i auzi ţipând. După câtva timp, să ascultăm aceste strigăte a depăşit limita a ceea ce puteam îndura. Porta şi Legionarul s-au târât până la o groapă de grenadă şi-au trimis câte un glonţ salvator fiecăruia dintre răstigniţi. Când ruşii au observat, ne-au bombardat cu aruncătoarele de grenade în chip de represalii, lucru care ne-a costat opt morţi. Apoi, în apropiere de Podapinski, au reuşit să captureze tot Plutonul al 4-lea din Compania a 7-a şi, puţin mai târziu, am auzit un comisar strigând într-un megafon: „Soldaţi din Regimentul 27 Blindate, o să vă arătăm ce le facem celor care nu depun armele de bunăvoie şi care nu dezertează ca să se alăture armatei sovietice a muncitorilor şi ţăranilor“.

Un urlet nearticulat, cel al unei fiinţe omeneşti supuse la chinuri îngrozitoare, a subliniat aceste cuvinte şi apoi s-a stins încet:

— Aţi auzit? Soldatul Halzer a strigat frumos, nu-i aşa? O să vedem acum dacă şi soldatul Paul Buncke strigă la fel de bine în timp ce-i smulgem puţintel podoabele trupeşti.

Din nou strigăte îngrozitoare, apoi urlete înăbuşite de plâns despre care cu multă greutate puteam crede că sunt scoase de o fiinţă omenească. De data aceasta, strigătele au durat un sfert de oră.

— Dumnezeule, ce le fac? spuse Bătrânul cu lacrimi în ochi.

— Comunişti ticăloşi! lătră Micuţul, o să vă fac şi eu să urlaţi! O să vedeţi voi cât de bine mă pricep!

Vocea comisarului răsună din nou şi anunţă aproape râzând:

— Era un dur, Buncke ăsta! Totuşi n-a rezistat când i-am bătut în genunchi un tub de cartuş. Acum va fi interesant să vedem dacă Feldwebel Kurt Meincke este la fel de tare. E comandant de pluton şi e decorat cu „Crucea de Fier“ clasa întâi. E un bun ostaş al lui Hitler. Ne-am gândit să-i spintecăm buricul, dar mai întâi o să-i tăiem degetele mari de la picioare cu foarfeca pentru

sârmă ghimpată. Căscaţi urechile, băieţi!

Încă o dată, urlete nearticulate... După cronometrul lui Porta, opt minute de urlete. Porta era alb ca un cearşaf...

— Mă duc! zise el. Cine vine cu mine?

Toată Compania a 5-a se oferi, dar el clătină din cap şi arătă cu degetul doar 25 de oameni: grupa noastră şi majoritatea celor din Plutonul al 2-lea, toţi specialişti în lupta corp-la-corp. Ne-am pregătit cu febrilitate: mine T şi S, modificate de noi, cu o încărcătură drăcească de explozibil şi patru aruncătoare de flăcări. Porta îl ridică pe al său şi spuse cu o voce dură:

— Aţi priceput bine? Vreau să-i prindem vii pe ofiţeri şi pe comisari. Restul găştii o măcelărim.

Locotenentul Weber deschise gura să spună ceva ce n-a mai rostit când a văzut privire noastre de ucigaşi. Era alb ca o cretă şi tremura ca frunza.

Strecurându-ne ca pisicile pe sub arbuşti şi tufişuri, drumul ne-a purtat printr-o pădure paşnică, în spatele poziţiilor ruseşti. Micuţul şi Legionarul se ţineau scai de Porta. Bătrânul nu spunea nimic, dar faţa lui era de piatră. Un singur gând ne însufleţea pe toţi: răzbunarea, oricât ne-ar fi costat. Gândul acesta făcea din noi nişte fiinţe anormale, indivizi reveniţi la starea de primitivism, animale care simt prada şi vor să vadă sângele curgând.

— Ascundeţi-vă, repede! ordonă Porta.

Ne-am lipit de zăpadă. Porta, culcat, nemişcat, privea prin binoclu: la nici două sute de metri în faţă, două santinele ale ruşilor stăteau aşezate pe un trunchi doborât, cu puştile puse alături. Porta şi Micuţul se apropiară de soldaţii nepăsători. Îi urmăream cu privirea, ţinându-ne răsuflarea. Unul dintre ruşi se ridică deodată şi privi printre copaci, dar camarazii noştri deja se făcuseră una cu zăpada. Legionarul fixă pistolul-mitralieră şi luă linia de ochire... Spre uşurarea noastră, rusul lăsă puşca şi scoase o bucată de pâine pe care o ronţăi în tăcere, în vreme ce celălalt trăgea liniştit din pipă. Îi spuse camaradului său ceva ce i-a făcut pe amândoi să râdă.

Porta şi Micuţul se târau din ce în ce mai aproape de ei. O săritură formidabilă, omul cu pipa căzu cu capul sfărâmat de o lovitură de lopată; celălalt, ţintuit la pământ de labele de urs ale Micuţului, a fost sugrumat. Cadavrele sunt aruncate într-o parte, bucata de pâine pe care o ţine unul dintre ei încă mai este

scuturată de tresăriri spasmodice, iar pipa celuilalt dispare în buzunarul Micuţului.

— Trebuie să mergem mai la sud, altfel vom fi prea departe în spatele primelor linii.

Porta arată drumul cu un gest de nerăbdare:

— Ţineţi minte, ne trebuie comandanţi vii!

Surâzând, bătu cu mâna în baionetă.

— Alah e mare, murmură Legionarul. În noaptea asta şi baioneta mea va trimite mulţi pe lumea cealaltă.

Sărută lama ascuţită.

Deodată, un tunet sfâşie tăcerea şi o perdea incandescentă se înălţă spre cer, ca şi cum cineva ar fi tras de jos în sus un oblon de foc. Ne-am aruncat la pământ. Tunetul bubui de patru ori, apoi tăcerea se aşternu iar.

— Katiuşa, şopti Bătrânul. Sunt foarte aproape.

Am continuat să înaintăm şi, dintr-o dată, într-un luminiş, au apărut îngrozitoarele lansatoare de rachete care erau poreclite „Katiuşe“. Cele patru camioane Otto-Diesel erau puţin mai încolo, parcate pe un drum forestier.

— Trebuie că se simt al naibii de siguri dacă nici măcar nu-şi păzesc maşinile, şopti Stege.

— Şşt, zise Bătrânul dintr-o suflare.

Ne-am desfăşurat în tăcere. Bauer se apropie de maşini şi lipeşte repede sub motoare câte o încărcătură de dinamită gata de explozie. Artileriştii ruşi erau pe punctul să reîncarce cele douăsprezece ţevi ale fiecărei platforme, ceea ce necesită un sfert de oră pentru fiecare lansator şi cere o mare obişnuinţă. Bătrânul împărţi treaba: trebuia să lichidăm dintr-o lovitură cele patru grupe de servanţi.

Chiar în momentul când eram gata să sărim, cineva deschise uşa unui adăpost şi o rază de lumină se strecură pe zăpadă, între copaci. Un ordin de neînţeles a ajuns până la noi, apoi uşa s-a închis la loc.

— Porta şi Micuţul se ocupă de adăpost, şopti Bătrânul, dar mai ales să nu trageţi, altfel suntem pierduţi. Asta ar pune în mişcare tot sectorul.

Fiecare dintre noi se ridică, îşi apucă pumnalul sau lopata de infanterie... Un avânt electrizant ne aruncă înainte ca pe un singur om. Câţiva artileriştii încercară să ne înfrunte, dar zăpada se înroşea de sângele lor; totul a durat câteva secunde şi n-a

fost tras niciun foc de armă.

Ne-am aşezat, asudaţi. Dintre noi toţi, Müller părea cel mai zdruncinat; se legăna înainte şi înapoi, murmurând ceva din care distingeam cuvintele „Dumnezeu“ şi „Iisus“. Porta îi aruncă o uitătură rea.

— Ce mormăi, frate?

Müller tresări şi privi înspăimântat în jur, bâiguind:

— Mă rugam la Cel de Sus.

— Hm! Asta poate folosi. Atunci cere-i să facă să se termine războiul!

— Nu-ţi bate joc de singurul lucru care ne-a rămas, spuse Müller, a cărui furie creştea. Îţi permiţi orice, dar există nişte limite şi dacă le depăşeşti o să ai de-a face cu mine.

Porta se ridică şi îl înfruntă:

— Ascultă, sfinţia-ta, fii atent, sau plimbarea asta prin pădure o să ne coste o pierdere în plus.

Bătrânul interveni şi spuse pe tonul lui liniştit, care ne aducea totdeauna înapoi la raţiune:

— Porta, lasă-l în pace pe sfântul nostru, nu ţi-a făcut nimic.

Porta clătină din cap şi scuipă chiştocul pe deasupra capului lui Müller.

— E-n regulă, sfântule, pentru Bătrânul! Dar te sfătuiesc să nu te apropii prea mult de Joseph Porta. Şi nu-l amesteca în treaba asta pe Dumnezeul tău!

Ne apropiam de primele linii ruseşti. În clipa când eram gata să ajungem la ele, am dat peste cadavrul unui subofiţer neamţ torturat oribil: avea amândouă mâinile tăiate, ochii scoşi şi-o bucată de sârmă ghimpată îndesată în rect.

— Monştri! strigă Legionarul. Mai rău decât kabilii din Riff, şi ăsta nu-i puţin lucru!

Gândul că am putea cădea în mâinile ruşilor, în spatele liniilor lor, ne îngheţa sângele în vine. Ne-am culcat în tufişuri, în vreme ce Porta şi Legionarul plecau în cercetare. Se scurse o jumătate de oră, apoi se întoarseră aducând informaţii preţioase: totul avea să fie o joacă de copii. Un desen pe zăpadă a subliniat explicaţiile lor:

— Aici, în stânga, cum ajungi la tranşee, se află adăpostul de companie. Înăuntru sunt cel puţin trei ofiţeri pe care trebuie să-i prindem vii şi o sută de metri mai încolo, după o cotitură bruscă, e un alt adăpost, pentru centrala telefonică. Dacă nu mă-nşel,

acolo ar trebui să fie un comisar.

— Ar fi mai bine să fii sigur, spuse Bătrânul.

— Ştii că-mi placi! izbucni Porta. Poate că trebuia să-mi scot pălăria şi să-i întreb!

Câteva cuvinte împăciuitoare ale Bătrânului îl liniştiră şi am pornit mai departe, acoperiţi cu căciulile de blană luate de la artileriştii morţi. Zăpada scârţâia la fiecare pas; se auzea un horcăit uşor, cel al santinelei pe care Micuţul o sugrumase cu un cablu foarte subţire din oţel. Şi deodată începu totul. O puşcă-mitralieră scuipă foc lângă noi, şi trei dintre ai noştri au căzut, ucişi pe loc. Bătrânul aruncă o mină spre primele siluete pe care le-a văzut, grenadele începură să zboare şi din mijlocul exploziilor ajungeau până la noi strigătele ruşilor înspăimântaţi: „Ghermanski! Ghermanski!“.

Izbucnind în râs, Porta alergă prin labirintul tranşeelor, cu aruncătorul de flăcări în acţiune; Bătrânul şi cu mine am deschis cu o lovitură de picior uşa unui adăpost, unde mai multe umbre au sărit ca nişte arcuri, ca să fie împuşcate imediat. Un subofiţer rus sosi alergând, cu mantaua deschisă bătându-i călcâiele şi cu o cruce verde pe căciulă. Am sărit la el, căciula s-a rostogolit pe jos, i-am înfipt pumnalul în vintre, de jos în sus, şi sângele care a ţâşnit m-a orbit o clipă. Bătrânul se năpustise pe urma lui Porta şi a camarazilor, care erau pe punctul să lichideze poziţia! Îmi pierdusem pistolul-mitralieră în încăierare, dar cu lopata într-o mână şi cu revolverul în cealaltă m-am aruncat înainte. O lovitură unui rănit ce încerca să se ridice. Înainte! Înainte! Picioarele se mişcau automat. Ca să terminăm, am aruncat în adăposturi mine care au explodat cutremurând pământul şi Bătrânul a putut, în sfârşit, să tragă o rachetă roşu cu verde, ca să-i anunţe pe ai noştri că totul se sfârşise.

Cu răsuflarea tăiată, am sărit în tranşee, aducând cu noi cinci prizonieri. Locotenentul Weber îşi revenise. Ordonă pe un ton arţăgos să-i escortăm în spatele liniilor pentru interogatoriu, dar Porta îi râse în nas:

— Nu domnule locotenent, băieţii ruşi rămân aici. Sunt ai noştri, dar informaţii de la ei o să aveţi câte vreţi.

Weber începu din nou să strige, dar eram cu toţii dezlănţuiţi şi nimeni nu i-a dat atenţie. Porta îl apucă pe unul dintre prizonieri de nas şi i-l răsuci cu o mişcare bruscă; omul scoase un ţipăt ascuţit. Fără să-i dea drumul, Porta îşi lipi gura de urechea

rusului şi strigă:

— Cine dintre voi a organizat spectacolul pe care ni l-aţi dat ieri seară?

Prizonierul – un căpitan cu insigna aurită a comisarilor pe mânecă – dădea din picioare ca un disperat pentru a scăpa din strânsoarea de fier.

— Răspunde, monstrule! Cine i-a răstignit pe camarazii noştri? Şi ce le-aţi făcut celorlalţi?

Omul leşină. Porta îi dădu drumul şi îl aruncă jos. Micuţul îi trase un asemenea şut, încât trupul lui întins ca un arc a fost ridicat de la pământ.

— Următorul! strigă Porta.

Un maior a fost împins cu brutalitate spre el şi Porta i l-a arătat pe comisarul care urla.

— Uită-te la ăsta, porcule, şi fă bine de răspunde înainte să-ţi scot un ochi!

Omul sări înapoi şi strigă:

— Nu, nu! O să spun tot.

Porta izbucni într-un râs dispreţuitor:

— Văd că ştii metoda, ai, camarade? Totuşi, credeam că era rezervată diavolilor noştri din S.S.! Cine i-a răstignit pe camarazii noştri?

— Sergentul Branikov, grupa întâi.

— Ce noroc are, e mort. Şi cine-a dat ordinul? Să nu fie mort, porcule!

— Com… Comisarul Topolniţev.

— Cine-i câinele ăsta?

Fără o vorbă, maiorul sovietic arată un prizonier printre cei pe care-i păzea micul legionar. Porta se duse încet spre omul arătat şi-l pironi cu privirea pe ofiţerul micuţ, care se făcuse una cu zidul adăpostului. Îl scuipă în faţă şi-i dădu jos căciula de blană cu cruce verde.

— Deci tu eşti ăla care se joacă de-a călăii? O să-ţi smulg dinţii din bot, animal împuţit. Dar mai-nainte o să trebuiască să te-aşezi la masă!

— Sunt nevinovat, spuse comisarul într-o germană impecabilă.

— Sigur, rânji Porta, nu eşti vinovat de bombardamentul de la Düsseldorf. (Înaintă spre maior, alb ca un cearşaf în mijlocul adăpostului.) Grăbeşte-te să vorbeşti, monstru sovietic. Cine a-

ndesat sârmă ghimpată în gaura prietenului nostru şi cine i-a tăiat labele? Hai, aud, sau trebuie să-ţi smulg urechile?

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, domnule soldat.

— O, o! Ce politeţe! E prima dată că trebuie să-l domneşti pe un căcăcios de soldat! O să-ţi ajutăm memoria, ticălosule!

Îi dădu maiorului o lovitură cu patul armei în faţă; nasul acestuia crăpă. Micuţul se apropie şi râse sinistru:

— Lasă-mă să-l aranjez cum ne făceau nouă la Fagen. Îţi jur că într-o secundă o să mărturisească crime de-acu' patruzeci de ani.

— Ai auzit, şacalule? rânji Porta. Vrei să ajungi sperietoare de ciori? Cine i-a băgat sârmă ghimpată şi cine i-a tăiat labele camaradului nostru?

Îi făcu semn Micuţului. Se auzi un mârâit de bucurie şi uriaşul sări pe rus, îl apucă, îl învârti ca pe o păpuşă şi-l aruncă în peretele adăpostului, de care se lovi cu zgomot. Ca un tigru, Micuţul se năpusti la prada lui şi am auzit ceva ce semăna cu zgomotul făcut de un lemn uscat când îl rupi. Maiorul scoase un strigăt care ne ridică părul pe cap. Bătrânul gemu:

— Eu plec... Ce importanţă are ce-a făcut, nu vreau să mă amestec în treaba asta!

Ieşi cu încă vreo câţiva, între care locotenentul Weber, palid ca un mort. Micuţul îşi făcea treaba din plin. Ura şi dorinţa de răzbunare adunate ani de zile izbucneau acum împotriva nazistului roşu, frate cu naziştii noştri negri. Victima lui ordonase, fără îndoială, de multe ori, ceea ce i se întâmpla în clipa aceasta. Atunci când Porta îl opri pe Micuţul, maiorul era de nerecunoscut, cu uniforma în zdrenţe, cu trupul sfâşiat parcă de o gorilă furioasă. Unuia dintre prizonieri îi veni rău la vederea lui şi nici măcar loviturile de picior ale Legionarului n-au reuşit să-l aducă în simţiri pe omul pe jumătate mort de frică. Cu vorbe întretăiate, aproape de neînţeles, din gura martirizată a maiorului ieşi o explicaţie. Prizonierul care leşinase a fost desemnat drept instigator al torturilor pe care le suferiseră camarazii noştri; el dăduse ideea cu sârma ghimpată.

Când prizonierul în cauză îşi reveni în fire, Legionarul îl întrebă pe un ton sec:

— Numele tău?

— Căpitan în Armata Roşie, Bruno Isarstein.

Anchetatorul ciuli urechile:

— Asta sună mai degrabă nemţeşte, ia? (Niciun răspuns.) Eşti neamţ, banditule?

— Eşti surd? urlă Micuţul. Vrei să te fac chiseliţă, ca pe celălalt? Eşti neamţ, tâlharule?

Linişte. O linişte îngrozită.

— Sunt cetăţean sovietic.

— Bine, rânji Legionarul, la noi nu ţine. Eu sunt cetăţean francez, şi totuşi sunt neamţ. Sunt cetăţean francez pentru că am ucis duşmanii Franţei şi tu eşti cetăţean sovietic pentru că ai ucis duşmanii Sovietelor.

Vârî repede mâna în buzunarul de la piept al căpitanului livid, trase afară livretul militar şi-l aruncă lui Porta. Acesta începu să-l răsfoiască fără să înţeleagă un cuvânt, dar maiorul rus era deacum gata să ne spună tot ce voiam să ştim.

Căpitanul Bruno Isarstein se născuse în Germania, pe 4 aprilie 1901 şi locuia în Uniunea Sovietică din 1931. Făcuse şcoala politică ca să ajungă Comisar al poporului şi fusese înrolat în Divizia 32 siberiană, în funcţia de comisar de batalion.

— Ha, ha, rânji Legionarul, atunci trebuie să fii pedepsit de două ori, după articolul 986 STK2 din Codul Penal al Reich-ului, mai întâi pentru că ai părăsit Reich-ul, apoi pentru că ai devenit cetăţean al altei ţări fără autorizaţia Ministerului Justiţiei. Ai autorizaţie?

— Glumeşti, zise Porta. Pune mâna pe el, arab ratat şi fă cu el ce vrei.

— Spune-mi, continuă amabil Legionarul, ştii ce mi-au făcut când m-am întors din Legiunea Străină? Nu ţi-ar veni să crezi! M-au lovit peste rinichi cu lanţuri de fier. Ştii ce înseamnă asta? Ai urinat vreodată sânge?

Porta urlă în urechea comisarului neamţ rusificat:

— Răspunde, diavole, sau îţi scot un ochi şi te pun să-l haleşti!

Micuţul îl înţepă cu baioneta pe Isarstein care era paralizat de frică, ceea ce-l făcu să sară ca un ţap, dar o lovitură dată de Bauer cu patul armei îl trimise din nou la perete.

— Nu! Nu! şopti comisarul privind hipnotizat faţa aproape părintească a Legionarului.

— Şi Fagen! Ai auzit de Fagen? S.S. Willi Weinhand găsea că-i caraghios să ne pună să lingem scuipatul de pe jos. Ai încercat şi asta? Dar ştii ce-nseamnă să răstigneşti oamenii, nu-i aşa?

Isarstein se împingea în peretele adăpostului, ca şi cum voia

să scape de privirea fanatizată a Legionarului. Micuţul hârâi şi scuipă pe jos:

— Linge asta, amice!

Rusul dădea din colţ în colţ şi se clătina pe picioare. Privea pata dezgustătoare cu ochii ieşiţi din orbite, cu tot trupul cuprins de un spasm evident. Micuţul îl apucă şi îl aruncă la pământ:

— Mănâncă, ucigaşule!

Isarstein începu să verse.

— Nu aşa, spuse foarte calm Legionarul, chestia asta era pedepsită sever la Fagen.

Îi dădu omului din N.K.V.D., terorizat, încă o lovitură în coaste, care-l făcu să se rostogolească jos, şi se aplecă deasupra lui:

— Colegii tăi din S.S. m-au castrat cu un cuţit de bucătărie, într-un closet – ai mai văzut aşa ceva? (Vocea i se schimbă şi deveni atât de dură încât ne sfredelea creierii.) Tu câţi ai castrat în lagărele voastre de concentrare?

— Nu nemţi, domnule soldat, numai elemente antisociale.

A urmat o tăcere scurtă şi teribilă, atât de ameninţătoare, încât comisarul fugi în patru labe lângă camarazii săi, care s-au îndepărtat de el, îngroziţi.

— Aţi auzit? spuse Legionarul. Numai elemente antisociale.

Părea că savurează cuvântul şi vocea i se transformă într-un strigăt turbat:

— Ridică-te, monstrule, sau îţi smulg ouăle!

Îl hărţuia cu lovituri pe comisar, care se apăra cum putea de soldatul înnebunit de furie.

— Ai zis antisociale, păduche! Şi noi suntem antisociali pentru tine şi pentru amicii tăi din S.S., deci e foarte bine dacă ne castrezi! Daţi-i jos pantalonii!

Micuţul şi Pluto smulseră hainele omului care scotea urlete de animal şi îl ţinură într-o strânsoare de fier. Râzând ca un dement, micul legionar se aplecă deasupra lui. Deschise cuţitul cu siguranţă şi îşi trecu aprobator degetul pe tăişul lamei:

— Aş putea să castrez cu el un elefant! După ce-o să te tai puţin, o să-mi zici dacă-l găseşti pe gustul tău!

— Ajunge cu discursurile, zise Micuţul, taie-i toate chestiile şi asta urgent! O să i le-ndeşi pe gât dup-aia!

Legionarul, ajuns aproape nebun, râdea într-una:

— Aşa o să fac, dar mai întâi o să păţească ce păţeau tipii din Legiune care cădeau în mâinile femeilor marocane.

În aceeaşi clipă, un ordin strigat cu voce aspră răsună în adăpost:

— Pluton, drepţi!

Ne-am ridicat dintr-o zvâcnire. Apăru căpitanul von Barring, încadrat de ofiţerul de stat-major şi de Bătrânul. Scuturându-şi zăpada de pe manta, von Barring intră încet în adăpost. Aruncă o privire indiferentă prizonierilor şi comisarului pe jumătate gol, care zăcea jos şi încerca să fugă târâş.

— Terminaţi, băieţi. Prizonierii trebuie duşi la regiment, nu ştiaţi?

Porta începu o explicaţie, dar von Barring îi tăie vorba:

— Bine, Porta, bine. Sunt la curent cu tot. Indivizii ăştia îşi vor primi pedeapsa, fiţi siguri, dar noi nu suntem călăi. Aduceţi-vă aminte şi să nu trebuiască să v-o mai spun. De data asta şterg cu buretele.

— Lăsaţi-ne să-i pedepsim, spuse Porta.

— Nu, e treaba regimentului.

Von Barring îi făcu semn Bătrânului şi i-am văzut intrând pe infanteriştii din Regimentul 67.

— Luaţi prizonierii, ordonă căpitanul unui Feldwebel. Răspundeţi de ei cu viaţa.

În clipa când ieşeau, Micuţul şi-a înfipt baioneta în coapsa comisarului. Rusul ţipă.

— Ce s-a întâmplat? spuse ameninţător von Barring.

— Unul care-a călcat într-un cui… răspunse Porta candid.

Fără o vorbă, cei doi ofiţeri ieşiră din adăpost. Legionarul înjură:

— De ce se-amestecă von Baring în treburile noastre personale?

Porta îi aruncă o privire rea Bătrânului:

— Tu ne-ai turnat?

— Da, eu, spuse Bătrânul pe un ton hotărât, şi-aţi fi făcut şi voi la fel dacă nu v-aţi fi pierdut minţile!

— Următorul comisar care-o să-mi cadă în labe o să primească pe loc un glonţ în ceafă, spuse Micuţul pe un ton răutăcios, învârtindu-şi revolverul.

— Poate că o să ni-i trimită înapoi pe bandiţii ăştia ca să-i ucidem, după interogatoriul colonelului Hinka, visă Legionarul.

Dar noi am fost cei care am fost trimişi din nou în luptă în sectorul acela.

A trebuit să ne batem pentru fiecare colhoz, pentru fiecare sat şi, când credeam că am curăţat totul, inamicii se aruncau iarăşi asupra noastră, ca lupii.

Şchiopătând, împiedicându-ne, gemând, trebuia să ne deschidem drum prin zăpada groasă de un metru, o zăpadă în care te scufundai la fiecare pas. După câţiva metri, oamenii se lăsau să cadă pe jos, cu lacrimi de disperare în ochi, şi refuzau să mai înainteze. Loviturile cu patul armei cădeau dese ca ploaia ca să-i aducă în spatele coloanei care înainta cu o caznă nesfârşită şi care semăna cu un cortegiu de furnici negre pe marea întindere de zăpadă.

Am ajuns extenuaţi într-un colhoz la sud de Giurgenie, unde se aflau deja cinci companii şi, dezbrăcându-ne repede mantăile, ne-am aruncat în paie ca să ne odihnim puţin. Dar iată că un foc de armă bubui afară, urmat de rafalele mitralierelor ruseşti, apoi de strigăte, de chemări:

— Ivan! Ivan! Alarmă! urlară santinelele care alergară în adăpost urmărite de inamic.

— Afară! strigă Bătrânul apucându-şi revolverul şi se năpusti, fără manta şi cu capul gol, în afara adăpostului.

Ne-am ridicat în dezordine. Pluto, care se căuta de păduchi, ieşise îmbrăcat doar cu pantalonii şi cu cizmele, dar cu pistolul-mitralieră în mână. Înconjură casa alergând şi se trezeşte nas-în-nas cu trei ruşi care se lipesc de el, cu cuţitele ridicate. Mugind ca un taur, Pluto loveşte cu picioarele şi muşcă; unul dintre ruşi alunecă pe burtă, ca o sanie; ceilalţi doi, apucaţi de gât, zboară la câţiva metri distanţă; unul din ei cade cu pieptul ciuruit de una dintre rafalele mele şi celălalt se prăbuşeşte din nou, cu pumnalul lui Pluto înfipt în coaste. Micuţul învârteşte ca o morişcă deasupra capului sabia căzăcească cu două tăişuri.

După două ore atacul fusese respins, dar pierdusem o treime din companie şi, iarăşi a trebuit să plecăm prin pustiul de zăpadă.

Grupul de luptă mergea încet dar sigur spre exterminare, jalonând pustiul imaculat cu cadavre îngheţate, în jurul cărora zăpada se aduna formând movile albe. Satul Giurgenie era un loc uitat de Dumnezeu şi de oameni. La extremitatea lui nordică, se aflau un colhoz şi o linie de cale ferată. A trebuit să cucerim fiecare piatră, să-i ucidem unul câte unul pe puşcaşii siberieni. Acolo a căzut Müller, sfântul nostru. A murit între Porta şi

Micuţul, în spatele unei grămezi de traverse de cale ferată şi, printr-o ironie a sorţii, Porta a fost cel care i-a spus ultima rugăciune. Am aruncat puţină zăpadă pe trupul lui înainte să ne urmăm drumul spre moarte.

Eram cu toţii la capătul puterilor, încât nici măcar nu mai puteam să-i smulgem din somn pe aceia dintre camarazii noştri care se culcau în zăpadă, şi-i lăsam să adoarmă în braţele morţii. Orbiţi de fulgii de zăpadă, plângând de oboseală şi de durere, pe jumătate îngheţaţi, am ajuns la ceva ce semăna cu un drum, pentru că era marcat de un şir lung de stâlpi de telegraf.

Atunci, deodată, se iviră în faţa noastră unul, două, trei, patru tancuri... Dumnezeule! Cinci... Nu, mult mai multe... Tancuri care ieşeau din viscol, cu turelele deschise şi cu comandanţii lor de unitate în picioare, încercând să străpungă cu privirea perdeaua albă care ne şfichiuia.

Epuizaţi, muţi, ne prăbuşeam în zăpadă, privind cu groază coloşii de oţel care mârâiau, cu tunurile lor lungi ca nişte degete răzbunătoare îndreptate spre noi. Feldwebel-ul Kraus, din Regimentul 104 Puşcaşi, s-a ridicat ca să plece spre ele, dar Bătrânul a mai avut timp să-l arunce din nou la pământ.

— Atenţie! Trebuie să fie Ivan. Cred că sunt KW-uri!

— Dumnezeule! spuse Porta. Ruşii! Au stele pe vehicule.

Înainte de toate, să nu fim văzuţi! Zgâriem zăpada cu tot ce găsim, ca să ne îngropăm. Cincisprezece T 34 şi patru KW-uri mari defilează prin faţa ochilor noştri îngroziţi şi dispar în vijelie ca nişte umbre, dar poate că mai sunt şi altele pe care nu le vedeam din cauza zăpezii... Şi dintr-o dată înţelegem grozăvia situaţiei: ruşii se îndreaptă spre Lisenka, unde întreaga noastră divizie blindată este adunată ca să ne ajute să ieşim din această pungă! Căpitanul von Barring hotărăşte imediat să mergem oblic spre vest ca să înştiinţăm divizia despre pericolul mortal care o pândeşte, dar să faci opt kilometri împotriva rafalelor de zăpadă, încărcat cu arme grele, pare ceva aproape supraomenesc! Chiar întârziaţi de furtună, ruşii au cele mai mari şanse să ajungă înaintea noastră. Plecăm din nou. Imposibil să vezi ceva la mai mult de doi metri înainte. Deodată mitraliere pârâie, se aude zgomot de motoare, cutiile de viteze scrâşnesc şi prin perdeaua opacă de fulgi apar boturile blindatelor.

Oamenii noştri aleargă înnebuniţi ca nişte iepuri. Unii dintre ei

îşi aruncă armele strigând, cad şi sunt striviţi sub şenilele îngrozitoare, alţii se opresc şi ridică braţele, dar mitraliere îi seceră sub semnul stelei roşii, care străluceşte neînduplecată şi rece.

Stege şi cu mine ne-am adăpostit în spatele unui tufiş, pe care tancurile T 34 îl ating uruind şi ridicând un vârtej de zăpadă; suflul cald al ţevilor de eşapament ne linge feţele ca o răsuflare fierbinte, care ne face pielea de găină. Camarazii noştri risipiţi sunt împuşcaţi unul după altul cu o precizie teribilă. Într-un sfert de oră totul s-a sfârşit, câteva focuri de armă răsună încă în depărtare şi supravieţuitorii, tremurând din toate mădularele, îşi reiau marşul spre vest.

Dar, puţin timp după aceea, dăm din nou peste blindatele care îi urmăresc pe infanteriştii Regimentului 72. Are loc o întrecere oribilă... Să fugim!... Să fugim de monştrii care scuipă foc! Terorizaţi, ne facem una cu zăpada în timp ce tancurile T 34, mârâind, scrâşnind, zdrăngănind, alunecă pe lângă noi aproape atingându-ne. Ne ridicăm din nou, inconştienţi, clătinându-ne, înfioraţi din cap până-n picioare! Mai suntem oare fiinţe normale? Pot fi numiţi normali oameni care se bâlbâie şi care se miră că au supravieţuit unor asemenea clipe?... Să plecăm, trebuie să plecăm iarăşi! La câţiva kilometri spre sud-vest, găsim rămăşiţele grupului lui von Barring, care nu mai numără decât o sută de oameni din cei cinci sute de la început. Doamne, îţi mulţumesc! Camarazii noştri trăiesc! Pluto are urechea smulsă de un glonţ exploziv şi Porta îl pansează cu o grijă aproape maternă.

— Urechea asta era inutilă, puiule. N-ai vrut niciodată să te foloseşti de ea ca să asculţi pe cine trebuie. Să fii fericit că glonţul nu te-a atins la fund! Te-ai vedea culcat pe burtă şi trăgând băşini în sus?

Căpitanul von Barring restabilise legătura cu regimentul şi anunţase că toate companiile erau aproape nimicite. Răspunsul a fost laconic: „Grupul de luptă Barring va fi refăcut cu elementele care au rămas din Regimentul 72 infanterie. Grupul de luptă trebuie să se întoarcă la cota 108, poziţia Giurgenie – Lisenka. Poziţia nu trebuie părăsită sub niciun pretext, iar dacă va fi cucerită de duşman, trebuie luată din nou“.

— Gaşcă de proşti! strigă Porta. De ce să nu instalăm şi-un tramvai, dus-întors?

Fără odihnă, fără întăriri, am plecat spre locul pe care-l părăsisem, dar Porta jură că, dacă va trebui să ne mai retragem, nu se va opri decât la Berlin. Se lumină de ziuă. Erau minus treizeci de grade şi şapte oameni muriseră de frig în timpul nopţii. Le-am controlat cizmele: unul dintre ei avea cizme de pâslă aproape noi, pe care Legionarul a pus stăpânire încântat, după care am împins nepăsători cadavrele de cealaltă parte a rambleului, unde s-au rostogolit până în josul pantei.

— Un glonţ pentru unii, ciubotele pentru alţii, spuse Legionarul, râzând şi aruncându-şi cizmele vechi în *no man's land.*

Ar fi fost foarte necesar să ne adâncim tranşeele, dar nu era nimic de făcut! Târnăcoapele şi lopeţile nici măcar nu zgâriau pământul îngheţat şi, nu mai târziu decât seara, infanteria ruşilor atacă. Cu tot focul nostru susţinut, foarte mulţi ajunseră până la zece metri de noi, dar, lucru ciudat, s-au retras aproape imediat. În două zile, opt atacuri... Şi mai rea decât atacurile, mai rea decât frigul, decât foamea, decât grenadele, era convingerea crudă că fusesem părăsiţi. Apelurile noastre disperate către regiment rămâneau fără răspuns. La al paisprezecelea atac, von Barring a trimis prin radio un ultim S.O.S.: „Grupul de luptă Barring nimicit. Singurii supravieţuitori: trei ofiţeri, şase subofiţeri şi două sute nouăsprezece soldaţi. Trimiteţi muniţii, bandaje, hrană. Nu mai putem rezista mult timp. Aşteptăm ordine.“ Ordinele au venit, foarte scurte: „Sprijin imposibil. Ţineţi poziţia până la ultimul om“.

Acum e aviaţia cea care atacă. Douăsprezece bombardiere ne mitraliază în picaj şi bombele plouă peste sat. În ciuda ordinelor şi cu riscul de a ajunge în faţa Curţii Marţiale, von Barring dă grupului de luptă ordinul de retragere: trebuie să părăsim aruncătoarele de grenade, armele grele de infanterie, morţii nenumăraţi... Pe aceştia i-am aşezat într-un şir lung, sprijiniţi de parapetul tranşeelor goale. Morţii Regimentului 104 Puşcaşi, 27 Blindate, infanterişti bătrâni şi cenuşii din 72, care au rămas în picioare să privească cu ochii lor sticloşi poziţiile puşcaşilor siberieni.

Şi cei în viaţă au continuat să cadă. Frigul acesta este în acelaşi timp frigul morţii, dar cui îi mai pasă de noi? Cine vine acolo? Blindate... Nebuni de oboseală, îngheţaţi până în măduva oaselor, cădem din nou în zăpada vătuită, plângând cu lacrimi

de disperare. Ne-au rămas câteva grenade împotriva monştrilor de oţel. Turbinele de răcire urlă spre noi un cântec funebru; de data asta s-a sfârşit, dar adunăm grenadele ca să murim frumos. Să luptăm, să ne predăm? Să murim sub şenile ori de gloanţele unei mitraliere? Oricum e acelaşi lucru.

— Aici se încheie cariera noastră, mârâi Porta. *Rendez-vous* în iad! De altfel, m-am săturat de împuşcăturile astea. Mă obosesc!

— O s-ajung acolo imediat, dar nu singur, rânji Micuţul. O să-l cârpesc şi pe unul dintre diavolii ăştia înainte!

Haita se năpusteşte asupra noastră. Stege se ridică pe jumătate, ţinut de Bătrânul şi de mine, mitralierele trag, oamenii cad, un soldat din 104 îşi ia capul în mâini şi se îndoaie ca un briceag pe care-l închizi. Micul ofiţer de stat-major se azvârle înainte, aruncă un mănunchi de grenade spre primul tanc, cade şi e strivit de şenile; încărcătura nu şi-a atins ţinta.

— Rămâneţi culcaţi şi lăsaţi-i să treacă de voi, strigă von Barring, disperat, îi luăm din spate, n-au grenadieri!

Dar panica pune stăpânire pe oameni, care aleargă greoi prin zăpada moale, sub focul mitralierelor. Porta pune o sărutare pe încărcătura lui de exploziv şi o aşează exact sub tancul cel mai apropiat. Blindatul dă înapoi şi se opreşte. Micuţul şi-a atins ţinta; râde răguşit şi-l bate pe Porta pe umăr:

— Acum putem fi striviţi, tot avem două!

Dar iată că Bătrânul începe să strige ceva care ne lasă cu gurile căscate, gâfâind, ne taie avântul…

— Opriţi! Opriţi! Sunt ai noştri! Priviţi, zvastica!

Privim cu ochii mari. Blindate germane! Cu o bucurie delirantă, fluturăm ţinuta de camuflaj şi căştile; blindatele se întorc în loc, capacele turelelor se deschid, camarazii ne aclamă! Cădem în braţele lor plângând… noi cei treizeci şi patru de supravieţuitori din tot grupul de luptă, din care a mai rămas un singur ofiţer, căpitanul von Barring. Toţi ceilalţi sunt morţi, chiar şi locotenentul Weber care nu va mai vorbi niciodată despre Curtea Marţială.

Comandantul Bake sare de pe tanc şi vine – o siluetă scundă în zăpadă – să ne strângă mâna fiecăruia dintre noi, apoi, cu semne de adio, Divizia 1 Blindate pleacă să lărgească străpungerea pe care noi am făcut-o primii. În pungă se mai află nouă divizii care luptă cu curajul disperării.

Şi noi, ca nişte păpuşi ţepene, apucăm iarăşi drumul de

întoarcere, ca să fim poate încă o dată şi veşnic regrupaţi într-o nouă unitate de luptă.

S-a vorbit să ni se ofere reprezentanţii de teatru în taberele noastre de refacere.

Totul s-a sfârşit cu necazuri pentru locotenent-colonelul Hinka.

Nu pricepuse că, în armată, teatrul nu era destinat regimentelor disciplinare.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

PIURE DE CARTOFI CU SLĂNINĂ

Regimentul 27 a fost trimis puţin mai la nord de Popelina, la liziera unei păduri. Sector liniştit, câteva tiruri locale de artilerie, ceea ce pentru noi era o bagatelă.

Grupa noastră a plecat în recunoaştere în pădure, cu ţigara în gură, cu armele aruncate neglijent pe umăr şi tăifăsuind în aşa fel încât pălăvrăgeala noastră trebuie că se auzea la un kilometru depărtare.

Porta ceru insistent puţin timp de odihnă:

— Războiul o să ne-aştepte, credeţi-mă, chiar dacă ne oprim o clipă.

— Bine, zise Bătrânul. De altfel în pădurea asta n-ar trebui să fie ruşi. I-am fi văzut de mult.

Ne-am strâns toţi doisprezece pe un taluz, ca nişte rândunele pe un fir telefonic şi la fel de nepăsătoare ca ele. Ideea că inamicul s-ar putea găsi la doi paşi şi că ne-ar putea doborî cu mitraliera nici măcar nu ne-a trecut prin minte. Porta începu încă o dată să-şi amintească de mâncarea lui preferată, piureul de cartofi cu slănină, şi crezu de cuviinţă să ne explice cum se face:

— Înainte de toate, spuse el, mâncarea asta divină trebuie făcută cu dragoste – gesticulă, insistând pe cuvântul „dragoste“ –, căci dacă nu pui sentiment, nu merită să-ţi dai osteneala să încerci!

— Stai puţin, Porta, îl întrerupse Micuţul, aş vrea să scriu reţeta.

Îi ceru lui Stege un creion şi hârtie, umezi creionul, se întinse pe burtă şi-i făcu semn lui Porta să continue.

— Deci, se iau câţiva cartofi frumoşi, pe care te-aranjezi să-i furi dintr-o pivniţă sau din altă parte, şi-i cureţi, înlăturând părţile stricate, dacă sunt.

— Ce poate fi stricat la un cartof? spuse Micuţul.

— Fă cum îţi spun şi, în rest, gura! Aruncaţi fiecare cartof într-o găleată cu apă minunat de limpede, ca unda unui mic râuşor.

— Pe cuvântul meu, tu eşti poet! spuse Bătrânul râzând.

Porta închise un ochi:

— Ce-i aia poet? Are vreo legătură cu băiat rău?

Bătrânul râse şi mai tare:

— E posibil să existe poeţi printre băieţii răi, dar nu la asta mă gândeam. Hai, continuă!

— Fierbeţi cartofii, îi striviţi corect până ajung piure, şi-acum, ascultaţi cu toţii, ăsta-i principalul: duceţi-vă pe o pajişte unde aţi observat că sunt dobitoace cu coarne, alegeţi o femelă şi mulgeţi un castron cu lapte pe care-l vărsaţi în piure. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, să nu vă înşelaţi şi să luaţi o măgăriţă drept vacă! Trebuie să vă previn că laptele de măgăriţă se foloseşte la îmbăiere.

— Ce grozăvie! făcu Micuţul. O baie-n apă e nasoală, darămite-n lapte. Minţi, Porta, de unde-ai scos asta?

— Am citit, fiule. O poveste cu o stricată din Italia, de-i zicea Popeea. Deci, nu lapte de măgăriţă, ci lapte adevărat, de vacă, pe care-l amestecaţi cu blândeţe în piureu, apoi puneţi sare, dar mereu cu sentiment. Şi continuaţi să amestecaţi, cu lingura de lemn, sau, dacă n-aveţi, cu o baionetă, natural, ştearsă înainte! Când e gata, şutiţi zece ouă pe care le bateţi cu zahăr. Zahărul îl juliţi de la intendenţă, într-o noapte mai întunecoasă. Când totu-i bătut bine, îl turnaţi în piure – dar, pentru numele lui Dumnezeu, încet, încet…

— De ce încet? zise Micuţul.

— Fă cum îţi spun şi nu mă întrerupe. Fierbeţi totul la foc mic… Ce mai e? îi spuse nerăbdător Micuţului.

— Mă-ntreb dacă pentru foc se poate lua lemn de fag stropit cu benzina lui Hitler?

— Bineînţeles!

Micuţul se culcă la loc şi continuă să scrie, cu un scris mare, copilăresc, scoţând limba silitor.

— Slănina se rumeneşte pe jar de lemn de fag. O tăiaţi în cubuleţe mici pe care le strecuraţi în foc, dar totul trebuie făcut

cu conştiinciozitate şi într-o manieră foarte catolică.

— Asta-i acum, trebuie să fii catolic ca să faci piure de cartofi?

— Absolut, zise Porta. Aşa se cuvine, de pe vremea războaielor religioase.

— Bine, bine, răspunse Micuţul, o să-l pun pe unul să mi-l facă.

— În fine, urmă Porta cu un zâmbet încântător, puneţi puţin usturoi în piure. Nu stricã nici puţinã boia sau un cartuş plin pe jumătate cu piper. În numele cerului, fiţi atenţi să nu lăsaţi prea mult pe foc ospăţul ăsta pentru zei şi, ca să-l mâncaţi, mai întâi spălaţi-vă lingura, căci ar fi o crimă să folosiţi o lingură murdară. Cât despre cubuleţele de slănină, amintiţi-vă că trebuie slănină de porc alb sau negru. Unul pestriţ mai merge, dar nu porci roşii, Dumnezeule! E imposibil.

Îşi ridică fundul şi trase un vânt bubuitor care răsună în liniştea pădurii.

Bătrânul îşi aruncă chiştocul, se ridică şi plecarăm să hoinărim prin pădure. Drumul şerpuia între brazii înalţi, negri şi deşi, transformându-se încetul cu încetul într-o potecă strâmtă, care, la un moment dat, cotea în unghi ascuţit. Acolo, dintr-o dată, am dat nas în nas cu o patrulă rusească, în mod evident la fel de uimită ca şi noi!

Timp de câteva secunde, am rămas cu toţii înţepeniţi pe loc, cu chiştoacele lipite de buze, cu armele pe umăr, privindu-ne zăpăciţi, drept în ochi, unii pe alţii… Apoi, ca la un semnal, cele două părţi s-au întors şi au şters-o la fel de repede pe cât le dădea voie echipamentul!

Am spălat putina fără nicio ruşine, cu Porta înaintea noastră, care literalmente zbura. La rândul lor, ruşii făceau, fără îndoială, acelaşi lucru! Micuţul, bătând aerul cu picioarele sale lungi, cotcodăcea de spaimă şi îşi pierduse pistolul-mitralieră în fugă, dar nici măcar un ordin de la Statul-Major n-ar fi reuşit să-l întoarcă din drum. Într-un cuvânt, am fi murit fără îndoială de o criză de inimă dacă Porta nu s-ar fi împiedicat de o rădăcină care-l făcu să se rostogolească, cu toate patru labele în aer, de-a lungul unei pante abrupte, cincisprezece metri mai jos! A rămas nemişcat, scheunând de spaimă, ca şi cum ar fi avut lupii pe urmele lui. Ne-am dat multă osteneală să-l punem pe picioare, după care-a urmat o discuţie violentă despre numărul ruşilor pe care-i zărisem.

— O companie, credeau Bătrânul şi Stege.

— O companie!? strigă Porta. Nu, zău, v-a intrat un guguştiuc în ochi! A fost cel puţin un batalion!

— Erau peste tot, interveni Micuţul.

— Da, peste tot, întări Legionarul, în spatele fiecărui copac, şi se uitau la noi ca nişte bufniţe! Dacă voi vreţi să rămâneţi aici, eu n-am de gând. Am plecat, prieteni…

Ajunşi la companie, am făcut un raport neruşinat. Văzusem cu ochii noştri pe puţin un batalion de ruşi. Raportul ajunse la Statul-Major al regimentului; divizia a fost pusă în alarmă şi trei batalioane de şoc au sosit ca întărire. Regimentul 76 Artilerie şi 109 Aruncătoare de grenade au deschis un foc susţinut asupra locului unde se presupunea că s-ar afla inamicul şi două batalioane de artilerie au înaintat în linie.

De partea lor, colegii ruşi trebuie că povestiseră la fel, căci artileria lor îşi dădea aceeaşi osteneală, fără îndoială, spre bucuria la fel de mare a grupei lor de recunoaştere. Porta urmări cu o privire visătoare zborul grenadelor grele pe cerul întunecat.

— Sunt totuşi foarte mândru că am stârnit aşa ceva! spuse el cu satisfacţie.

— Şi dacă şi-ar închipui că nu-i nici măcar coada unui rus care să-i primească! adăugă Micuţul cu haz.

Era subţire, brunetă, înflăcărată şi frumoasă.

Era însăşi prototipul amantei experte, care îşi doreşte să întâlnească un bărbat lacom de dorinţă.

Ea m-a învăţat ceea ce încă nu ştiam despre femei. Ne-am sărutat şi ne-am iubit cu frenezia pe care-o aduci la ultima întâlnire.

Atunci am descoperit că, potrivit legilor hitleriste, puteam fi pedepsit ca „profanator de rasă“.

Gândul acesta m-a făcut să izbucnesc în râs şi camarazii au râs împreună cu mine.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

ÎN PERMISIE LA BERLIN

Lemberg, şapte ore de aşteptare! Frigul se strecura viclean sub manta, bătea vântul de est, ploua, era primirea pe care mi-o făcea Rusia după o permisie de patru zile minunate, de neuitat. Vai! Toată permisia e stricată de gândul la întoarcerea pe front, dar acum, Sven, aminteşte-ţi! Adună-ţi amintirile pentru cei de-acolo, camarazii tăi.

O singură permisie fusese acordată companiei noastre şi von Barring, refuzând să aleagă, pusese două sute de hârtii într-o cască de oţel. Eu am tras numărul 38, cel bun! Şi unii şi alţii m-au felicitat, dar cu un nod în gât! Am fost pe punctul să i-o dau Bătrânului şi, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, a exclamat:

— Noroc că nu m-au ales sorţii! Mi-ar fi fost mult prea greu să plec de acasă!

Nu credea nicio iotă şi ştia că nu m-a păcălit.

În schimb, Micuţul a fost mult mai simplu. După ce m-a ameninţat cu o mardeală dacă nu-i cedam permisia, s-a oferit apoi s-o cumpere. Imediat, Porta a supralicitat, apoi toţi au încercat să mă îmbete ca să-mi vând dreptul la permisie. Dar m-am ţinut bine şi trenul a plecat în cântecele de rămas-bun ale camarazilor.

După ce am găsit un tren sanitar la Jitomir, am luat o garnitură de permisionari la Brest-Litovsk şi, în felul acesta, am câştigat aproape o zi de drum.

În această dimineaţă, în zori, pe drumul de întoarcere, am trecut iarăşi prin Brest-Litovsk şi iată-mă seara la Minsk, într-o gară foarte întunecoasă. Trenurile pe punctul de a pleca sunt pline de soldaţi; aceştia sunt peste tot, în plasele pentru bagaje, sub banchete, pe culoare, la toalete, niciun milimetru de loc liber. Sunt atât de obosit, încât abia mă pot ţine pe picioare. Trebuie să-mi vizez hârtiile la comandamentul gării Minsk, ca şi foaia de drum pe care e înscris Berlin-Minsk, prin Lemberg-Brest-Litovsk.

La biroul gării, un subofiţer pune ştampilele regulamentare şi-mi spune:

— Te duci la Viasma. Acolo ofiţerul gării o să-ţi arate drumul. Grăbeşte-te, trenul tău trebuie să plece. Linia 47.

A doua zi pe la ora cincisprezece ajung, în fine, la Viasma. Sfârşit de oboseală, ud, mi-era foame. Descopăr, în semiîntuneric, punctul de comandă. Un subofiţer îmi ia hârtiile, dispare, apoi revine câteva clipe mai târziu, însoţit de un căpitan bătrân şi obez. Cu picioarele depărtate şi cu pumnii pe coapse, se proţăpeşte în faţa mea, privindu-mă insistent, cu răutate.

— Ce-nseamnă asta? spune croncănind, te distrezi străbătând jumătate din Rusia ca să vii aici? Vrei să te-ascunzi?

Cu privirea abătută, stăteam în poziţie de drepţi. Se auzeau lemnele trosnind în sobă.

— Nu mai are limbă, reluă căpitanul. Hai, mărturiseşte, ai vrut să te-ascunzi?

Atenţie, Sven! Caută să găseşti răspunsul cel bun. Dumnezeule, ce urât miroase căpitanul ăsta!

— Da, domnule căpitan.

— Ce-aud? scrâşni el.

În soba deschisă flăcările îşi urmau jocul lor de-a v-aţi ascunselea. Ghiceam căldura lor plăcută. La ce bun să mă gândesc? Nu se sfârşise permisia?

— Raportez cu respect domnului căpitan că fac turul Rusiei.

— Aha, animalul recunoaşte! E şmecher! E bine, băiete, o să iei scaunul ăsta, o să-l ţii cu braţele întinse şi-o să faci zece sărituri pe loc. Apoi o să trecem la alt joculeţ. Hai, carne de tun!

Am apucat scaunul greu de la birou şi am început să sar; la fiecare săritură, cutia măştii de gaze mă lovea dureros peste gât.

— Mai repede! Mai repede! spunea căpitanul încântat, bătând

măsura cu o riglă. Unu, doi, salt mare. Unu, doi, salt mare!

Primele douăzeci şi patru de salturi au fost declarate necorespunzătoare, dar următoarele douăsprezece l-au satisfăcut pe deplin. În aplauzele zgomotoase ale personalului care făcuse cerc în jur, a comandat:

— Schimbă, tâmpitule!

Înţelegând ordinul, am sărit pe deasupra mesei, apoi m-am târât pe sub un şir de scaune care închipuiau un tunel. Un văl negru îmi trecea prin faţa ochilor, tâmplele îmi băteau şi auzeam mereu vocea piţigăiată:

— Mai repede, mai repede!

— Atenţiune! Staţi! strigă deodată cineva.

M-am oprit brusc şi, cu degetul mic pe cusătura pantalonilor, am privit drept în faţă. Ochii mei au întâlnit portretul lui Hitler. Simţeam în cap lovituri, pete roşii îmi jucau în faţa ochilor şi fotografia Führer-ului parcă clipea. O voce tăioasă ca briciul rupse tăcerea:

— Ce se petrece aici?

Din nou tăcere. Soba torcea voioasă, butucii de mesteacăn trosneau şi răspândeau mirosul plăcut de pădure şi de libertate.

— Deci domnii aceştia au amuţit! continuă vocea glacială.

— Căpitanul von Weissgeibel, comandantul gării, raportează respectuos domnului colonel că este vorba de pedeapsa aplicată unui puşcaş care se plimbă în spatele frontului.

— Unde este acest puşcaş, căpitane?

Avea vocea politicoasă a călăului care îşi cere scuze pentru că ghilotinează un om nevinovat. Căpitanul, lucind de grăsime, întinse în direcţia mea un deget ca un caltaboş. Colonelul, a cărui faţă rece şi netedă ieşea de sub o căciulă de blană albă, mă fixă cu privirea:

— Pe loc repaus!

În aceeaşi clipă, muşchii mi s-au destins puţin, rămânând gata să se încordeze la primul cuvânt al colonelului – un colonel acoperit cu decoraţii albe, negre, roşii, albastre.

— Puşcaş? Ia vino aici, căpitane, şi priveşte-l puţin pe omul acesta.

Căpitanul se rostogoli spre mine, mă privi clipind din ochi şi îşi adună picioarele prea scurte în cizme prea lungi.

— Omul acesta, domnule colonel, este cu siguranţă un puşcaş de la blindate.

— Eşti chiar atât de sigur? reluă colonelul cu un zâmbet şters şi primejdios. Ai uitat însemnele armatei germane?

Un deget lung înmănuşat în piele neagră, atinse catarama centurii mele.

— Te ascult, soldat.

— Stegar, port-drapel Hassel, regimentul 27 Blindate, Compania a 5-a. Mă întorc din permisie. Foaie de drum eliberată de garnizoana din Berlin: Minsk prin Brest-Litovsk. Trimis de la Minsk la Viasma. Ajuns la ora cincisprezece şi şapte minute, cu trenul numărul 874.

Repaus. O mână autoritară se întinde spre subofiţer:

— Actele.

Imediat un zgomot de cizme, un pocnet din călcâie şi subofiţerul, tremurând tot, veni să dea raportul, dar colonelul, impasibil, părea să nu-şi dea seama de nimic. Îşi potrivise monoclul şi se uita peste hârtii. După ce examină minuţios ştampilele, monoclul dispăru într-un buzunar mic, între a doua şi a treia butonieră. Câteva minute de tăcere, apoi comentarii usturătoare. Căpitanul se clătina, subofiţerii tremurau şi secretarii, în poziţie de drepţi în faţa meselor, îşi înghiţeau saliva. Doar soldatul de front care eram rămânea indiferent la ceea ce se întâmpla în acest moment în biroul gării din Viasma, unde şeful operaţiunilor, plecând spre Cartierul General al armatelor grupului de centru, întrerupsese un divertisment distractiv. Un mic colonel ciung, cu faţa frumoasă dar neînduplecată, la care orice reacţie omenească fusese desfiinţată şi care ura pe toată lumea, în măsura în care toată lumea îl ura.

Un secretar se aşează la maşina de scris. Suplu, colonelul veni în spatele lui şi dictă. Reciti hârtia, apoi, ţinând-o în vârful degetelor, o întinse căpitanului.

— Semnează. Asta-i ceea ce doreai, nu-i aşa?

— Da, domnule colonel, strigă căpitanul care-şi înăbuşea în gât un hohot de plâns.

— Citeşte, căpitane.

Era o cerere de plecare imediată pe front, adresată sub formă de petiţie generalului von Tolksdorf. Aceasta îl privea nu numai pe căpitanul von Weissgeibel, ci întreg personalul gării şi, în chip de concluzie, mulţumea anticipat general-maiorului de a fi cu toţii înrolaţi într-un batalion de şoc. La sfârşitul lecturii, ochii

căpitanului ieşiseră pur şi simplu din orbite. Cu o indiferenţă perfectă, colonelul împături cererea şi o strecură în servietă. Soarta personalului gării fusese pecetluită.

Câteva minute mai târziu luam trenul în direcţia Moghilev. Ca întotdeauna, locomotiva împingea în faţa ei o platformă plină cu nisip, care trebuia să ne apere de mine. În ce fel? Nu eram în stare să spunem, era fără îndoială un secret între Dumnezeu şi serviciile de siguranţă.

Dar iată că florile de gheaţă de pe geamurile vagonului devin chipuri şi decoruri care apar şi dispar rând pe rând, ca într-un vis: Berlin, pivniţa ţiganilor, camera, în fine, toate locurile unde ne-am dus, ea şi cu mine.

A venit la mine când mă găseam încă în gara Schlesiger.

— În permisie? a întrebat, cu o privire rece şi scrutătoare.

Ochii cenuşiu-închis, cu pleoapele date cu albastru şi genele făcute cu rimel: era exact femeia pentru cei aflaţi în permisie. De altfel, nu era oare de datoria mea să iau o femeie, eu, care avusesem norocul să câştig permisia? Era cel mai mic lucru pe care camarazii îl aşteptau de la mine. Deja o dezbrăcam în gând.

Avea oare un mic corset roşu, ca fata din revista lui Porta, sau, dimpotrivă, lenjerie neagră? Mă înfioram dinainte de plăcere.

— Da, am patru zile.

— Vino, îţi voi arăta Berlinul, Berlinul nostru atât de încântător, în ciuda acestui război nesfârşit. S.S.?

Fără să răspund, i-am arătat pe braţ petliţa cu *sonder abteilung,* încadrat de două capete de mort. Râse încetişor; am coborât strada cu pas vioi şi zgomotul cizmelor mele grele domina zgomotul uşor al tocurilor ei înalte. Berlin minunat şi splendid, mereu nou!

Femeia aceasta, cu faţa de o frumuseţe liniştită şi uşor exotică, avea o expresie puţin aspră şi bărbia ei dispreţuitoare ieşea dintr-un guler de blană elegant. Am simţit degetele ei lungi alunecând pe mâna mea.

— Unde mergem, domnule?

Bâlbâindu-mă, am reuşit să spun că nu mă îndoiam... unde, ca şi când un soldat de pe front n-ar şti unde să meargă cu o femeie frumoasă! Îmi aruncă o privire furişă şi am crezut că descopăr un surâs în ochii ei reci.

— Cum, un ofiţer nu ştie unde să-şi ducă doamna?

— Regret, nu sunt ofiţer, ci un simplu soldat.

— Nu eşti ofiţer? Ce contează! spuse ea râzând. Într-un asemenea război soldaţii ajung astăzi ofiţeri, iar ofiţerii redevin mâine soldaţi; uneori, ofiţerii sunt şi spânzuraţi. Suntem un popor mare, minunat de disciplinat, care execută tot ce i se ordonă.

Ce voia să spună?

Trenul opreşte cu o zgâlţâitură care-mi întrerupe gândurile. Un fluierat lung, apoi, încet, trenul se pune iarăşi în mişcare. Florile de gheaţă devin din nou albumul de fotografii al unei permisii deja îndepărtate.

Iată pivniţa ţiganilor cu orchestra lor de viori blânde şi nostalgice. Se părea că toată lumea o cunoaşte aici. Nu trebuia decât să facă un semn din cap sau să zâmbească complice ca să ajungă pe masa noastră sticle cu gâtul lung, din recolte celebre.

Evident, purta un mic corset roşu şi lenjerie uşoară şi transparentă. În dragoste se arăta sălbatică, insaţiabilă, atinsă de un erotism aproape maladiv şi avea nevoie de bărbaţi aşa cum toxicomanul are nevoie de morfină. Câte lucruri de povestit băieţilor... Un întreg univers descoperit în patru zile!

În ultima seară mi-a cerut să-i dăruiesc „Crucea de fier“. Cum s-o refuz? Sertarul pe care l-a deschis era deja plin cu decoraţii ale tuturor bărbaţilor pe care-i primise în patul ei. Era acolo până şi un cap de mort din argint, însemnul S.S.-ului. Crucea mea s-a alăturat acelor trofee.

— Mă numesc Helene Strasser, spuse ea râzând, apoi, aruncându-şi capul pe spate într-o atitudine de sfidare, îmi arătă o stea galbenă învelită cu grijă într-o bucată de mătase. Uite însemnul meu de cavalerie, adăugă ea.

Se aştepta fără îndoială la o reacţie din partea mea, dar am rămas impasibil. Mi-a revenit în minte o amintire, cea din ziua când un S.S.-ist a vrut să-i interzică lui Porta să se aşeze pe o bancă rezervată evreilor. S.S.-istul a nimerit rău: respectarea regulamentului l-a costat viaţa.

— Se pare că nu înţelegi! Am steaua evreiască!

Privirea ei mi se înşuruba în carne.

— Da, şi mai ce?

— Te vor băga la închisoare pentru că te-ai culcat cu mine, spuse ea, râzând. Mărturiseşte măcar că merita osteneala!

— Sigur, dar cum poţi locui aici şi să te plimbi liberă?

— Relaţii! Relaţii! Uite, am cheia şi carnetul de partid cu fotografia mea.

Străbătând stepa, trenul care hurducăie trece acum prin dreptul unor sate uitate. Paznicii de la bariera ungară, somnoroşi, aruncă o privire nehotărâtă la numărul trenului nostru format din vagoane de marfă şi vechi vagoane de pasageri.

Chipul unui camarad de la Şcoala de Război îmi apăru iar în memorie. Trebuise să părăsească Germania pentru că străbunicul soţiei sale fusese evreu. Fiind obligat să divorţeze, l-am trecut frontiera în Elveţia împreună cu soţia lui, într-un Mercedes de stat-major. Dar povestea nu s-a oprit aici. În acelaşi timp, mama camaradului meu şi tatăl tinerei soţii au fost arestaţi, în vreme ce soţul şi soţia lor au fost lăsaţi în libertate, dar lipsiţi de cartele de alimente. Tatăl prietenului meu a fost împuşcat în 1941 şi s-a declarat că se sinucisese. Armata a trimis o coroană frumoasă, ofiţerii au mers în urma sicriului fostului colonel, care a mai avut dreptul şi la un foarte frumos discurs. În mare, totul s-a încheiat spre satisfacţia generală.

La Moghilev, schimbare de tren. Pe peron mă întâlnesc cu comandantul gării care mă opreşte şi, spre uimirea mea, mă întreabă de sănătate, îmi oferă o ţigară şi-mi spune „domnule stegar“. Aceste politeţuri complet neobişnuite mă neliniştesc în cel mai înalt grad. Îmbrăcat în uniformă de cavalerie împodobită cu galoane late de-un deget, purta cizme înalte de lac garnisite cu pinteni de argint, care sunau precum clopoţeii unei sănii ai cărei cai merg la pas. Se uită la mine surâzător, prin monoclu.

— Unde doriţi să ajungeţi, domnule stegar?

Pocnesc călcâiele şi răspund în modul cel mai regulamentar:

— Domnule căpitan, stegarul Hassel se întoarce la regimentul său, la Bobrusk, prin Moghilev.

— Ştiţi când pleacă trenul de Bobrusk, dragul meu prieten?

— Nu, domnule căpitan.

— Păcat! Din nefericire, nici eu nu ştiu, dar vom încerca să ghicim.

Privi fix la norişorii cenuşii ca şi cum se aşteptă să-i cadă din cer mersul trenurilor, apoi renunţă în mod vădit.

— Da, evident, asta ne doare! Ia să vedem, vreţi să ajungeţi la Bobrusk, dragul şi micul meu stegar? Dar, de fapt, aveţi un

drapel?

Complet zăpăcit, îl privesc cu ochi mari. Îşi bate joc de mine ori e nebun? Mă uit pieziş în toate părţile, căutând ajutor, dar nu văd decât doi funcţionari de cale ferată la celălalt capăt al peronului. Zâmbeşte cu un aer binevoitor şi îşi ia de la ochi monoclul, pe care-l şterge cu mănuşa.

— Aţi adus drapelul, scumpe prieten? Vechiul drapel al regimentului!

Începu să citeze din Rilke:

Dragă mamă, fii mândră: eu port drapelul.
Fii fără grijă: eu port drapelul,
Păstrează-mă în inima ta: eu port drapelul.

Îşi puse mâna pe umărul meu:

— Scumpe Rainer Maria Rilke, sunteţi un erou şi onoarea cavaleriei. Măritul rege vă va răsplăti.

Se plimbă în cerc, scuipă pe traverse şi, arătând în continuare şinele cu degetul, urmă cu vocea în falset:

— În manualul pentru angajaţii căilor ferate, aceste bare de fier pe care le vedeţi aici sunt numite linii. Pe terasament au fost dispuse traverse, din motive ştiinţifice la intervale regulate. Potrivit manualului nostru, distanţa cuprinsă între două linii se numeşte ecartament. La ruşi, a căror cultură e inexistentă, ecartamentul e diferit. Din fericire, armatele noastre eliberatoare s-au cufundat în tenebrele Rusiei ca să aducă lumina şi să dea căilor ferate sovietice ecartamentul conform unei naţiuni civilizate.

Se apleacă spre mine, făcând cu ochiul, îşi potrivi centura şi se legănă pe picioare într-un fel care-i stătea bine.

— Ştiţi dumneavoastră că pe 27 septembrie 1825 englezii au avut incredibila neobrăzare să construiască prima linie de cale ferată? După serviciile noastre de informaţii, trenul avea treizeci şi patru de vagoane cu o greutate totală de nouăzeci de tone.

Se scobi în dinţi cu o scobitoare din argint, îşi supse o clipă o măsea cariată şi adăugă pe un ton confidenţial:

— Cred că bombardierele mareşalului Göering au distrus această ameninţare împotriva imperiului nostru germanic. Apoi, după ce respiră profund, adăugă: Cu explozibilii speciali de la uzina din Bamberg linia aceea de cale ferată poate fi făcută

bucăţele. În termeni de drept internaţional, acţiunea aceasta revine trupelor germane atunci când ele socotesc cultura în primejdie. Aţi înţeles pe deplin, domnule stegar Rilke?

N-am reuşit să deschid gura nici măcar o dată şi m-am mulţumit să dau din cap.

— Vreţi să mergeţi la Bobrusk? Ca să căutaţi drapelul, sper. Deodată începu să mă bruftuluiască, acuzându-mă că am părăsit drapelul, apoi redeveni curtenitor:

— Din moment ce vreţi să luaţi minunatul nostru tren naţional-socialist, ar trebui să cunoaşteţi orarul. Ia să vedem, vreţi să mergeţi la Bobrusk? Apoi, furios: Ce dracu' aveţi de făcut acolo? Aha, am înţeles, spuse clipind şmecher din ochi, vreţi să aruncaţi în aer calea ferată? Tăceţi, domnule stegar! Să ştiţi că datoria dumneavoastră este să purtaţi drapelul, bătrânul drapel pătat de sânge. Nu vă duceţi la Bobrusk, rămâneţi aici, lângă mine.

Încercă să fluiere „Horst Wessel" dar fără succes. Atunci fredonă ceva în genul „Trebui' eu să plec la oraş şi tu draga mea, să rămâi aici?". Se opri brusc şi necheză pur şi simplu:

— Stegar fără steag, veţi merge la închisoare, dar numai când acest admirabil război se va sfârşi şi când trupele de cavalerie, îmbătate de victorie, vor merge la trap pe sub poarta Brandemburg, salutate de femeile noastre fermecătoare şi de poporul nostru puricos! Acum ştergeţi-o la Bobrusk! Plecare la ora paisprezece şi douăzeci şi patru, linia 37, trenul numărul 156. Dar, vai de dumneavoastră, dacă nu aduceţi drapelul! Un regiment fără drapel e ca o cale ferată fără tren. Când veţi ajunge acolo, vreţi să aveţi amabilitatea s-o salutaţi din partea mea pe Majestatea Sa Împărăteasa Ecaterina? Ea vinde ciocolată Stalin la piaţă. Dar să nu-i spuneţi nimic, nici măcar ea nu ştie.

Îl privesc nervos pe ofiţerul elegant, în acelaşi timp beat şi ţicnit, dar, lucru curios, un tren pentru Bobrusk se opreşte într-adevăr pe linia 37.

Am ajuns la destinaţie fără dificultăţi şi am regăsit Regimentul 27 Blindate. Mort de oboseală, m-am aruncat pe paiele umede şi am adormit adânc. A doua zi dimineaţa, când compania s-a întors de la munca la terasamente, Micuţul, foarte mulţumit să mă vadă, strigă:

— Hei, ia zi, ai adus chiloţi de fete? Numai când îi văd, mă

excit!

Timp de ore întregi a trebuit să povestesc tot ce mi se întâmplase. N-am putut trece sub tăcere nicio agrafă, nicio butonieră. Porta scoase una dintre pozele sale cele mai savuroase şi întrebă:

— Aţi încercat asta?

— Nu, porc scârbos. Am fost cu o femeie adevărată. O evreică, am adăugat.

— O ce? au strigat într-un glas.

— Cu o evreică? Încă mai există?

— Şi cu lenjeria de care zici!

Am aprobat din cap şi am început povestea Helenei. În noaptea următoare am fost trezit de Porta.

— Şi zici că avea un corset roşu aprins şi ciorapi până sus, pe coapse? şopti el.

— Da… corset roşu tot şi ciorapi foarte lungi, am spus pe jumătate adormit.

Se auzi atunci vocea lui Pluto în beznă:

— Eşti sigur că n-avea deloc purici şi că nu mirosea a murdărie?

— Nu, nici purici, nici murdărie. Ţi-am mai spus că era o femeie adevărată.

De ce atârnă viaţa unui om? De o hârtie pe un birou.

Un funcţionar sclerozat de regulament lasă chestiunea să-şi urmeze cursul.

Omul este spânzurat, copiii îşi pierd tatăl şi războiul continuă.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

PARTIZANUL

Era a două zi după ce soldaţii din Feldgendarmerie îl luaseră pe ţăranul rus. Ţăranul era beat. Fusese închis într-o încăpere, în afara birourilor companiei, şi trebuia pur şi simplu să rămână acolo până în clipa când avea să se trezească din beţie.

Două sticle de vodcă fuseseră cauza încăierării dintre ţăran şi un Feldwebel din Compania a 2-a. Feldwebel-ul, închis în companie, a fost eliberat când s-a trezit.

Totul ar fi fost regulamentar, dar, din nefericire, mai era şi un raport – un raport care se transformase într-un dosar voluminos, nu mai puţin regulamentar. Povestea a fost umflată aşa cum se întâmplă cu toate poveştile în viaţa militară, dar şi din alt motiv: pentru că celor de la Jitomir le plăcea mult Curtea Marţială.

Comandantul regiunii militare, generalul-maior Hase, era un bătrân de şaptezeci de ani care avea obiceiul să păstreze cu grijă, într-o cutie căptuşită cu catifea, o şuviţă de păr de la fiecare condamnat. Acest general colecţiona execuţii aşa cum alţii colecţionează fluturi, şi domnilor de la Jitomir li s-ar fi părut că timpul trece prea greu dacă n-ar fi trebuit să execute oameni. După război n-aveau să se mai găsească şuviţe de păr pentru general şi generalul însuşi avea să fie din nou directorul cumsecade al liceului din provincie, unde respectul arătat de clientela lui burgheză îl făcea să dezaprobe total vărsările de sânge.

Ţăranul era un om sărac şi istovit de muncă, ce băuse un strop de vodcă prea mult. Pe hârtie a devenit un partizan primejdios, un duşman declarat al celui de-al treilea Reich.

Deci, Vladimir Ivanovici Viaceslav fusese luat şi jandarmii glumeţi ne-au făcut semne vesele de rămas-bun plecând spre Jitomir. Unul dintre ei îl lovi pe ţăran cu patul armei în cap, căci

ce poate fi mai demn de dispreţuit pentru un jandarm prusac decât un ţăran rus? Şi totul ar fi fost dat uitării imediat dacă n-ar fi venit fata cu basma verde.

Totul se transformă în obişnuinţă, nu-i aşa? Chiar şi să-i spânzuri pe oameni în chip de partizani. Reţineţi că, după moartea lor, numeroşii spânzuraţi au fost declaraţi eroi sovietici, dar dacă ar fi supravieţuit războiului ar fi fost trimişi în lagărul de la Uhta-Peciora pentru că n-au fost spânzuraţi drept partizani şi au rămas nişte ţărani paşnici sub domnia soldaţilor lui Hitler.

Deci, fata cu basma verde a venit la cantina care fusese instalată în cabana cea mare. Cantina aceasta era rodul imaginaţiei bucătarului, un om de afaceri cu experienţă, care aparţinea categoriei „beneficiu şaizeci la sută“. Fata a aruncat o privire în jur înainte să vină spre masa unde era adunată grupa noastră.

— Unde-i tatăl meu? a spus ea. A fost adus aici acum trei zile. Anastasia şi eu n-avem nimic de mâncare.

— Cine-i tatăl tău, zână mică? întrebă Bătrânul, zâmbind, în timp ce Porta plescăia din limbă.

Fata se uită la el, surâse şi-i răspunse cu acelaşi plescăit din limbă. Hohote de râs s-au înălţat spre bârnele înnegrite de fum.

— Tatăl meu e ţăran. E Vladimir Ivanovici Viaceslav, din izba de lângă râu.

Stânjenit, Bătrânul se uită prin încăperea în care se făcuse linişte. Porta începu să-şi frece catarama centurii, în timp ce Micuţul se scobea în dinţi cu cuţitul său cu arc. Legionarul se ridică şi, tulburat cum era, se încurcă în picioare.

— Aha, tatăl tău e Vladimir Ivanovici... A, da, mititico... A fost aici, dar a plecat iarăşi.

— A plecat? Cum aşa? Tata nu putea să plece, nu mai avem nimic de mâncare, Anastasia plânge şi nemţii N.K.V.D.-işti vor să mă ia să lucrez la drumuri. Tata trebuie să se întoarcă, Anastasia e bolnavă.

Bătrânul se scărpina la ceafă şi căuta disperat ajutor, dar noi, tăcuţi, ne îngrămădeam pe băncile aspre. Ce puteam spune? Membrii Curţii Marţiale de la Jitomir erau nemiloşi şi aveau o preferinţă pentru oamenii care se leagănă la capătul unei frânghii.

— Mititico, tatăl tău a fost luat de un jandarm, pentru ceva neplăcut. Un secretar a scris un pic prea mult despre el.

— Unde l-au dus?

Bătrânul ridică din umeri şi îşi trecu o mână prin păr, în vreme ce Porta se scărpina în urechi.

— Nu prea ştiu. Au luat-o spre vest, în direcţia şoselei principale.

Fata cu basma verde, care avea cam paisprezece ani, îşi ridică ochii înnebuniţi spre tavan, apoi coborî privirea spre feţele noastre murdare, bărboase, cu gurile umede de vodcă, cu părul năclăit de tutun-erzaţ, spre soldaţii aceştia străini în uniforme cenuşii, care-i arestau şi-i spânzurau pe bieţii ţărani sau îi trimiteau departe, spre asfinţitul de unde niciunul nu s-a mai întors. Se spunea că-i şi mai rău să fii trimis în vest decât în est, acolo unde totuşi nu mai bătea soarele pe zăpadă şi unde vara ţânţarii te mâncau de viu.

— Eşti singură acolo, lângă râu? întrebă Stege.

— Nu, sunt cu Anastasia, dar ea e bolnavă.

— Cine-i Anastasia?

— Surioara mea. N-are decât trei ani.

Soldaţii tuşiră şi se şterseră la nas. Micuţul scuipă pe jos:

— Blestemată să fie lumea asta şi mai cu seamă jandarmii!

— Cine face de mâncare? întrebă Bătrânul.

Fata se uită la el:

— Eu, cine să facă?

— Dar maică-ta unde e?

— N.K.V.D.-ul rus a luat-o când a venit să-l caute pe bunicul, dar e mult timp de-atunci, mult înainte să înceapă împuşcăturile.

Micuţul se ridică, se duse la bucătar şi câteva cuvinte furioase şi scurte au ajuns până la noi. S-a întors cu o pâine şi cu un sac cu sare.

— Ia, e din partea Micuţului. (Furios, dădu cu piciorul într-o masă.) Ia-le repede sau le-arunc!

Fetiţa dădu din cap şi le puse într-un buzunar, sub fustă.

— Aşează-te aici, surioară, ordonă Porta.

Soldaţii se strânseră ca să-i facă loc. Porta râcâi din capacul unei gamele raţia Micuţului şi a lui Stege, o adăugă şi pe a lui şi împinse farfuria spre fetiţă.

— Hai, trebuie să-ţi fie foame.

— Poate că tata s-a întors? Mai bine m-aş duce, spuse ea privindu-ne întrebător.

Nimeni nu i-a răspuns. Fiecare fuma ori îşi umplea pipa în tăcere, sau ţinea prea mult la gură gâtul sticlei de vodcă.

— Hai, mănâncă, spuse Bătrânul frecându-şi nasul, tatăl tău nu s-a întors, nu încă, se corectă el temător.

Micuţa se aşeză timid pe banca cu margini prost geluite. Şi-a dat la o parte basmaua şi am văzut-o aplecându-se înfometată deasupra mâncării. Începu să mănânce cu lăcomie, bând şi înghiţind fără să ia în seamă lingura, îndesând în gură cu degetele. Bătrânul îşi şterse pe furiş o lacrimă de pe obrazul său năpădit de barbă.

— Am o puştoaică de aceeaşi vârstă, spuse el cu o înfăţişare ruşinată. Fetiţa asta o să fie de-acum singură.

Bucătarul veni cu o strachină plină cu lapte cald, pe care o puse în faţa fetei. Micuţul ridică din sprâncene şi fluieră printre dinţi.

— Ce mai e? strigă bucătarul, furios din pricina propriei lui înduioşări. Tu o să plăteşti, porcule. (Îşi flutură creionul cu un aer ameninţător.) Şi-am să trec în contul tău şi pe numele tău, în caz că mor. În felul ăsta o să am cei şaizeci la sută. Nu te aşteptai la aşa ceva, nu-i aşa?

Micuţul fluieră în continuare şi clipi din ochi către Porta.

— M-ai auzit? strigă bucătarul.

Micuţul tresări ca şi cum ar fi fost curentat şi baioneta lui, atingând umărul bucătarului înspăimântat, se înfipse vibrând în peretele de lemn.

— Adu înapoi baioneta, paznic de porci! strigă Micuţul. Hai, ad-o-napoi!

Mut de spaimă, popotarul smulse baioneta, o depuse respectuos în faţa Micuţului, şi se pregăti să o şteargă, când se simţi ridicat în aer şi scuturat aşa cum scutură un foxterrier un şobolan.

— Baligă de vacă, hoţule! Spune din nou ce eşti, bă…

— Scroafă bălţată, suflă Porta.

— Da, strigă Micuţul, scroafă bălţată cu albastru… repetă… repetă…

Popotarul, pe jumătate sugrumat şi deja vânăt, a trebuit să repete de trei ori fiecare ocară după care, aruncat ca o minge, s-a rostogolit spre tejghea, sub care a intrat în patru labe. Fetiţa se lipise de perete, dar Micuţul se aplecă spre ea:

— Să nu-ţi fie frică, mititico. Micuţul e un om bun care-i apără

pe cei slabi, e un creştin bun. Îşi făcu semnul crucii care, după el, trebuia să întovărăşească cuvântul „creştin“.

Stege scoase un teanc de ruble şi-l aruncă, cu o expresie nepăsătoare, în faţa fetiţei. Mai mulţi au făcut acelaşi lucru şi Porta însuşi, care adora banii, a dat un teanc mic pe care l-a numărat totuşi cu grijă înainte să-l prindă cu un elastic.

Popotarul, chemat printr-o pocnitură din degete, veni la trap.

— Un pachet pentru fetiţă şi ruble, ordonă Micuţul.

Bucătarul se execută imediat fără să protesteze. Fata se ridică să plece; îşi înnodă bine basmaua verde sub bărbie, îşi prinse cu un capăt de sfoară mantaua veche şi se pierdu în noapte cu Stege şi cu Legionarul, înarmaţi, care n-ar fi acceptat niciodată s-o lase să plece singură.

Lumina lămpii Hindenburg tremură. Cineva aruncă seu în rezervor şi flacăra îşi recăpătă tăria.

— Crezi că-l vor împuşca? îl întrebă Bauer pe Bătrânul, oracolul nostru.

— Îi împuşcă pe mulţi acum. A devenit un obicei. Multe micuţe trebuie să sufere la fel ca biata fetiţă.

— Tot e bine că nu aflăm de fiecare dată, oftă Pluto. Crezi că cel pe care l-au executat ieri-seară avea copii?

— Nu ştiu, spuse Bătrânul. Nu trebuie niciodată să-ţi pui întrebări, te fac să suferi prea rău. Apoi e greu să mai trăieşti.

Porta, ghemuit într-un colţ, se trezi brusc.

— Şi dacă l-am răpi pe tatăl fetiţei? E mult mai uşor să lichidezi câţiva jandarmi puricoşi decât un batalion de ruşi.

— M-am prins, îşi dădu cu părerea Pluto, le sucim gâtul cocoşilor ălora scârboşi şi-o ştergem cu ţăranul.

— Şi după aceea? zise Bătrânul, frecându-şi în continuare nasul.

— Cum adică, după?

— Crezi că se vor duce la culcare după ce-i cârpim pe jandarmi?

— A, da, se gândi Porta. Numai că o să fim departe… Şi cine o să ştie că noi am fost?

— Nu, nu vor şti, într-adevăr, şi chiar dacă le-ar spune cineva, n-ar crede. Dar vezi tu, fiule, se va întâmpla ceva mult mai rău. În clipa asta, ei ştiu foarte bine că n-au prins un partizan, ci un ţăran nevinovat. Dacă-l eliberăm cu împuşcături şi tot restul, atunci la sigur vor striga „prindeţi-l pe partizan!“, pe cuvântul

meu! Tot S.S.-ul va fi în picioare, vor rade două sate de pe faţa pământului, sute de femei şi copii vor fi internaţi în lagăre, căci ţăranul se va fi transformat într-un comandant de partizani periculos, căutat de multă vreme. În vreme ce, dacă noi nu ne amestecăm, Viaceslav va fi spânzurat, dar va fi singurul spânzurat şi dacă va da bine din picioare, vom avea linişte pentru un timp, fiindcă generalul a petrecut o zi frumoasă şi jandarmii şi-au câştigat decoraţiile. Ţăranul e preţul păcii în acest sector.

— Numai să pun mâna pe bandiţii ăştia după război, scrâşni Porta. O să le torn plumb topit în bot.

Stege şi Legionarul, care tocmai se întorseseră, înjurară în surdină şi veniră cu altă idee: aceea de a-l răpi pe ofiţerul de marş şi de a-l expedia la ruşi.

— Asta chiar că nu-i de râs, spuse Bătrânul furios.

— Crezi că nu suntem în stare? strigă Legionarul.

— E foarte uşor, zise Porta. Noi trei vă aducem toată haita, cu călăul-şef în frunte.

— Sunt sigur de asta, spuse Bătrânul, dar sunteţi proşti dacă o faceţi. Doar dacă nu vreţi să cadă nenorocirea pe capul tuturor ţăranilor din zonă. Chiar şi voi, bieţi tâmpiţi, v-aţi putea da seama de rezultatul soiului ăsta de glume!

— Bine. Atunci să ne gândim…

Porta se opri deodată şi se uită la subofiţerul care intrase pe uşă şi, chiar în clipa aceea, îşi scutura zăpada de pe manta.

Micuţul clipi, dădu din cap şi începu să fluiere printre dinţi. Popotarul, care se juca cu o sticlă goală, se uită pieziş la Porta şi făcu un semn răutăcios spre uşă cu capul lui de taur chel.

În aceeaşi clipă un cuţit zbură şi se înfipse în duşumea, între picioarele subofiţerului. Legionarul izbucni în râs şi alunecă spre uşă, agil ca o panteră. Dintr-o smucitură trase cuţitul, îl sărută şi fredonă:

— Allah e mare şi înţelept!

O linişte rea plutea în încăpere. Subofiţerul Heide, autorul raportului despre partizan, privi în jurul său cu un zâmbet încordat.

— Sunt printre voi unii iuţi, nu-i aşa? Dar nu sfătuiesc pe nimeni să se lege de Heide.

Bătea darabana pe un Nagan mare şi un clinchet ne-a arătat că-l armase.

— Vă zbor creierii, gaşcă de căcăcioşi! Să-mi spuneţi numai când şi unde.

Se simţea moartea în aer.

— Marţ! constată Heide, înaintă şi ceru un pahar cu bere.

— Nu-i, mormăi bucătarul.

— O vodcă mică!

— Nu-i! spuse popotarul, cu privirea strălucind de ură.

— Atunci ce ai? întrebă Heide, împingându-şi capul înainte, ca un berbec gata de atac.

Avea mâna dreaptă înfundată în buzunarul mantalei şi toată lumea ştia că ţinea în ea Nagan-ul.

— Nimic! urlă bucătarul şi sparse sticla de tejghea.

— Nu vrei să mă serveşti, cârciumarule? Pe mine, subofiţer Julius Heide!

— N-am decât asta, spuse popotarul şi ridică un ciob de sticlă sub nasul lui Heide.

Micuţul rânji:

— Vino aici, ticălosule! Avem ceva pentru tine!

Heide se întoarse, uimit, şi făcu câţiva paşi spre masă. Micuţul înfipse deodată cuţitul în lemn şi strigă:

— Uite ce-am pentru tine dacă nu ieşi în viteză din locul ăsta respectabil!

— Ce v-a apucat? îngăimă Heide, care ne privea perplex, rând pe rând.

— Ce s-a întâmplat? mârâi Bauer. Tu ce crezi că s-a-ntâmplat, scârbă?

Heide se dădu înapoi încet, ca un tigru gata să sară, cu Nagan-ul aţintit spre micul legionar, care se apropia pas cu pas de elegantul şi birocraticul subofiţer.

— Stai pe loc, clovn marocan, sau o să strănuţi sânge! şuieră Heide, fixându-l pe omuleţ cu priviri veninoase.

Îl văzusem cu toţii pe subofiţer trăgând piedica revolverului şi aşteptam detunătura surdă a acestuia. Mai iute ca gândul, piciorul Legionarului lovi mâna care ţinea arma. Heide strigă de durere şi se încovoie, în vreme ce arma cădea pe jos. Micuţul îl luă, smulse încărcătorul şi-l aruncă într-un colţ.

Subofiţerul se îndreptă şi făcu o mişcare spre Legionar, dar acesta, cu violenţa unui arc, îi sparse nasul şi câţiva dinţi cu o lovitură de picior.

— Aha! rânji Legionarul, voiai să tragi… Îngrozitor!

Rapoartele-s mai puţin primejdioase, nu-i aşa?

Heide îşi venise puţin în fire şi, pe jumătate ridicat, îşi ştergea sângele care-i inundase faţa.

— Ce vrei să insinuezi? Am venit aici ca să beau ceva în linişte şi voi m-aţi atacat fără motiv.

Legionarul se aşează din nou:

— Ce tip cumsecade! Foarte nevinovat, nu-i aşa? Ridică-te, ticălosule, sau încasezi o baionetă în bot.

Heide se urcă, penibil, pe bancă şi Porta îi întinse un pahar cu bere. Îl privi recunoscător pe roşcatul cu joben, ai cărui ochi albaştri, porcini, erau singurii care însufleţeau faţa impasibilă. Dar în clipa când era gata să bea, cu o lovitură scurtă, Porta aruncă paharul în celălalt capăt al încăperii.

Micuţul începu să râdă zgomotos. Nebun de furie, subofiţerul sări peste masă şi-l fugări în jurul camerei pe uriaşul care rânjea.

— Nu eu… Porta!

Se opri dintr-o dată şi, cu o lovitură ca de cal îl trimise pe Heide în perete, unde-i administră o bătaie în lege. Am auzit strigăte înăbuşite. Câteva găleţi de apă l-au readus în simţiri pe subofiţer, care a sfârşit prin a se prăbuşi pe masă, fără cunoştinţă.

— Hârţogar împuţit! scuipă Pluto în direcţia lui.

Popotarul ieşi de după tejghea şi ne invită pe toţi la un rând de vodcă.

— I-ar fi mai uşor unei cămile să treacă prin urechile acului, decât Micuţului să intre în grădina lui Allah, ne asigură Legionarul.

— De altfel, linia vieţii lui e foarte scurtă, profetiză Porta.

Noutăţile acestea l-au întristat pe naivul uriaş, care s-a grăbit la spovedania menită să-i deschidă porţile Raiului.

Dar un atac al inamicului a întrerupt pioasa lui încercare.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

MICUŢUL ESTE IERTAT DE PĂCATE

— Douăzeci şi unu! strigă Porta.

Aruncă cărţile pe lada de muniţii care ne folosea drept masă. Neîncrezători, am controlat cărţile soioase şi Micuţul merse până acolo încât numără punctele pe degete. Dar nu încăpea nici urmă de îndoială: totalul era, într-adevăr, douăzeci şi unu.

Porta, încântat, strânse repede câştigul, îl aruncă într-o cască de oţel şi îşi ridică jobenul.

— Continuăm, băieţi?

Porta câştiga pentru a treizeci şi şaptea oară. Micuţul, care pierduse tot, mârâi, cu toate că Porta, mare domn, se oferi să-l împrumute cu dobândă sută la sută.

— Ar trebui să fii ţicnit, spuse Stege. Mai degrabă te duci să-l cauţi pe „beneficiu şaizeci la sută“ şi-i ceri o sută de mărci împrumut. Dar, oricum, o să pierzi.

Micuţul se gândi o clipă, apoi se apropie confidenţial de Porta:

— Nu trişezi, Porta, nu-i aşa?

Porta îşi încreţi o pleoapă cu gene incolore, îşi şterse monoclul şi-l înşurubă hotărât în micuţul său ochi porcin.

— Nu, Joseph Porta nu trişează, Micuţule.

— Aşa da! Nici n-aş fi crezut, răspunse uriaşul respirând uşurat.

O îndoială groaznică fusese înlăturată. Bătrânul intră în adăpost în aceeaşi clipă:

— Copii, de data asta s-a terminat! Plutonul al 2-lea trebuie să acopere desprinderea Regimentului 104, atunci când o să spele putina. A început deja. Niciunul dintre noi nu va scăpa cu viaţă.

Porta începu să râdă şi-l împunse cu degetul în piept:

— Greşeală! Tăticu' o să scape fără niciun fir de păr lipsă!

— De unde ştii? întrebă interesat Micuţul.

— Mi-a spus o prezicătoare. Mi-a citit în palmă prima-ntâi şi-apoi la fel, în cafea.

Micuţul se apropie, legănându-se.

— Ce ţi-a mai spus?

— Franţuzoaica? Că o să scap teafăr din război, că o să mă însor cu o femeie plină de bişatari şi că o să trăiesc ani mulţi şi fericiţi, îndestulat, cu o grămadă de mălai care-o să-mi vină de la o mulţime de bordeluri.

— I-auzi! făcu Micuţul. Şi nu crezi că şi-a bătut joc de tine?

— Sigur că nu.

Micuţul îşi privi cu atenţie palma.

— Ce-i linia asta de-aici? întrebă el.

— Linia vieţii. E al naibii de scurtă, bietul de tine!

Legionarul se apropie şi ridică un deget:

— Să faci bine să-ţi întorci botul spre Mecca. A sosit clipa să te gândeşti la Allah.

Micuţul înghiţi în sec de două-trei ori şi, apucând pistolul-mitralieră, urlă:

— Îi ştiu pe unii cărora le-a venit cheful să mă lichideze!

— Da, zise Porta, Ivan.

Stege intră, aducând veşti neplăcute. Era vorba de cei noi care fuseseră repartizaţi la Plutonul al 2-lea, între alţii un fost Unterscharführer S.S. care petrecuse un an la Torgau. Von Barring îl avertizase deja pe Bătrânul în legătură cu el:

— Păzeşte-te de individul ăsta! N-am niciun pic de încredere în el.

Stege tocmai aflase că S.S.-istul se înţelese cu subofiţerul Heide şi cu alţi câţiva să lichideze grupa întâi, adică a noastră, imediat ce vor avea ocazia.

Soldatul Peters – unul dintre cei nou-veniţi – se aşeză lângă noi şi spuse pe neaşteptate, pe tonul ursuz care-i era obişnuit:

— Da, sunt douăzeci şi cinci de tipi care-au hotărât să vă tragă un glonţ în cap.

Micuţul tresări, dar un semn din ochi al lui Porta îl făcu să tacă. L-am auzit totuşi mormăind ceva în legătură cu liniile vieţii, scurte şi lungi.

— De unde ştii? întrebă Legionarul, cu ţigara lipită în colţul

gurii.

— Ştiu, zise Peters pe tonul lui tărăgănat. Se ridică: Acum sunteţi avertizaţi.

— De ce vor să ne lichideze? întrebă Bătrânul.

Peters ridică din umeri şi arătă poziţiile ruşilor:

— Kraus, S.S.-istul, spune că Ivan e în spatele nostru şi plutonul e complet izolat. După ce-o să vă termine pe voi nouă, o s-o şteargă.

— Şi de ce n-ai şterge-o şi tu cu ei? Te-ai săturat de viaţă?

Peters se uită la el cu ochii mijiţi, ca şi cum şi-ar fi stăpânit furia ce-l cuprindea.

— Dacă vrei să ştii, puţin îmi pasă de viaţă, dar nu suport asasinatele, asta-i tot.

— Atunci ar fi trebuit să fii la mânăstire, nu aici, rânji Porta. Pe frontul de est nu faci altceva decât să asasinezi! Cam aşa... strigă el şi pistolul său mitralieră scuipă o rafală care trecu razant pe lângă câţiva dintre cei nou-veniţi în pluton, aflaţi în celălalt capăt al încăperii.

Aceştia săriră în picioare înjurând şi S.S.-istul apucă revolverul, dar îi dădu drumul imediat, de parcă s-ar fi ars: patru pistoale-mitralieră îşi îndreptau spre el gurile negre.

— Ha, ha, albăstreilor le e frică! rânji Porta.

Aruncă o geantă de grenade în capul S.S.-istului, care se prăbuşi cu un mârâit.

— Aduceţi-l pe câinele ăsta aici, ordonă el.

Rânjind mereu, smulse o bucată de postav alb de la un sac de pâine şi ordonă celorlalţi s-o coasă pe spatele omului leşinat. Când S.S.-istul îşi reveni, destul de ameţit, îi aruncă o privire înveninată lui Porta, care-i spuse surâzător:

— Ai pe spate o cârpă albă pe care-am pus să ţi-o coasă ca să-mi folosească drept ţintă. Te avertizez că, dacă te îndepărtezi prea mult de mine, scula asta nu dă greş. (Bătea darabana pe revolver.) Şi dacă ţi s-ar întâmpla să pierzi bucata de cârpă, ai fi iarăşi un om mort.

— Caraghios, nu? spuse Legionarul.

În vremea aceasta, Micuţul îşi privise gânditor în palmă linia despre care i se spusese că ar fi linia vieţii. Ieşi brusc din meditaţia lui, tresări, îl apucă de gât pe un soldat pe nume Krosnika şi-l lipi cu spatele de un stâlp:

— Şi tu vrei să mă vezi rece! Din cauza ta linia vieţii mi-e

scurtă...

Cu mârâieli de urs rănit, îşi căută cuţitul:

— Viaţa mea! Viaţa mea!

Krosnika dădea din picioare ca să scape, dar devenise încetul cu încetul vânăt şi dacă Bătrânul n-ar fi intervenit, strânsoarea îngrozitoare a Micuţului l-ar fi sugrumat pur şi simplu. Micuţul înjură, dădu drumul prăzii care căzu, pe jumătate sugrumată, între Heide şi un fost Feldwebel venit de la Torgau. Porta se puse din nou pe râs:

— Un simplu avertisment, băieţi! Pentru cei interesaţi. Făcu o mişcare expresivă cu automatul: Aţi vrea aşa ceva? Dacă nu, să nu faceţi pe şmecherii.

Peters rămăsese aşezat, sprijinit de perete, bătând ca din întâmplare cu palma pe un automat rusesc şi fumând nepăsător. Venise vremea schimbării santinelelor. Începu o ceartă însufleţită între S.S.-ist şi Krosnika, ce refuza să facă de pază cu el. Bătrânul dădu drumul cărţilor de joc, se ridică liniştit şi-l arătă pe S.S.-ist cu coada pipei:

— Tu şi Krosnika sunteţi scutiţi de gardă. Heide şi Frank preiau schimbul vostru.

O licărire de triumf se aprinse în ochii S.S.-istului, dar se stinse la fel de repede.

— Tu şi Krosnika, continuă Bătrânul pe acelaşi ton, mergeţi să patrulaţi înspre poziţiile ruseşti şi aduceţi informaţii precise despre ce se întâmplă.

Izbucniră proteste violente. Bătrânul se aşezase la loc şi continua să joace. Puse jos atu-ul, îşi făcu levata şi-i privi chiorâş pe protestatari.

— Mi-aţi auzit ordinul?

— Asta-i persecuţie! strigă S.S.-istul. Nu putem să mergem spre liniile duşmanului fără foc de acoperire. Refuzăm să executăm ordinul.

Bătrânul se sprijini de perete, jucându-se cu pistolul său P 38.

— Te sfătuiesc să te gândeşti înainte să refuzi, tu, care eşti voluntar şi membru de partid. Ce-ar spune Führer-ul tău?

S.S.-istul se aplecă ameninţător:

— Führer-ul meu? Presupun că e şi al tău.

— Tu l-ai ales pe Führer de bunăvoie, camarade, deci îi aparţii. Mie mi-a fost impus, e altceva. Dar ca să schimbăm subiectul, ştii ce-i Curtea Marţială?

— Crezi că mă bagi în sperieţi? rânji S.S.-istul. Ţi-ar trebui drept martor cel puţin comandantul de companie.

— Într-adevăr? spuse Bătrânul. Nu ştii că suntem un comando izolat de bază şi că, în cazul ăsta, comandantul are dreptul să convoace Curtea Marţială când consideră că un refuz de executare a ordinului pune grupa în primejdie? Deci, pot să convoc Curtea Marţială împotriva ta când şi unde vreau. Lovi cu pumnul în lada cu muniţii. Aşa că şterge-o sau Porta şi Micuţul o să aibă grijă de voi afară!

Fără o vorbă, îşi aruncară armele pe umeri şi ieşiră din adăpost. Micuţul propuse un alt rând de vodcă şi, când sticla ajunse la Porta, îl întrebă cu speranţă neprefăcută:

— Nu cumva linia asta a vieţii e uneori înşelătoare?

— Niciodată, spuse Porta cu un aer de părere de rău, ridicând un ochi spre faţa îngrijorată a Micuţului.

Nefericitul se cufundă din nou în contemplarea palmei. Ceru să le vadă pe ale noastre şi bucuria lui a fost nebunească când a constatat că linia vieţii Legionarului era încă şi mai scurtă decât a sa.

Legionarul îl privi cu coada ochiului.

— Căile lui Allah sunt de nepătruns dar drepte, murmură el. Eu o să mă duc în grădina lui Allah, dar tu, care nu crezi în nimic, o să te prăjeşti în iad în cele mai îngrozitoare chinuri. (Mângâie părinteşte părul uriaşului.) Dar ne vom ruga pentru tine, biet păcătos, în ziua când, din ordinul lui Allah, Ivan o să-ţi înfigă un cuţit în spate!

Micuţul opri brusc sticla la jumătatea drumului spre gură şi se uită la Legionar, pe faţa căruia plutea un zâmbet viclean.

— Ţine-ţi gura cu glumele tale! Tu crezi în rai şi în iad?

— Bineînţeles, spuse Legionarul foarte serios. Allah va ştii să aleagă ţapii de berbeci.

Micuţul avea privirea înspăimântată şi se aplecă spre el, scobindu-se nervos în nas:

— Tu care eşti un bun camarad, spune-mi cum aş putea să mă strecor în grădina lui Allah.

Legionarul zâmbi cu o înfăţişare întristată.

— Foarte, foarte greu. Trebuie să faci atâtea lucruri înainte... Allah e aşa mare!

— Nu-mi pasă, o să fac ce trebuie. Şi voi ăştia, voi sunteţi credincioşi?

Toată lumea răspunse afirmativ cu cea mai mare seriozitate.

Lăcrimând, Micuţul se întoarse spre Legionar:

— Atunci o să mă prăjesc singur în iadul ăla nenorocit? Nu-i drept. Ajută-mă, camarade, să ajung şi eu la Allah.

— Trebuie mai întâi să-ţi ierţi duşmanii, spuse Legionarul.

— Da, da! strigă Micuţul sărindu-i de gât, chiar că-ţi iert toate porcăriile pe care mi le-ai făcut.

— Eu? se bâlbâi surprins Legionarul, desprinzându-se.

— Da, tu! reluă Micuţul radios. (Scotoci în buzunar şi-i dădu Legionarului un pachet ce conţinea un praf alb.) E şoricioaică. Vroiam să ţi-o torn în bere, după victorie, fiindcă m-ai lovit cu piciorul şi mi-ai spart nasul.

— Dumnezeule! strigă zăpăcit Legionarul.

— Da, ai fi avut timp doar cât să-i vezi pe englezoi defilând pe sub poarta Brandenburg.

— Englezii? spuse Stege uluit.

— Normal! Cine altcineva ar putea câştiga războiul, tâmpitule? Dar acum, prietene, îi spuse Legionarului, nu mai ai de ce să te temi. Micuţul te-a iertat.

Legionarul dădu din cap cu bunăvoinţă:

— Bine, te iert. De-altfel ţi-a mai rămas atât de puţin de trăit! Dar o să trebuiască să te pocăieşti. Poţi să începi, deci, prin a-mi pasa tutunul şi băutura ta, ca să-l faci pe Allah să înţeleagă că îţi pare rău de răutăţile pe care mi le-ai făcut.

Micuţul avea de gând să protesteze, dar teama de iad i-a închis gura.

— Apoi, continuă Legionarul, o să trebuiască să mărturiseşti în public toate lucrurile urâte pe care le-ai făcut.

— Dar n-am făcut nimic! spuse Micuţul.

— Te-ai gândit că într-o jumătate de oră ai putea sta pe genunchii diavolului?

Micuţul îşi plecă capul şi zise pe un ton rugător:

— Ce vrei să ştii de fapt?

— Eu? Nimic. Allah vrea, spuse Legionarul.

Nenorocitul era lac de sudoare:

— Bine, bine. Ce greu el Ei bine, odată am omorât un tâmpit cu o lovitură de picior, dar asta a fost de mult!

— Ia te uită! Cu piciorul! Tu, atât de liniştit şi de chibzuit…

Micuţul îşi şterse fruntea cu o cârpă folosită pentru curăţarea mitralierelor, care-i mânji faţa cu ulei murdar.

— Franz ăla era un tâlhar! Ar fi sfârşit spânzurat. Fura până şi banii târfelor! (Amintirea aceasta îl umplu de bucurie.) Da, chiar, de-asta l-am omorât! Nu se cade să furi o femeie harnică! Era de datoria mea să intervin.

Micuţul privi mulţumit în jur.

— Minţi, spuse aspru Legionarul. O să mori de sete în iad şi o să faci instrucţie cu puşca-mitralieră, cât e ziua de lungă.

Micuţul îşi umezi buzele uscate:

— Ascultă, a fost totuşi din vina lui! Îmi promisese nişte bere şi pe urmă, când să o plătească, m-a pocnit aici, după ureche. Asta nu-i legitimă apărare? Dar eu nu sunt ranchiunos, am uitat.

— De fapt, a refuzat să ajungă sclavul tău, conchise brutal Legionarul.

— Hei, ia stai, măi berbec castrat!

Legionarul ridică mâna:

— Cum, mă insulţi pe mine, prietenul tău? Drept ispăşire – o sticlă de vodcă. Sau mai degrabă o să-mi dai două sticle. Continuă!

Uriaşul se trase de guler, ceea ce făcu să-i sară nasturii şi înghiţi cu greu.

— Îţi spun că, dacă n-ar fi murit, ar fi fost spânzurat. Totuşi, nu-i vina mea dacă a aterizat pe un stâlp ascuţit când l-am aruncat pe fereastră.

Legionarul dădu din cap:

— Foarte păcătoasă mărturisirea asta!

Micuţul îl privi, nervos:

— Îţi dau cuvântul meu de onoare…

Porta râse tare.

— Tâmpitule! Ce-i de râs? Cuvântul Micuţului e sfânt şi-ţi spun că Franz nu era decât un derbedeu pe care Allah l-ar fi dat pe uşă afară!

Legionarul îndreaptă un deget acuzator spre pocăitul său, care dădu înapoi, înspăimântat:

— O să fii iertat, dar o să te coste nouă litri de vodcă. Ai grijă să stai în banca ta şi nu uita că linia vieţii tale e scurtă.

— Bine, o să-i ai, zise Micuţul, zgâindu-se la oamenii din pluton care jucau cărţi, aşezaţi la masă. Vă avertizez, gaşcă de căcăcioşi, că o să contribuiţi şi voi! Să fiţi siguri!

Intrarea bruscă a S.S.-istului şi a lui Krosnika, gâfâind, întrerupse spovedania.

— Nu mai e nimeni la Ivan! Am auzit pe drum scrâşnet de T 34. Gata, suntem izolaţi!

Bătrânul îl privi liniştit:

— Poate te-aşteptai să-ţi ceară voie?

— Nu sunt tâmpit, şuieră S.S.-istul, dar acum trebuie s-o ştergem în viteză, altfel suntem prinşi în capcană.

— Ea doua oară când ne zici s-o ştergem, spuse Bătrânul cu dispreţ. Voi ăştia sunteţi eroi doar când e vorba să strigaţi *Heil* Hitler, dar eu, care comand aici, sunt la ordinul şefului tău idiot, care e chiar acela de a lupta.

— Am luat notă că l-ai făcut pe Führer idiot, urlă S.S.-istul.

— Am primit ordinul să luptăm până la ultimul cartuş, da sau nu? zise Bătrânul batjocoritor. Tăcerea ta e o încuviinţare. Deci, vei avea grijă de bazooka împreună cu Pluto, în vreme ce Krosnika şi Heide vor lua muniţiile. Vă ordon să atacaţi tancurile T 34 şi să distrugeţi tot ce puteţi înainte să fiţi striviţi voi înşivă.

— Dar asta-i nebunie! exclamă S.S.-istul.

— Un S.S.-ist a spus aşa ceva? Deci, eşti de părerea noastră, că Adolf e nebun dacă mai continuă un război ca ăsta? În cazul acesta, cădem de acord să ne salvăm pielea? Se întoarse spre Pluto şi spre mine: Duceţi-vă cu Heide până la drum şi vedeţi dacă putem să-l trecem. E singura noastră şansă de scăpare.

Ne arătă cu degetul pe hartă o pată mare, verde, care trebuie că marca o întindere de păduri şi mlaştini.

Am plecat blestemând. Heide târa bazooka; ploaia şiroia pe căştile noastre şi ne curgea pe spate în şuvoaie; curelele de piele scârţâiau; îngheţasem în uniformele găurite, picioarele ni se înfundau în noroiul lipicios care mustea în cizme, făcând din fiecare pas un chin.

— Taci odată, îi spuse Heide lui Pluto, care zbiera în gura mare. Ivan o să ne descopere!

— Gura, porcule. Nu uita că avem nişte socoteli de încheiat şi dacă vine Ivan, o să-i povestim ce-ai făcut!

— Faceţi atâta caz pentru o simplă greşeală!

— Numeşti asta o greşeală! urlă Pluto în pădure. Ivan! Ivan! Vino să-l iei pe porcul ăsta, subofiţerul Heide!

Heide aruncă bazooka şi fugi cât îl ţinu picioarele, urmărit de cuvintele de batjocură ale lui Pluto. Am ridicat burlanul şi ne-am continuat tăcuţi drumul. Crengile şiroind de apă ne biciuiau feţele...

Deodată, drumul apăru în faţa noastră în lumina unui fulger.

Coloane ruseşti, în mantale de ploaie, treceau în formaţie strânsă; artileria şi camioanele uruiau, plescăind în nămol. Ici şi colo, lumina puternică a unei lanterne străpungea noaptea.

— N-o să reuşim niciodată să trecem, şopti Pluto. S-o ştergem înainte să ne găsească.

Decepţia alor noştri a fost imensă. Heide încerca să se ascundă, dar Pluto îl dădu de-a rostogolul cu o lovitură de picior.

— Te-ai crede pe drumul spre Berlin, scrâşni el. Laşitatea asta micuţă e numită fugă în faţa duşmanului în Codul Penal. Te-am prevenit.

Alb ca un cearşaf, Heide se ghemui şi mai mult.

— Ne ocupăm de tine mai târziu, spuse Bătrânul. Plecăm. Trebuie să trecem drumul înainte să se lumineze.

Am plecat iarăşi, în coloană câte unul. În trecere, ne agăţam în spini şi ploaia îşi îndoise tăria. Bătrânul şi Stege înaintară pe marginea şoselei, în timp ce noi am rămas ascunşi în tufişuri. Stege se întoarse la noi fără zgomot.

— Uite-i pe rusnaci în maşinile lor. Gata, băieţi? O să-i urmăm la pas ca să ne strecurăm de cealaltă parte. Să sperăm că nu vor descoperi ce soi de patrioţi suntem.

— N-o să ţină, zise Bauer.

Bătrânul ne făcu un semn încurajator şi pietrişul scrâşni sub paşii noştri în clipa când intrarăm pe drum. La un metru de noi, tropăia o companie de ruşi care ne depăşi. Nu îndrăzneam să ridicăm ochii de teamă şi nu se citească adevărul pe feţele noastre palide de spaimă. Porta începu să fluiere cu obrăznicie un cântec rusesc de marş, pe care siluete invizibile l-au reluat în cor în noapte. Puţin câte puţin, Bătrânul începu să meargă în diagonală către mijlocul drumului, dar o voce urlă:

— Strângeţi în dreapta! Strângeţi în dreapta!

Am sărit în dreapta în clipa când coloanele de blindate soseau uruind. O maşină încetini şi o umbră se aplecă să ne ocărască. Înnebuniţi de groază, ne-am ţinut răsuflarea, dar, slavă Domnului, maşina a demarat din nou, acoperindu-ne cu un val de noroi. Bătrânul se întoarse pe partea stângă a drumului şi, puţin după aceea, săream în desiş. Porta se bătu pe coapse.

— Asta-i bună! Să fii ocărât de un ofiţer rus pentru că nu ştii care-i dreapta! Ar fi făcut în chiloţi dacă ar fi ştiut cu cine vorbeşte!

— Nu râde prea devreme, spuse Bauer, n-am scăpat încă. Ce distanţă e până la Orcia?

— Şaptezeci şi cinci de kilometri, dar, cum avem de străbătut mlaştina şi pădurea, fac cât două sute pe şosea.

În zori ajunsesem la mlaştină, care părea nesfârşită, şi ne-am aruncat epuizaţi în noroi, nepăsători la cearta violentă ce izbucnise între Pluto şi S.S.-ist.

— Gunoi de nazist! strigă Pluto, fă-mi cizmele sau te sugrum!

S S.-istul sări la Pluto şi, dintr-o muşcătură îi deschise cicatricea pe care zdrahonul o avea în locul urechii amputate. Micuţul îl doborî pe S.S.-ist cu o lovitură dată cu încărcătorul pistolului său automat şi omul se rostogoli în noroi, cu capul însângerat. Când ni se dădu ordinul de plecare, cineva întrebă ce trebuie să facem cu S.S.-istul leşinat.

— Lasă-l să putrezească! rânji Porta.

Am intrat în mlaştină. Toată ziua a trebuit să înaintăm, uneori cu apa până la umeri. Un recrut de optsprezece ani, care vroia să sară de la o insuliţă la alta, a făcut un pas greşit şi s-a scufundat în nisipurile mişcătoare. În locul unde dispăruse soldatul au apărut la suprafaţă bule de aer. La sfârşitul după-amiezii am avut din nou sub picioare pământ solid, dar Porta se împiedică de ceva şi aruncătorul de flăcări, scăpat departe, se înfundă şi el în noroi, însoţit de o ploaie de înjurături. Bătrânul dădu ordin de repaus. Morţi de oboseală, mormăind, am căzut într-un somn aproape letargic, în timp ce codaşii plutonului ne ajungeau din urmă încetul cu încetul, epuizaţi şi şchiopătând.

Ne oprisem cam de două ore când Porta sări deodată în picioare şi apucă puşca-mitralieră. Două siluete apărură printre copaci şi, spre uimirea noastră, i-am recunoscut pe S.S.-ist şi pe Krosnika. Toată lumea s-a culcat la loc, dar vocea lui Stege răsună ameninţătoare în beznă:

— Nu duceai tu aruncătorul de grenade?

Krosnika respira cu greutate.

— Ai auzit? şuieră Pluto. Ce-ai făcut cu aruncătorul de grenade?

— Ce te priveşte pe tine, nu eşti tu comandant de pluton, îl întrerupse Feldwebel-ul de la Torgau.

— Stai liniştit, Pluto, strigă sec Bătrânul. Nu mai tolerez nicio încăierare. În ce te priveşte, Krosnika, să nu te întorci aici decât cu aruncătorul de grenade.

Krosnika se ridică tăcut şi zgomotul paşilor săi se stinse în noapte.

— Nu-l vom mai vedea niciodată, şopti Bauer.

Nimeni nu răspunse.

Trei ore mai târziu, Bătrânul se ridică şi dădu ordinul de plecare. Cizmele scârţâiau, curelele ne jupuiau pielea. Ne-am descotorosit de căşti, apoi de măştile de gaze şi, puţin după aceea, de cutiile lor. De pe vârful unui deluşor, am descoperit imensa întindere verde. Pădure, numai pădure, o adevărată mare de verdeaţă! Ne-am croit drum cu lovituri de lopată şi de toporişcă prin hăţişul de nepătruns. Mâncasem de mult puţinele provizii pe care le luasem cu noi. Chinuiţi de foame, arşi de sete, morocănoşi, între noi se iscau din nimic certuri furioase. Doar Bătrânul îşi păstra calmul. Din timp în timp, controla harta şi busola. Porta omorî o vulpe şi un iepure mare pe care i-am mâncat cruzi, fiindcă cel mai mic foc ne-ar fi trădat; am frecat vulpea cu usturoi ca să-i mai slăbim mirosul îngrozitor, şi nici furnicile n-ar fi curăţat oasele mai bine decât am făcut-o noi. I-am ocărit pe cei rămaşi în urmă ca să-i forţăm să ne urmeze, apoi am plecat fără să ne uităm la camarazii care plângeau, la capătul puterilor, implorându-ne să mai avem răbdare câteva clipe. Unii dintre ei au apărut la următoarea oprire, aproape de o haltă unde Feldwebel-ul de la Torgau a fost cuprins de un acces de nebunie. Se aruncă deodată la Porta şi-i făcu pe obraz o tăietură lungă. Micuţul îl doborî şi Bătrânul îl opri pe Porta, care avea deja cuţitul în mână:

— Lasă-l, mergem mai departe.

Pluto luă armele omului fără cunoştinţă şi plutonul dispăru în desiş, unde Pluto însemna copacii la fiecare cincizeci de metri, ca reper pentru camarazii rămaşi în urmă.

A patra zi am ajuns, în sfârşit la un drum pe care se vedeau urme de roţi şi de copite de cai. S-a trezit imediat în noi instinctul de luptători: din oameni ai pădurii ne-am transformat din nou în ucigaşi, ucigaşi ai secolului XX. Aplecaţi în iarbă şi desfăşuraţi de-a lungul drumului, am ajuns fără zgomot la un fir de apă. La distanţă mică de noi, rezemaţi de un copac, stăteau doi ruşi, doi oameni scunzi, în uniforme cenuşii, cu puşti-mitralieră. Vântul ne-a adus un uşor miros de tutun-erzaţ. Am început să ne târâm. Porta îi zâmbi lui Pluto, care se instală în apropierea unei movile şi dădu la o parte iarba ca să aibă un

câmp de tragere mai bun. O rază îi lumină pe cei doi oameni; unul dintre ei îşi dădu pe spate şapca însemnată cu o cruce verde. De încheietura mâinii îi atârna un Nagan. Crucea verde, Nagan-ul... A fost ca o licărire de lumină pentru noi: N.K.V.D-ul, paza prizonierilor! Un răpăit scurt rupe tăcerea şi se stinge repede în adâncul pădurii. Cei doi oameni cenuşii cu cruce verde se îndoaie din şale şi cad înainte, cu o spumă însângerată pe buze. Oţelul sună pe oţel când ne reîncărcăm puştile-mitralieră, apoi tăcerea pădurii se aşterne din nou. Porta fluieră ca o pasăre, un fluierat lung de chemare. Alte pasări îi răspund şovăielnic; locuitorilor pădurii le trebuie câteva clipe ca să-şi revină din spaimă.

Cu inimile bătând iute, îi aşteptăm pe cei pe care împuşcăturile trebuie să-i fi alarmat. Bătrânul desfăşură plutonul în aşa fel încât să acopere o mare parte a terenului, apoi Legionarul, înarmat cu o bazooka, se duse târâş spre Heide, într-un hăţiş des.

— *Io tvoi mati,* şoptesc nişte glasuri.

Zărim deja partea de sus a trupurilor ieşind din lizieră; soldaţii înaintează fără zgomot, sub comanda unui locotenent. Un strigăt: i-au găsit pe camarazii lor.

— *Miortivi,* spuse unul.

Toţi priviră împrejur:

— *Ubivat,* constată altul.

Bătrânul, care ridicase mâna, o lăsă în jos dintr-o dată. Am sărit ca nişte fiare. Răsună un strigăt lung, un strigăt înspăimântător de răzbunare:

— Allaaaah El Akbaaar!

O lamă străluci, şuieră prin aer şi se înfipse în pieptul locotenentului. Sărim şi tăiem în carne vie, ucidem ca nişte apucaţi, apoi ne aruncăm în râuşor şi, cu feţele cufundate în apă, bem cu lăcomie ca să stingem focul ce ne arde.

Heide şi alţi doi adunară livretele militare ale ruşilor omorâţi. Un rănit încercă să facă pe mortul, dar o lovitură de baionetă în coapsă aproape îl făcu să sară în picioare. Cu vocea întretăiată, povesti că era vorba de un convoi de prizonieri care se aflau sub paza a doisprezece oameni, puţin mai departe, în pădure. Porta legă un capăt de sârmă în jurul gâtului rusului şi-i dădu a înţelege că va fi sugrumat la cea mai mică bănuială a unei capcane, dar, puţin mai târziu, zări într-adevăr avanpostul. Trei

oameni făceau de pază într-un copac şi se rostogoliră ca nişte mere sub focul lui Pluto. Mitralierele au fost puse în poziţie în timp ce grupa întâi înainta spre locul pe care îl arătase rusul.

Porta, care mergea puţin înaintea noastră, strigă deodată:

— *Stoi kto kidati ghierp.*

Ne făcu semn să înaintăm şi am văzut în luminiş zece oameni în uniforme cenuşii, cu mâinile sus. Stege şi eu am rămas în urmă, cu puşca-mitralieră în poziţie, ca să-i acoperim pe camarazi.

— Unde sunt prizonierii? spuse Porta aţintind cuţitul spre ochiul unui sergent înalt. Acesta răspunse într-o limbă de neînţeles, pe care o traduse un camarad de-al său.

— Prizonierii sunt în spatele maşinilor, în pădure.

Micuţul şi Legionarul se strecurară printre copaci şi reveniră puţin după aceea, însoţiţi de vreo zece soldaţi nemţi şi de câţiva civili, bărbaţi şi femei. Bătrânul ordonase să percheziţionăm prizonierii. În mod vădit nervos, părea să aştepte ceva, poate o inspiraţie care nu i-a venit; ridică din umeri şi-i făcu semn lui Porta:

— Ştii ce-i de făcut. Nu putem să-i luăm cu noi şi cu atât mai mult să-i lăsăm aici, fiindcă am avea imediat un batalion pe urmele noastre.

Porta începu să râdă:

— Cei din N.K.V.D. şi din S.S. sunt nişte indivizi pe care-i dobor cu plăcere!

Făcu semn lui Bauer şi Micuţului:

— Să-i ducem în pădure.

Un soldat care făcea parte din coloana de prizonieri ieşi înainte:

— Să mi se dea o armă, vreau să-i împuşc pe monştrii ăştia. Ieri seară au asasinat o sută cinci oameni din compania noastră şi au bătut un cartuş gol în fruntea comandantului nostru de pluton, locotenentul Hube. La plecare erau şi civili ruşi mai mulţi, dar i-au omorât pe drum.

Pluto îi aruncă un pistol-mitralieră rusesc:

— Hai!

Soldatul dispăru cu ceilalţi între copaci, se auziră câteva rafale pe care ecoul le repetă, strigăte, apoi căzu din nou tăcerea. Porta se întoarse mergând legănat, îmbrăcat în uniforma locotenentului rus mort.

— E singura mea şansă să trec drept ofiţer în războiul ăsta. Ştergeţi-o, pungaşilor, eu sunt tovarăşul comandant Josefki Portaska!

— Destul cu zbieretele! mârâi Bătrânul.

Micuţul se mulţumi cu o şapcă cu cruce verde şi, cu câte un Nagan în fiecare mână, pretinse că interpretează un dans căzăcesc. Dar îşi prinse picioarele în curelele lungi şi căzu în apă cu capul înainte. Am plecat din nou la drum. Un kilometru mai departe am descoperit trupurile celor o sută cinci oameni pe care cei din N.K.V.D. îi uciseseră cu un glonţ în ceafă şi privirile noastre au zăbovit asupra cadavrelor ghemuite pe care mişunau deja furnicile şi muştele. Ne-am reluat marşul, dar puţin mai încolo o femeie se prăbuşi plângând în hohote, incapabilă să meargă mai departe. Ne arăta ghetele sale de pâslă găurite, din care îi ieşeau picioarele însângerate. I s-a răspuns printr-o ridicare din umeri. Strigătele sale de animal hăituit ne-au urmărit câtva timp, apoi pădurea le înăbuşi, noaptea îi învălui pe cei vii, pe morţi şi pe cei părăsiţi: de exemplu cel care înaintează poticnindu-se, rugându-se, gemând, cu craniul fracturat şi care-şi cheamă camarazii înghiţiţi de pădure; celălalt care caută, plângând într-una, aruncătorul de grenade; caporalul acela din N.K.V.D. care, murind, a apucat o tufă moale de muşchi şi a stropit-o cu lacrimile sale chemându-şi mama aflată foarte departe, în munţii Georgiei; fata aceea din Ucraina care, pe jumătate nebună, se învârteşte în cerc în beznă; noaptea îi învălui şi pe cei douăzeci şi opt de soldaţi nemţi, şi pe cei paisprezece ruşi eliberaţi care înaintau înjurând prin desişurile negre.

În zori ajunsesem la primele linii, dar a trebuit să ne ascundem toată ziua în desişul pădurii. Rupţi de oboseală, dormeam cu armele în mâini şi ne durea întreg trupul. Porta îşi scosese bocancii şi îşi contempla gânditor picioarele însângerate de pe care tăia fâşii mari de piele, sub privirile interesate ale Micuţului. Legionarul, culcat pe spate cu mâinile îndoite sub cap, dormea adânc. Stege şi S.S.-istul, camuflaţi într-un copac, făceau de pază. La căderea nopţii am plecat iarăşi, părăsind alţi câţiva rămaşi în urmă. Porta mergea în frunte pe poteca îngustă, mantaua rusească lungă îi înfăşura trupul slab şi căciula de blană luase locul jobenului. În dreptul lui, pe pantă, tropăiau Legionarul şi Pluto.

Deodată o tuse aspră ne-a făcut să înţepenim pe loc. Porta, iute ca fulgerul, îl împinse pe Stege înaintea lui şi strigă:

— *Idisa dar?*

Un rus înalt ieşi din întuneric şi-i ceru furios să tacă, dar omul se îmblânzi auzindu-l pe Porta cum latră în ruseşte:

— Am prins un neamţ.

Santinela consideră că e mai bine să-l ucidă imediat pe prizonier şi, apucând revolverul, rusul îl obligă pe Stege să se aşeze în genunchi, încercând să-i aplece capul. Dar în aceeaşi clipă se auzi un gâlgâit răguşit; santinela scăpă revolverul şi căzu pe spate. Pluto îl împinse pe omul sugrumat şi trase laţul de oţel, dar Stege rânjea înfiorat:

— Să nu mai faci aşa ceva, animalule! îi spuse lui Porta care era încântat.

Poziţiile erau aproape şi se simţea nervozitatea frontului. Gloanţele trasoare şuierau, mitralierele răpăiau în toate părţile; deasupra capetelor noastre, bombardierele uruiau către vest; dârele luminoase ale gloanţelor urcau spre ele şi se pierdeau în depărtare.

Porta, ridică mâna: chiar în faţa noastră se găseau tranşeele ruseşti şi distingeam foarte bine lucrările avansate. O siluetă se arătă şi dispăru după un colţ. Un ordin şoptit din om în om: ne încordăm muşchii şi sărim peste parapet, cădem, ne ridicăm, alunecăm, cădem iarăşi. O mitralieră răpăie, izbucnesc împuşcături, câteva grenade bubuie; ne facem una cu pământul în vreme ce o mitralieră germană trage rafale lungi pe deasupra capetelor noastre. Una dintre rusoaice începu să urle şi, înainte ca cineva s-o poată opri se căţără pe parapet, dar se îndoi din şale şi căzu înapoi cu un geamăt nearticulat, străpunsă de gloanţe. Bătrânul îşi înăbuşi o înjurătură:

— Gata! ne-au reperat. Ce-o să mai încasăm!

Abia terminase de vorbit că aruncătoarele de grenade şi artileria germană începură să tune, apoi ruşii intervenira la rândul lor. Unui subofiţer dintre prizonierii pe care-i eliberasem i-a fost smulsă toată faţa şi trei soldaţi au fost ucişi când încercau să fugă.

În zori tirul s-a liniştit, dar nu mai era posibil s-o ştergem şi a trebuit să aşteptăm iarăşi noaptea. Răniţii gemeau tare. Micuţul privea morţii. Îl arătă pe omul cu faţa smulsă:

— Ce de chestii pot să vezi într-o ţeastă când e deschisă! Ce-i

cenuşiul ăsta?

— E creierul, spuse Stege. Dacă ar scăpa, n-ar fi plăcut la vedere. Uite, un ochi îi atârnă deasupra gurii, e îngrozitor. De ce te uiţi la asta, scârbosule?

— Tu, Stege, să-l laşi în pace pe Micuţul, nu sunteţi mai buni ca el.

— E adevărat, spuse mişcat uriaşul, nu sunteţi mai buni ca mine.

Legionarul îl bătu pe umăr:

— Nu plânge, drăguţule, sau încep şi eu să plâng.

Un Oberfeldwebel care se află în coloană strigă enervat:

— N-aţi putea să încetaţi odată cu glumele voastre tâmpite? Vă credeţi deştepţi?

Porta se îmbăţoşă:

— Nu pe tonul ăsta, te rog! Nu uita că eşti un simplu invitat aici şi dacă nu eşti mulţumit, poţi s-o ştergi. Fără noi nu ţi-ar fi mers atât de bine acum.

— De când un soldat îi vorbeşte aşa unui superior? Mai vedem noi când ajungem.

— Bunule Dumnezeu! exclamă Bauer. Mi se pare că e o ameninţare!

— Aici eu comand, se auzi vocea Bătrânului. Patruzeci de metri până la Ivan, şaptezeci de metri până la tranşeele noastre şi terenul e ciuruit de gloanţe. Dacă crezi că ai curaj…

Subofiţerul se uită la Bătrânul şi rămase tăcut. Două ore după căderea nopţii, Legionarul se târî până la poziţiile germane ca să ne ferească de a fi omorâţi de ai noştri. S-au scurs încă trei ore, apoi o dublă stea verde se înălţă spre cer, semn că eram aşteptaţi. Unul după altul, şi Porta ultimul, am sărit în sfârşit în tranşeele noastre. Oberfeldwebel-ul lipsea la apel şi nimeni nu ştia ce se întâmplase cu el.

Ni s-a întâmplat să fim cuprinşi de mania grandorii. Fiecare a avut dreptul să-şi satisfacă dorinţele cele mai neverosimile în materie de meniuri.

Aruncam ţigările de foi pe jumătate fumate, fapt despre care Micuţul a declarat cu neobrăzare că la el era un obicei.

Bătrânul a cerut un şervet la sfârşitul mesei, iar Legionarul o pernă pe care să stea.

Într-o zi, ca să pună capac manierelor noastre elegante, Pluto a pretins să nu fie tutuit.

CAPITOLUL DOUĂZECI

CE MENIU DORIŢI?

În ziua aceea, poziţiile noastre se aflau în pădure. O pădure minunată, şi atât de liniştită! Câteva grenade explodau la fiecare cinci minute, dar la distanţă destul de mare, şi un soare mic de primăvară ne încălzea oasele.

Pluto, dezbrăcat până la brâu, căţărat într-un copac, îşi cârpea ciorapii, în vreme ce noi îl priveam liniştiţi. Serviciul de aprovizionare ne dublase toate raţiile, inclusiv raţia de tutun şi ni se acordase un pachet de zece ţigări pentru fiecare.

— Aşa ceva se fumează la Berlin, strigă Porta foarte mulţumit. Asta îmi aminteşte de minunata Friedrichstrasse şi de puicuţele sale de zece mărci.

— Pentru că veni vorba de puicuţe, ne-ar trebui cât mai curând, spuse Micuţul. Închipuiţi-vă că încasăm câte un glonţ înainte să mai fi văzut o dată un bordel! Arată-mi linia vieţii tale, bătrâne, îi spuse el lui Pluto. E mai scurtă decât a mea, m-am liniştit. Atâta vreme cât eşti aici, e-n regulă!

Popotarul veni la noi gâfâind şi ne întrebă cu solemnitate ce vrem pentru masa de a doua zi.

— Ai spus „ce vrem“? repetă Porta neîncrezător.

— Da, spuneţi ce vreţi şi veţi avea.

— Ei bine, o raţă cu toate dichisurile, prune, vin roşu şi restul, ceru Porta dând drumul unei băşini răsunătoare.

Bucătarul scria conştiincios: friptură cu garnitură. Am rămas cu gura căscată şi Stege îşi întinse gâtul cu băgare de seamă:

— Pentru mine o budincă cu muştar iute.

— Foarte bine, spuse liniştit popotarul.

— Asta-i bună! Ai înnebunit sau ai dat spargere la un palat? zise Bătrânul.

Popotarul îl privi cu reproş:

— Hai, am să uit răutatea pe care-i spus-o. Tu ce vrei ca să-ţi umpli burta?

— Purcel de lapte fript întreg cu cartofi dulci, spuse Bătrânul triumfător, convins că bucătarul îşi va pierde calmul.

Dar el continua să scrie cu o indiferenţă perfectă.

— Spui că voi primi aşa ceva? strigă Bătrânul ridicându-se de pe un tub de obuz care-i folosea drept scaun.

— Doreai altceva?

Bătrânul dădu uluit din cap, cu o înfăţişare complet zăpăcită. Pluto căzu de la locul lui şi-l pironi cu privirea pe bucătar:

— Două potârnichi, servite *à la royale.*

— Perfect! veni răspunsul.

Creionul nota mereu.

— Ce Dumnezeu, e imposibil, şopti Micuţul. Niciodată nu ne-au dat atâta. Nu cumva ne împuşcă mâine?

— Gura şi spune ce vrei să bagi în tine, i-o reteză bucătarul.

— Ficat de porc cu piure de cartofi şi lapte cald cu gălbenuşuri de ou… Se pare că-i grozav. O să fie într-adevăr singura dată în viaţa mea când o să pot să gust aşa ceva.

— Pentru mine găină cu fasole verde şi cartofi prăjiţi, spuse Legionarul în franceză.

— Nu ştiu ce-i asta. Cum se spune în germană?

Legionarul îi întinse o hârtie pe care-şi tradusese dorinţele.

— Caută într-un dicţionar, dar vai de tine dacă nu mi-o faci.

— Supă de văcuţă cu legume, praz cu unt şi spaghete. Şi cincisprezece ouă la capac cu ceapă prăjită, ceru Bauer care se luminase la faţă.

— Sigur că da, fiule, şi ceapa ta chiar prăjită bine, spuse popotarul.

După ce luă toate comenzile, bucătarul închise carnetul şi-l puse sub bonetă.

— Veţi avea tot ce-aţi cerut, proştilor, e ordinul lui von Barring. Se pare că batalionul a pus mâna pe un depozit clasa-ntâi. Puţin îmi pasă că von Barring face risipă, totul e să nu vă calce picioarele în cantina mea!

— Şi tu? Tu ce vrei? zise Porta pe un ton de inchizitor.

— Ciolan de porc cu varză, legume tocate, sturz cu ghimber, porumbei fripţi şi friptură de pui. Dacă pot să îndop mai mult de-atât, îmi fac şi o budincă.

Muţi, l-am urmărit din priviri în timp ce se pierdea în tranşee. Pluto se căţără din nou în copacul lui ca să se întoarcă la cârpitul ciorapilor şi Bătrânul se răsuci spre Peters, care, după obiceiul lui, stătea la o parte.

— De fapt, ce-ai făcut de-ai ajuns în Regimentul 27? spuse el.

Peters îl privi o clipă pe Bătrânul, îşi goli pipa, apoi o umplu cu mişcări încete şi studiate.

— Vrei să ştii de ce sunt aici? (Privirile noastre atente părură că-l încurajează.) În fond, e dreptul tău. Ai auzit vorbindu-se de Schernberg, aproape de Salzburg? Nu? Atunci, uite: în 1933 familia soţiei mele a ajuns să aibă o poziţie foarte importantă, având în vedere că socrul meu era şeful grupării de nazişti din părţile acelea. Eu nu eram privit cu ochi buni. De faţă cu martori, mi s-a dat să înţeleg că ar fi mai bine să plec, dar eram încă naiv şi am refuzat. Pentru a doua oară am primit acelaşi sfat, întărit de o ameninţare uşoară, dar tâmpitul de mine n-am înţeles nimic. Au stat liniştiţi doi ani. Apoi, într-o dimineaţă, a venit ultimul avertisment şi seara poliţia era acolo: opt săptămâni într-o pivniţă. După care am fost dus în faţa unui mic secretar-şef, corect, foarte corect: cravată, pălărie, pantofi, bine ras, frizat ca nimeni altul. Fiecare cuvânt pe care l-am rostit a fost stenografiat de o femeie care-şi bătea joc de mine. Când secretarul-şef i-a cerut părerea în legătură cu soarta mea, şi-a suflecat fustele, şi-a scărpinat coapsa şi a spus: „Ar trebui să-l bărbierim“.

Întorcându-mă în pivniţă, încă nu ştiam niciun cuvânt din ceea ce eram acuzat. S.S.-istul care mergea în urma mea s-a sfătuit cu colegii lui despre ceea ce trebuiau să-mi facă. „La Moabitt, securea“, a spus unul. Atunci, în loc să tac din gură, mi-am susţinut nevinovăţia, dar m-au lovit râzând. Mă trezeau cu lovituri de picior şi cu palme de trei sau de patru ori pe noapte şi mă puneau să sar în lungul unui culoar, împreună cu alţi deţinuţi, urlând sau croncănind, după inspiraţia lor. L-au forţat pe un bătrân să stea în mâini şi, atunci când nu reuşea, îl loveau între picioare cu o măciucă.

— Cât timp ţinea asta? întrebă Stege.

— Nu mult. Fiecare lovitură era scurtă şi precisă, exact în acelaşi loc. Trei lovituri şi bătrânul leşina, dar un om care-şi pierde cunoştinţa poate fi readus în simţiri de patru şi chiar de şase ori la rând, cu acid sulfuric sau cu alte fineţuri. Într-o noapte, la ora două, m-au dus la interogatoriu. Soţia mea a fost primul martor. M-a arătat cu degetul şi a strigat: „Îndepărtaţi-l pe monstrul acesta care profită de copii!“ M-a scuipat în faţă. Au fost obligaţi s-o ţină ca s-o împiedice să se arunce asupra mea. Îmi pierise graiul, vă închipuiţi. Socrul meu m-a privit în ochi şi mi-a spus, în sfârşit, ceea ce voiam să ştiu: „Nenorocitule, cum ai putut să-ţi violezi propria ta fiică? Ne vom ruga pentru sufletul tău!“ Vă puteţi închipui restul mărturiilor şi, încet-încet, am sfârşit prin a afla: eram acuzat de raporturi sexuale cu fetiţa mea de doisprezece ani care murise trei luni mai înainte de difterie. Ştiţi restul: încă patru zile de pivniţă şi-am recunoscut tot ce doreau ei; am semnat depoziţia. Judecata a durat zece minute. Erau grăbiţi. În dimineaţa aceea au fost şapte condamnări la moarte. Mi-au dat cinci ani. „Să râzi, nu alta!“ a spus un criminal care luase douăzeci. Sunt printre voi vreunii care cunosc Moabitt? Nu? Supraveghetorul Boye avea un talent cu adevărat genial ca să ne ţină în formă. Ne făcea să murim de spaimă când venea pe tălpile lui de cauciuc şi deschidea poarta înaltă iute ca fulgerul. Vedeam un şir de bumbi strălucitori pe o uniformă albastru închis şi vai de tine dacă nu-i dădeai raportul în aceeaşi clipă. Îi plăcea la nebunie să-ţi strivească degetele mari de la picioare. Din nefericire pentru mine, a găsit într-o zi o mină de creion în pământ, sub fereastra mea, unde o aruncasem după ce scrisesem o scrisoare care, printr-un noroc, îi scăpase. Povestea asta m-a costat douăzeci de lovituri cu vâna de bou. Şi totuşi Moabitt mi s-a părut o tabără de vacanţă pe lângă Schemberg.

Se opri, îşi aprinse pipa şi ridică din umeri.

— N-are rost să intru în amănunte. Cunoaşteţi Torgau, Lengries, Dachau, Gross Rossen şi celelalte lagăre. Şi la Schemberg ne legau de radiatoare în aşa fel încât să fim pe jumătate arşi, întâi pe spate, apoi pe burtă. Apoi de trei ori câte douăzeci şi cinci de lovituri la fund, cu vâna de bou. Ajunseseră maeştri în varietatea execuţiilor. Auzeam adesea zgomotul securii şi, când funia vreunui condamnat se rupea, îl obligau pe alt prizonier să-l execute cu o lovitură de ciocan în frunte, cum

fac măcelarii la abator. Era şi un paznic care executa cu o vechitură de sabie de cavalerie, dar asta a fost, totuşi, interzisă de comandant. Totuşi, acelaşi comandant l-a cufundat pe un trădător al patriei într-o baie de acid sulfuric, de unde-i ieşea numai capul.

Porta îl pironi cu privirea pe S.S.-ist:

— Ce părere ai, frate?

— Nişte monştri, se bâlbâi S.S.-istul. Ar trebui să le rupem oasele. Vă cred pe toţi şi jur că-l urăsc pe Hitler şi şleahta lui; arătaţi-mi-l pe unul dintre ei şi-o să vă aduc capul lui.

Porta începu să râdă:

— O să ne gândim. Te cred pe cuvânt, prietene, o să vii la vânătoare cu Joseph Porta. Ciuleşte urechile când o să-ţi dau semnalul!

— Într-o zi am fost chemat la medic, continuă Peters. M-a sterilizat: cazul meu ţinea de articolul 175. Câteva luni mai târziu eram aici, la voi, şi pot spune că mă simt ca şi acasă, căci sunt liniştit pentru prima dată. Pentru nimic în lume n-aş vrea să-mi revăd casa. (I-au curs lacrimi pe obraji.) Dacă într-o zi îmi va lipsi curajul, să nu vă supăraţi pe mine, nu de moarte mi-e teamă, ci de un singur lucru: de închisoarea în Germania sau la cei din faţă.

— N-ai nicio grijă, hotărî Porta bătându-l pe umăr, te întorci cu noi şi o să facem revoluţie.

— Da, spuse Bătrânul, vor fi încheiate nişte socoteli, dar ceea ce mă mâhneşte este că nu vom fi crezuţi. Cine va crede adevărul despre frumoasa Wehrmacht sau despre „stabilimentele de detenţie şi cercetare“? Se va spune că exageraţi, că e imposibil. Poate că vă băteau? În fond, nu se moare din asta! Şi să te răzbuni pentru că ai fost bătut înseamnă mult zgomot pentru nimic!

— Deci tu crezi că nu vom avea nici măcar posibilitatea să ne răzbunăm?

— În mod sigur nu.

— Atunci ştiu ce-mi rămâne de făcut, spuse Porta rânjind. Începând de azi, lichidez toţi membrii de partid sau S.S.-iştii pe care-i găsesc!

Îşi apucă puşca şi-i manevră chiulasa cu un zgomot ameninţător.

— Prostii, spuse Bătrânul. Nu fii tâmpit şi stai liniştit dacă nu

vrei să te vezi iar la Torgau.

— Fricosule! rânji Porta.

Aşezaţi pe parapetul tranşeei, discutam întorcându-le spatele ruşilor pe care-i vedeam plimbându-se în sectorul lor, la fel de nepăsători. Nu se auzea niciun foc de armă, doar câteva obuze trasoare explodau destul de departe ca să nu fie periculoase. Porta îşi bălăngănea picioarele şi cânta la flaut, în vreme ce pisica torcea pe genunchii lui. Micuţul strigă la Pluto, cocoţat încă în copacul lui:

— Dacă vezi ceva venind, anunţă-ne, ca să dispărem!

— S-a făcut, strigă Pluto cu o voce atât de tunătoare, încât ruşii ne-au privit cu mirare.

Când au văzut că totul era liniştit, ne-au făcut semne râzând şi unul dintre ei îi strigă lui Pluto:

— Atenţie să nu te tragă curentul acolo sus!

Şi îi arătă fumul de la explozia unui obuz.

— Mulţumesc pentru sfat, o să fiu atent, strigă Pluto.

— Aveţi vodcă la voi? spuse rusul.

— Nu, răspunse Pluto.

— De-o săptămână n-avem! Ce porcărie de război, nici măcar vodcă! Adăpostul vostru e uscat? Noi, din fericire, avem o sobă bună.

Pluto trâmbiţă cu mâna căuş la gară:

— Şi la noi e uscat. Nouă ne lipsesc mai ales femeile. Şi vouă?

— Şi nouă! Nimic de cinci luni!

Au făcut semne şi au dispărut. Pluto se întoarse spre noi:

— Ştiaţi că cel care a compus cântecul „E atât de frumos să fii soldat“ s-a sinucis?

— Ia te uită, de ce? întrebă Porta,

— Fiindcă atunci când a cunoscut viaţa de soldat şi-a dat seama că a fost atât de tâmpit când a clocit chestia aia, încât l-a apucat o tristeţe de moarte şi s-a spânzurat cu bretelele lui vechi în faţa uşii colonelului…

Pluto se tăvălea de râs.

În aceeaşi clipă un obuz trasor explodă foarte aproape. Ne-am răsturnat în tranşee în mijlocul şuierăturilor schijelor care ricoşau pe parapet. Ceva mă lovi în spate. Am pus mâna şi un lichid vâscos mi-a năclăit degetele: sânge! M-am ridicat uluit. Deodată am căscat gura şi am simţit în vine un fior de gheaţă. Chiar în faţa mea, capul lui Pluto, desprins de trup, mă privea cu

ochii stinşi. Un soi de zâmbet îi dezvelea dinţii, fâşii mari din piele atârnau de gâtul sfâşiat care sângera pe pământul uscat.

Am rămas o clipă înlemnit. Apoi am scos un urlet şi am sărit spre parapet. Dacă Bătrânul nu s-ar fi agăţat de mine, aş fi fost împuşcat pe loc.

L-am îngropat pe Pluto în pădure, sub un brad. Porta scrijeli o cruce în scoarţa copacului şi scrise numele prietenului nostru.

— Încă unul dintre bătrânii din ’39! oftă Bătrânul. Am rămas foarte puţini dintre veterani!

Micuţul a fost profund zguduit. „Data viitoare o să fie rândul meu, linia vieţii lui abia era mai scurtă decât a mea“, gemu el.

Nimeni nu i-a răspuns. Stege a făcut inventarul averii lui Pluto: un portmoneu vechi care conţinea mărci şi ruble; o fotografie mică, făcută de un amator, aproape ştearsă, în care se mai distingea încă o fată, ţinând o bicicletă; un briceag, trei chei, un inel sculptat artistic în ea şi două timbre albastre, apoi o scrisoare neterminată, pentru o fată din Hamburg. Era tot ce avea pe acest pământ soldatul de rangul întâi Gustav Eicken.

Am pierdut un camarad minunat. Niciodată nu vom merge cu el, aşa cum hotărâsem, să ne aşezăm pe malul Elbei şi să scuipăm în apă ca să facem cercuri. Am rămas mult timp fără să rostim un cuvânt.

„Cu părere de rău, vă înştiinţăm că fiul dumneavoastră a murit pe câmpul de bătaie. Credincios drapelului său, a căzut în luptă ca un erou, pentru Adolf Hitler şi pentru marele Reich german.

Heil *Hitler! Führer-ul vă prezintă condoleanţele sale şi vă mulţumeşte pentru sacrificiul dumneavoastră. Dumnezeu vă va răsplăti.“ Această scrisoare a fost expediată în mii de exemplare pentru un singur regiment.*

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

O NAŞTERE

Regimentul primise noile tancuri Tiger. Porta, încântat, ţopăia de jur-împrejurul lor, Micuţul umplea rezervoarele cu benzină şi Legionarul ţinea tandru la piept o grenadă S de calibru mare. Tunul cel lung de 8,8 a fost încercat de mai mult de douăzeci de ori, cele două mitraliere au fost revizuite şi sistemele optice controlate.

Atunci când Porta a pus motorul în funcţiune, pământul a tremurat. Era noapte ca smoala când a venit ordinul de plecare... Şenilele grele de oţel zăngăneau străbătând pădurea şi mlaştina, iar micile colibe se zguduiau din temelii la trecerea carelor grele de luptă.

— Ce trebuie să facem? strigă Porta din locul său de sus. Ni s-a dat ordinul de marş fără să ni se spună de ce. Mi-ar plăcea totuşi să ştiu despre ce-i vorba.

— Ai plecat fiindcă e război, asta-i tot îl întrerupse Micuţul. Când o să-i vezi pe ruşi să mă anunţi, ca să le trimit nişte gloanţe în bot.

— Ţine-ţi gura, cap sec, nici măcar nu ştii ce-i aia război.

În timpul unei opriri, la nord de Orlovsk, comandanţii i-au adunat pe şefii de companii şi le-au fixat misiunile. În umbră se zăreau siluetele grenadierilor şi puşcaşilor, apoi cineva remarcă prezenţa neobişnuită a numeroşi pionieri cu aruncătoare de flăcări. Ce urma să se întâmple? Ne-am aplecat ca să vedem mai bine câţiva oameni scunzi, greu încărcaţi, ducând în spate raniţele mari ale aruncătoarelor de flăcări. Tăcuţi, închişi,

răspundeau monosilabic la întrebările pe care le puneam despre meseria lor îngrozitoare. Micuţul îl întrebă pe unul dintre ei dacă munca era grea.

— Nu, ne dăm în vânt după ea, tâmpitule! răspunse omul. Îi aruncă una dintre raniţe: Încearcă să alergi cu asta în spate când Ivan trage cu mitraliera! O să vezi cum e!

Micuţul îl privi cu răutate:

— Scuză-mă pentru întrebare, cur amărât!

— Ce? strigă Feldwebel-ul. Nu cumva vrei să te plesnesc cu ea peste bot?

Micuţul se bătu pe coapse:

— Isuse şi Maria! Printre negrii ăştia e un avorton care are mania grandorii!

Cu iuţeala fulgerului, pumnul Feldwebel-ului lovi bărbia Micuţului. Acesta nu se clinti. Un al doilea pumn îl atinse în burtă fără să aibă mai mult succes, un al treilea la plex, dar uriaşul îl şi apucase pe om şi-l ţinea în aer.

— Fii cuminte, altfel te bat la fund!

Îl împinse pe soldat care se rostogoli pe jos şi, fără să-i mai arunce vreo privire, se căţără pe turela tancului. Începu cu Porta şi Legionarul o discuţie lungă despre calităţile care le fac pe fete să fie cât mai excitante:

— Vă zic că trebuie să aibă un dos ca spatele unei automitraliere!

Părerea aceasta a fost întâmpinată cu un râs înăbuşit.

— Blindate, inamice! anunţă staţia radio.

Strigătul acesta ne-a făcut să sărim. Pregătirea pentru luptă. Întreg Regimentul 27 va ataca. Becul roşu cu un „F“ negru arată că totul este gata. Porta fluieră la comenzi, cu ochii lipiţi de periscop. Legionarul verifică staţia radio şi schimbă câteva glume cu Stege, care conduce un tanc al grupei a 2-a. Cât despre mine, privesc nenumăratele cifre ale instalaţiei optice care va începe să se rotească în clipa când prada se va găsi în câmpul de tragere.

De pe o ridicătură descoperim o privelişte vastă. Pe drumuri se înghesuie maşini ruseşti, artilerie şi, chiar pe coastă, la cinci sau şase kilometri, reperăm tancuri T 34. Apoi, către după-amiază, zărim la circa o mie de metri un întreg grup de blindate, aşezate ca pentru instrucţie. Prin binoclu distingem echipajele care pălăvrăgesc liniştite, fumând. Tancurile lor sunt vopsite în

alb, ca ale noastre, cu cifre negre pe turele. Întrebări scurte se încrucişează prin radio şi-l auzim pe von Barring întrebându-l pe Hinka:

— Ce fel de tancuri sunt în faţa noastră?

O tăcere lungă, apoi răspunsul:

— Nu sunt sigur... Înaintaţi încet, trebuie să le identificăm. Poate că sunt tancurile din Divizia 17 Blindate pe care trebuia să le avem ca întărire pe flancul nostru stâng.

Capacele turelelor se deschid, ne scoatem capetele cu grijă; nenumărate binocluri sunt îndreptate spre gruparea de tancuri.

— Nu-i nicio îndoială! şopteşte Legionarul. Nu recunoaşteţi tunurile lungi cu apărătoare scurtă? Sunt Panther!

— Poate că ai dreptate, răspunse Bătrânul, dar de ce dracu' au construit tancuri Panther care seamănă aşa mult cu T 34?

— Dacă ne apropiem mai mult şi e Ivan, ce-o să mai încasăm! zise Porta.

Micuţul, care ieşise pe jumătate din turelă, strigă:

— Nicio grijă, băieţi, nu-i Ivan! Sunt chiar şenile de Panther! Ăştia din faţă râd când ne văd aşa fricoşi.

Ajunşi la şase sute de metri distanţă, încă mai ezitam! Nervii ne erau încordaţi la maximum, simţeam cum îmi tremură picioarele şi sudoarea îmi curgea pe frunte. În orice clipă optzeci de guri de foc ar fi putut trage asupra noastră. Înaintam cu asemenea prudenţă, încât blindatele noastre păreau că asudă şi ele de frică.

Deodată, am văzut echipajele agitându-se şi oamenii sărind în vehicule. Patru dintre ele s-au năpustit spre noi, în timp ce staţia radio urla:

— Ruşii! Foc!

Înainte ca noi să fi tras o singură lovitură, tunurile ruşilor bubuiau deja. Dar zece secunde mai târziu, cele patru blindate inamice care înaintaseră fuseseră pur şi simplu volatilizate. Cele opt companii ale Regimentului 27 trimiseseră o salvă şi de la distanţa aceea scurtă tunurile noastre de 75 erau nişte arme ucigătoare pentru T 34. Oamenii care ieşeau din resturile arzânde erau seceraţi de mitralierele noastre sau striviţi de şenile. Cam zece tancuri care încercau să fugă au fost nimicite de bateriile de 10,5; o companie de întărire a încercat să le vină în ajutor, dar, urmărite de ai noştri, tancurile ruseşti s-au înfundat într-o depresiune a terenului şi au fost prinse ca într-o

capcană. O adevărată tragere la ţintă! Curând am văzut ridicându-se spre cer treizeci şi şapte de coloane de fum. La încheierea luptei – nu durase nicio jumătate de oră – optzeci şi cinci de T 34 fuseseră distruse.

— Ce credeau ei? zise Bătrânul. Nu se poate să te descoperi aşa. N-aş vrea să fiu comandantul răspunzător de ciorba asta, îl va costa scump.

Urmându-ne drumul, aproape fără acoperire, norocul ne-a mai surâs o dată. Aproape de Norinsk, un pluton de cavalerie a fost secerat. Înnebuniţi de spaimă, caii galopează în jurul blindatelor, dar noi, însetaţi de sânge, îi doborâm ca la vânătoare. Bietele animale se prăbuşesc nechezând, împroşcând în toate părţile sânge şi intestine. Râul ducea mormane de cadavre, cele ale oamenilor împuşcaţi în timp ce încercau să-l treacă, şi în sat toate casele ardeau cu o duhoare groaznică de carne arsă, care se răspândea pe câmpie.

Plutonul al 2-lea a primit o misiune de recunoaştere şi cinci tancuri plecară în direcţia Ubort, trecând prin Veledniki, dar, pe o pantă foarte abruptă, al treilea tanc s-a răsturnat: doi oameni au fost omorâţi, iar Peters gemea, cu picioarele zdrobite. Sângele îi curge şiroaie, în ciuda garourilor pe care i le legăm în jurul coapselor, şi strigă de durere atunci când îl aşezăm în ataşul unei motociclete care trebuie să-l ducă la postul de prim-ajutor. Bătrânul dă din cap:

— Nu-i nicio speranţă!

Peters îi zâmbeşte cu greu Micuţului:

— Fii liniştit, porc mare, aveam linia vieţii mai lungă decât a ta! Vezi, nu-i totdeauna adevărat!

Micuţul îl mângâie pe obraz:

— O să scapi, bătrâne, curaj! O să-ţi dea cele mai frumoase proteze, din piele cu balamale de argint. Apoi, încercând să-l înveselească pe Peters, a cărui piele căpătase deja nuanţa de pergament a morţii, adăugă: Câte glume poţi face cu chestiile astea! La garnizoană era un tip care speria fetele înfigându-şi un cuţit în coapse. I se spunea „Înţeapă coapse“. O să vezi ce caraghios e! Aş fi fost foarte bucuros dacă aş fi păţit-o eu!

Îi strecură în buzunar un pumn de ţigări cu opiu şi Bătrânul dădu ordinul de marş. Peters a murit trei ore după aceea. A fost înmormântat într-o grădină de legume, cu o cască de oţel însemnând locul mormântului, dar nişte copii au jucat fotbal cu

casca şi, mai târziu, când am trecut din nou prin acelaşi loc, ne-a fost imposibil să-i punem o cruce. Totuşi, trebuia să ne continuăm misiunea. Mersul este dificil pe terenul acesta râpos, dar ajungem, în fine, în stepa întinsă, unde descoperim cincizeci până la şaizeci de T 34 care se îndreaptă spre vest. Semnalându-le prin radio regimentului, primim ordinul să nu le scăpăm din ochi şi să ne continuăm recunoaşterea. Inamicul, care ne-a observat, încearcă în mod vizibil să ne identifice. Porta iese pe jumătate din tanc, face semne amicale, la care echipajele inamice îi răspund, luându-ne drept ruşi şi îşi continuă mersul lor lent.

— Sfântă Fecioară! strigă Micuţul. Uitaţi-vă ce vine de acolo!

Dinspre Olovsk sosea o coloană mult mai puternică decât cealaltă, care avea nu numai T 34, ci şi KW 1 şi KW 2. Porta se aplecă în spate şi-l întrebă pe Bătrânul:

— Ia spune, nu crezi că-i timpul s-o ştergem?

— Nu, rămânem. N-am primit niciun ordin de retragere.

— Ai chef să capeţi „Crucea de Fier“? strigă furios Porta. Când o să tragă în noi cu tunurile lor de 12,5, îţi schimbi tu părerea!

— 12,5? întrebă Bătrânul. Privi prin lunetă, apoi spuse după o clipă de gândire: Hai, o ştergem!

— Perfect! spuse vesel Porta, întorcând tancul. Acum, băieţi, puneţi-vă centurile de siguranţă, fiindcă o să vă duc într-o viteză…!

Tancul sări înainte; Bătrânul se lovi atât de tare la frunte, încât sângele ţâşni în acelaşi timp cu un potop de înjurături. Porta îl trimise la plimbare şi staţia radio începu să pârâie.

— Aici „Coroana de aur“, spuse Legionarul.

— Aici „Buchetul de flori“, răspunse regimentul. „Coroana de aur“, ordin de întoarcere.

— Aici „Coroana de aur“. Pe ce drum?

— Hinka şi Löwe în luptă cu forţe mult superioare – pierderi grele – şaptesprezece distruse – locul de ieşire pentru „Coroana de aur“ blocat – încercaţi prin punctul 367 – opriţi transmisia.

Ceea ce însemna că trebuia să ne întoarcem prin mijloace proprii, că retragerea ne era tăiată şi că trebuia să mergem fără legături radio, ca să nu fim reperaţi.

Cele trei tancuri erau acoperite de noroi. Aici străbăteam un sat în flăcări, părăsit de Dumnezeu şi de oameni, dincolo striveam civili morţi care zăceau de-a curmezişul drumului. În

altă parte am descoperit într-o râpă câţiva ruşi răniţi, printre care o femeie locotenent ce comandase un T 34. Urmându-ne fuga mereu spre vest, am fost prinşi sub focul unei grupări de T 34, în apropierea unei văioage. Atins de mai multe grenade, ultimul nostru tanc a luat foc imediat şi niciun om din echipaj n-a scăpat. Tancul lui Stege a fost şi el lovit, dar patru oameni au putut să sară din el la timp şi să se caţere în spatele tancului nostru. Din nefericire, unul dintre ei s-a agăţat în şenile, a fost zdrobit şi scotea ţipete atât de oribile, încât Stege, zguduit, îşi astupase urechile ca să nu-l mai audă.

Cinci blindate ruseşti au apărut aproape imediat şi au deschis focul. Unul dintre ele a luat foc, dar celelalte patru se năpusteau asupra noastră cu toată viteza şi Bătrânul ne-a ordonat să coborâm. Ne aflam pe un şes ca-n palmă, fără putinţa să ne ascundem, uniformele făcând din noi ţinte de mâna întâi. Ce era de făcut? Nu ne mai rămânea decât să ne aruncăm la pământ şi să ne prefacem morţi. Tancurile se opriră la o sută de metri de noi. Nemişcaţi, simţeam privirile care ne străpungeau. Minutele erau veşnicii îngrozitoare. Primul tanc se puse în mişcare, următoarele două trecură la câţiva metri de noi şi, în sfârşit, al patrulea ne atinse, pur şi simplu; dacă am fi întins mâna, am fi putut apuca şenilele. O grenadă şuieră pe deasupra capetelor noastre şi explodă la câţiva metri de tancurile ruseşti. Am văzut tancuri Panther germane ieşind în câmp deschis, şi urmărind tancurile T 34 şi sărind pe ultimul dintre ele, ne-am întors la regiment teferi şi nevătămaţi. Trăsesem o spaimă!

A doua zi, în tancuri noi, mergeam spre nord, unde numeroase unităţi din Armata a 3-a blindată erau încercuite. Misiunea noastră era să rupem laţul pe care inamicul îl strângea tot mai mult. Diviziile noastre blindate aveau în total patru sute de tancuri şi aveam în faţa noastră Corpul al 6-lea de Cavalerie rusă, Divizia 143 Blindate de gardă şi Divizia 81 Cavalerie. Marşul acesta a rămas de neuitat pentru mine. Luna îşi împrăştia lumina în stepă şi totul devenea ireal când se ascundea în spatele unui nor, iar noaptea căpăta străluciri de catifea neagră. Era imposibil să ne găsim drumul; câteva blindate s-au răsturnat în râu şi echipajele au pierit înecate. Orice s-ar fi întâmplat, nu aveam voie să deschidem focul; ordinul era strict.

De ambele părţi ale drumului ni se păruse că zărim un întreg

sistem defensiv şi Bătrânul afirma că ruşii se retrăseseră în el. Fără motiv, coloana se opri la miezul nopţii. Plutea o tăcere plină de nelinişte; eram blindate împotriva blindatelor, pe o distanţă de mai mulţi kilometri. Bătrânul ieşi pe jumătate din turelă şi intră imediat înapoi, scoţând un strigăt înăbuşit. Micuţul îl privi fără să înţeleagă:

— Ce s-a mai întâmplat?

— Poţi să te uiţi! răspunse Bătrânul.

La rândul său, Micuţul scoase capul afară şi-l trase iute înapoi.

— Dumnezeule! Ivan!

— Ivan? Unde? întrebă Porta.

— Acolo! şopti Micuţul, arătând afară.

În aceeaşi clipă cineva a lovit în peretele de oţel şi o voce a cerut, în limba rusă, o ţigară. Porta, înţelegând imediat situaţia, întinse fără un cuvânt o ţigară către silueta întunecată. Flacăra unui chibrit lumină o faţă colţuroasă, deasupra căreia se afla o bonetă rusească pusă uşor pe-o ureche.

— *Spasiba,* spuse rusul suflând în chibrit.

Ruşii mişunau în jurul blindatelor şi numărul lor creştea de la o clipă la alta. În mod evident, ne luau drept T 34. În flecare secundă ne era teamă de izbucnirea unei lupte, dar nu s-a petrecut nimic de soiul acesta. Rezemaţi de vehiculele noastre, pălăvrăgeau liniştiţi, încercând să înceapă o discuţie cu noi şi, cum noi eram muţi, unul dintre ei exclamă:

— Nu se poate! Trebuie că sunt morţi! Nu poţi scoate un cuvânt de la ei.

Altul îi promise Micuţului o pereche de palme dacă nu răspunde şi Bătrânul a trecut prin toate chinurile ca să-l ţină pe uriaşul jignit care mârâia:

— Micuţul n-a fost niciodată pălmuit! Credeţi că mă intimidează puricoşii ăştia?

— Dacă te iei la bătaie aici, eşti un om mort, spuse Porta zâmbind.

Micuţul se uita chiorâş şi nu ne simţeam prea bine la gândul că se va apuca să ţipe.

— Şi totuşi ar trebui să vadă foarte bine că pe hodoroagele noastre sunt zvastici şi nu stele, spuse Legionarul.

— Ce să facem? şopti Bătrânul. Nu poate să mai ţină mult aşa.

Aruncă încă o privire prin trapa turelei şi văzu toate celelalte tancuri înconjurate de ruşi. De fapt, eram opriţi în mijlocul unei

reţele de tranşee ocupate de o divizie de infanterie, la şaizeci sau şaptezeci de kilometri în spatele frontului. Timp de o oră, totul a fost cum nu se poate mai bine, apoi se auzi o ceartă violentă în capul coloanei, urmată curând de o împuşcătură. Câteva mitraliere ruginite au lătrat la rândul lor. Ne-am grăbit să zăvorâm capacele. Un blindat a trecut cu viteză maximă în faţa coloanei noastre şi, de la înălţimea turelei, un ofiţer rus striga, tuna şi fulgera, făcând semne oamenilor săi care s-au evaporat într-o clipă. Groaznic! Descoperiseră cine eram!

În toate părţile şuierau schije. Blindatele, ieşind din formaţie, au distrus totul în câteva minute şi grenadele explodau pe pământ ca nişte erupţii vulcanice; dar deja tancuri grele sovietice se aruncaseră în faţa noastră şi, susţinute de escadrile de Mig-uri şi Yak-uri, angajaseră împotriva noastră o luptă pe viaţă şi pe moarte. După şase ore de bătălie a trebuit să ne retragem; eram ameninţaţi să fim prinşi în cleşte şi a trebuit să fugim spre vest, lăsând câteva grupe izolate să lupte cu disperare împotriva valurilor uruitoare de avioane.

Mergeam pe drumuri desfundate, blocate de mii de fugari, prin mijlocul cărora trebuia să ne croim trecerea. Ţărani ruşi, orăşeni, femei, copii, soldaţi, nemţi dezarmaţi, prizonieri ruşi cărora le era teamă de represaliile Armatei Roşii, toată mulţimea aceasta omenească disperată şi cuprinsă de panică se întorcea înapoi spre vestul care o atrăgea ca un magnet.

— Luaţi-ne cu voi! Luaţi-ne cu voi! strigau toţi.

Câţi bani, câte merinde, câte bijuterii oferite pentru un locşor în blindate! Mamele ne întindeau copilaşii, dar întorceam capul ca să nu vedem privirile lor rugătoare. O fetiţă de doi sau trei ani i-a fost aruncată Legionarului, care stătea pe tanc, dar el a scăpat-o, şi copilul s-a rostogolit sub şenile, care au strivit-o. Nebună de durere, maică-sa s-a aruncat sub blindatul următor şi a fost zdrobită la rândul ei. Micuţul, cu ochii înroşiţi, scoase un urlet prelung, ca de lup, şi am crezut o clipă că înnebunise. Bătrânul strigă:

— Ce s-a întâmplat? Ţărănoiule!

Micuţul se ridică cât era de înalt, ca şi cum ar fi vrut să sară, dar un geamăt sfâşietor izbucni din adâncul măruntaielor sale. Ne-am fi întrebat ce s-a întâmplat dacă un roi de Jabo, coborând în picaj asupra noastră în aceeaşi clipă, n-ar fi arat drumul cu tunurile lor automate. Instinctiv, Porta aruncă tancul într-o parte

şi îl puse la adăpost într-o râpă mică, ascunsă sub tufişuri; din acea ascunzătoare binevenită am fost martorii celui mai oribil spectacol pe care l-am văzut vreodată.

Cam cincizeci de Jabo apărură, scuipând bombe. Auzeam explozii înăbuşite, urmate de un clipocit ciudat. Într-o clipită, şiroind de o substanţă care semăna cu gudronul, tancurile, care făceau pentru prima dată cunoştinţă cu fosforul, începură să ardă. Pe drum, fugarii se transformară în torţe vii, casele se prăbuşiră într-un uragan de flăcări galbene şi albastre, pământul se cutremură ca o vedenie a infernului.

Micuţul se liniştise. Instalat sub botul tancului, jucă zaruri cu Porta şi cu Legionarul, când brusc, un geamăt care se transformă în strigăt ne făcu să sărim şi să apucăm armele. Geamătul, asemănător cu cel al unui animal rănit, venea dintr-un desiş la care ne-am uitat înspăimântaţi.

— Ieşiţi, gaşcă de împuţiţi, sau v-am terminat! strigă Porta ridicându-şi automatul.

— Lasă, zise Bătrânul. Cred că nu-i niciun pericol.

Se strecură în desiş, scoase o exclamaţie şi ne chemă. Lungită pe jos, o femeie tânără, al cărei trup era încordat ca un arc, ne privea cu o faţă foarte palidă.

— Are un glonţ în burtă? îl întrebă Porta pe Bătrânul, care îngenunchease lângă ea.

— Bineînţeles că nu, idiotule.

Legionarul fluieră lung:

— Ei bine, suntem buni să facem pe moaşele!

— Ce? strigă Porta uitându-se fix la micul legionar, ca şi când l-ar fi anunţat că războiul se va sfârşi la prânz.

— Aşadar ne transformăm în maternitate? mârâi Micuţul. Ara auzit mereu spunându-se că astea nu-s lucruri pe care trebuie să le vadă un bărbat, pentru că l-ar scârbi şi târfele ar pierde o mulţime de bani!

— Lasă-ne în pace, spuse Bătrânul dispreţuitor.

Femeia gemu iarăşi şi se încovoie de durere. Bătrânul dădu iute câteva ordine:

— Tu, Legionarule, rămâi cu mine; Porta, du-te şi adu-mi o găleată cu apă şi săpun; Sven, aprinde repede un foc; şi tu, Micuţule, adu două bucăţi de aţă de treizeci de centimetri fiecare.

— Nu-i păcat? Să întrerupem o partidă de zaruri ca să facem

pe moaşele! N-ai vrea…

Un strigăt puternic al femeii îl întrerupse.

— Dumnezeule! strigă el şi se grăbi să execute ordinul Bătrânului.

Femeia a fost aşezată pe o bucată de foaie de cort şi, spre mirarea Micuţului, Bătrânul ne ordonă să ne spălăm pe mâini. Durerile veneau la intervale tot mai mici; urmăream livizi evenimentul, complet nou pentru noi. Micuţul începu să-l ocărască pe tatăl care nu era acolo.

— Ce ticălos! Să laşi singură o biată fată în halul ăsta!

Bătrânul aruncă cele două bucăţi de sfoară şi cuţitul în apa fierbinte.

— De ce fierbi cuţitul? întrebă Porta.

— N-ai priceput? spuse Bătrânul, care tremura de încordare.

Naşterea începuse. Apariţia capului ne-a smuls un geamăt, ca şi cum am fi născut noi înşine.

— Fă ceva! strigară într-un glas Micuţul şi Porta, privindu-l pe Bătrânul.

— Ar putea să moară şi atunci ce se va întâmpla cu copilul? zise Legionarul. N-avem lapte pentru el.

— Cretinilor! le spuse Bătrânul. Ştiţi să faceţi dragoste, dar, când e vorba să ajutaţi un copil să vină pe lume, nu mai sunteţi buni de nimic!

În timp ce Bătrânul apucase cu blândeţe capul copilului şi ajuta naşterea, Legionarul strângea mâinile femeii, care, în chinurile facerii, îi înfigea adânc unghiile în carne.

— Hai, gemu el, dacă aşa măcar te mai uşurezi.

Copilul se născu în mijlocul înjurăturilor şi ţipetelor. Bătrânul se ridică, foarte palid, vârî un deget în gura nou-născutului ca să scoată mucozităţile, apoi, ţinându-l de picioare, îl întoarse cu capul în jos şi-l lovi uşor la fund. În aceeaşi clipă, o lovitură puternică a Micuţului îl doborî la pământ.

— Nu ţi-e ruşine să baţi un copilaş atât de mic! strigă Micuţul. Ce ţi-a făcut puştiul?

— Dumnezeule mare! zise Bătrânul, ridicându-se. Nu înţelegi că l-am lovit ca să-l fac să ţipe!

— Să ţipe! spuse Micuţul. Asta mai lipsea! Te fac eu să ţipi, sadicule!

Ridică pumnii, dar ceilalţi se aruncă asupra lui. Asudând din greu, Bătrânul tăie cordonul ombilical, îl legă, apoi începu să

spele copilul şi-i făcu un bandaj dintr-o bucată de cămaşă. Micuţul se întorsese lângă mamă şi, stând pe vine, profera ameninţări la adresa Bătrânului şi a tatălui copilului. Porta sărbătorea naşterea cu paharul în mână, împreună cu Legionarul, când, deodată, Micuţul scoase un ţipăt ascuţit:

— Bătrâne, Bătrâne, ajutor! Mai vine un puşti! Hei repede!

— Gura! strigă Bătrânul, repetând ordinele dinainte: apă, aţă, cuţit, foc.

O jumătate de oră mai târziu totul se sfârşise şi, morţi de oboseală, celebram cu vodcă naşterea gemenilor. Ce nume să le dăm? Micuţul ţinea neapărat ca pe unul dintre ei să-l cheme Oscar, dar numele acesta nu ne plăcea deloc, însă ne-am dat seama brusc că habar n-aveam de sexul copiilor. Bătrânul făcu un control rapid şi fiecare a putut să constate că nou-născuţii erau de sex feminin.

— Ce idee, să te porţi aşa cu domnişoarele! spuse Micuţul, dintr-o dată pudic.

Câteva rafale de mitralieră ne-au amintit brusc unde ne aflam. Legionarul luă sugarii şi-i instală pe un pat improvizat, în spatele scaunului conductorului. Acolo se găsea o trapă prin care mama ar fi putut să salveze copiii în caz de incendiu. În ciuda protestelor noastre violente, Bătrânul ne ceru să mai aşteptăm câteva clipe:

— Mai întâi trebuie să scoată placenta, spuse el, masând pântecul femeii.

În sfârşit, femeia o dădu afară şi Bătrânul, foarte priceput, o examină şi dădu din cap cu un aer mulţumit.

În ce ne priveşte, nu înţelegeam nimic şi Micuţul era convins că se naşte al treilea copil. Am dus femeia în tanc, lângă copiii ei şi, după ce am închis trapa, am plecat iarăşi la drum, spre vest, înconjuraţi din toate părţile de vehicule inamice.

— Ce-aş mai vrea să fiu în deşert! spunea Legionarul. Era o joacă de copii pe lângă porcăria asta de război!

Porta izbucni în râs:

— Te-ai săturat, nu-i aşa, bătrâne? Până la urmă, n-ai fost numai rătăcitor prin deşert, asasin profesionist, fascist, cap de porc, ci şi moaşă!

O coloană rusească apăru din beznă şi Legionarul se repezi la mitraliera lui.

— Eşti nervos? rânji Porta accelerând.

— Nu, îmi place la nebunie! mârâi Legionarul.

Porta fluieră o melodie şi-i zâmbi femeii din spatele său.

— Săniuţa noastră e o adevărată creşă! Când gemenele vor merge la şcoală, vor avea un livret de familie care le va uimi pe colege!

— Închide gura! spuse Legionarul, supărat.

— Vrei cumva să ai dovleacul şi mai crestat decât acum? răspunse Porta.

— Cine-ar îndrăzni?

— Eu, zise Porta, punându-i cuţitul la gât.

— Un om curajos, foarte curajos, la fel de curajos ca un porc gras... rânji cu răutate Legionarul.

Nu apucă să mai facă ceva. Micuţul, care moţăia, se trezi brusc şi-l pocni în cap cu mânerul baionetei pe Kalb, care leşină.

— Să te înveţi minte să-ţi mai curgă balele pe Micuţul când doarme.

Porta râdea de se prăpădea, gemenele începură să plângă, mama era neliniştită şi Porta îi întinse o sticlă de vodcă pe care ea o dădu la o parte cu dezgust. Porta ridică din umeri:

— N-aş vrea să vă plictisesc, doamnă, mă numesc Joseph Porta, soldat rangul întâi şi, ocazional, moaşă.

Legionarul se ridică ţinându-şi capul cu amândouă mâinile, îşi aprinse o ţigară şi se uită la Micuţul.

— Eşti foarte şmecher! Te sfătuiesc să te uiţi din când în când în spate, huidumă, s-ar putea să te alegi cu un cucui.

Bătrânul se strecură în turelă:

— Ajunge, spuse el. Dacă vreţi să vă bateţi, coborâţi! Colegii sunt acolo ca să vă întâmpine.

— Uite cum ţi-ai găsit să ne vorbeşti! Cine te crezi?

— Nu te mai enerva, nimeni n-are nimic cu tine!

Micuţul se linişti, Porta înjură şi acceleră, făcându-ne să ne lovim cu capetele de instrumentele de bord. Tunuri automate şi mitraliere au intrat în acţiune împotriva noastră şi auzeam proiectilele răpăind de blindaj. Mine S au explodat la trecerea noastră fără să ne facă niciun rău, şi un rus, încercând să sară pe tanc, ratã săritura şi se rostogoli sub şenile. Am văzut prin sistemul de ochire infanteriştii ruşi fugind care-ncotro pentru a se pune la adăpost, în vreme ce un tanc inamic s-a oprit şi a tras în noi cu toate gurile de foc.

Motorul turelei hurui, cifrele jucară în faţa ochilor mei,

vârfurile triunghiurilor se suprapuseră, un ordin scurt... un bubuit răsunător... şi o grenadă de 8,8 făcu bucăţi blindatul. Am curăţat drumul cu aruncătorul de flăcări şi am luat-o la goană în noapte.

Trebuia să primim paisprezece zile de odihnă.

Ne-au dat, în schimb, cincizeci de grame de brânză, de om, pe care trebuia să le luăm de la bucătar.

Dar de mult nu mai era brânză.

Atunci ne-au dăruit o fotografie în culori a lui Hitler şi ne-am întors pe poziţii fără să ne fi odihnit şi fără brânză.

Porta s-a dus drept în tufişuri şi a descoperit imediat cum să folosească fotografiile Führer-ului.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

FUGARII

O lumină palidă începea să mijească la orizont. Porta angajă tancul pe un drum îngust de pădure. Eram pe jumătate adormiţi, nu ne simţeam bine, femeia plângea, nou-născutele, pe care mirosul înecăcios al muniţiei le deranja, tuşeau şi scânceau fără încetare. O frână bruscă ne-a făcut să ne repezim înspăimântaţi la fantele de observaţie. La distanţă mică în faţa noastră nişte umbre alergau în dezordine şi o maşină, aşezată de-a curmezişul drumului, părea că era acolo ca să împiedice trecerea. Legionarul trase o înjurătură şi trecu la mitralieră.

— Calm, calm! spuse Bătrânul.

S-a tras şi am fost cuprinşi de panică atunci când am văzut un aruncător de grenade antitanc îndreptat spre noi. Cifrele instalaţiei de ochire se învârteau în faţa ochilor mei.

— Gata cu tragerea! zise automat Micuţul.

Becul roşu clipeşte cu răutate, o grenadă a fost aşezată în chiulasa tunului, o mulţime s-a adunat în centrul vizorului, degetele se crispează pe trăgaci. Ţac-ţac-ţac, latră mitraliera... apoi bubuitul se stinge în pădure.

Strigăte, chemări, oameni care apar şi se ascund printre copaci.

— Nu-i lăsa să fugă, spuse Bătrânul, se vor întoarce să ne facă praf.

Turela se învârteşte la ora zece, triunghiurile se unesc, un uruit... şi un gheizer de foc, pământ şi membre însângerate ţâşnesc spre cer. Motoarele urlă şi fugim de ambuscadă.

Ce-am simţit atunci când ne-a apărut în faţa ochilor adevărul îngrozitor? Spaimă? Nu cred; mai degrabă, uşurare, o uşurare amestecată cu puţină apăsare. Barajul nu era decât o căruţă care se prăbuşise sub o încărcătură prea grea. Trăgătorii inamici? Refugiaţi, femei, copii, bătrâni bolnavi sau epuizaţi. Bazooka? Oiştea căruţei. Capacele tancului au fost deschise cu precauţie, ochii noştri aprinşi au fotografiat dezastrul, urechile noastre au auzit gemetele muribunzilor în păduricea împrimăvărată. Am închis capacele; legănându-se pe şenile, uriaşa maşină a morţii a părut că se pleacă în faţa victimelor sale, apoi, ducând cu ea nişte soldaţi îngroziţi, o rusoaică şi copiii ei nou-născuţi, a dispărut în pădure, urmărită de blesteme.

Puţin mai departe am întâlnit două tancuri distruse, răsturnate într-un şanţ, de la care am reuşit să recuperăm benzina cu ajutorul unui furtun de cauciuc. Trei puşcaşi ruşi rătăciţi au fost împuşcaţi înainte să-şi poată da seama ce anume se năpustea în spatele lor. Zvasticile de pe turelă erau atât de murdărite încât nu se mai vedeau. În vreme ce uruitul artileriei grele răsuna în depărtare, femeia ardea de febră şi delira. Bătrânul clătină din cap.

— Mi-e teamă că va muri.

— Ce putem face? spuse Legionarul cu mâinile crispate.

Bătrânul îl privi lung:

— Sunteţi ciudaţi cu toţii! Dumnezeule, ce ciudaţi sunteţi! Sunteţi capabili să ucideţi pe oricine şi uite că vă e teamă pentru viaţa unei femei necunoscute, pur şi simplu pentru că e aici şi respiră aerul vostru stricat!

Nimeni nu găsi o vorbă de răspuns. Era aproape noapte atunci când ne-am oprit, observând prudenţi prin trapele tancului flăcările care luminau orizontul.

— Trebuie să fie un oraş destul de important, poate Oşia, spuse Porta.

— Eşti bolnav, Oşia e mult în spatele nostru, zise Bătrânul. E Brodnâi sau Lemberg.

— Ce contează care este? zise Legionarul. Arde. Norocul nostru că nu suntem acolo!

Micuţul le-a zărit primul: două mari camioane Diesel nemţeşti cu însemnele aviaţiei. Erau acolo vreo zece aviatori care dormeau; puţin mai departe, ascunzându-se în câmp, cam o

sută de femei şi copii. Toţi au sărit în picioare cuprinşi de panică atunci când am înaintat tăcuţi spre ei şi s-au uitat înlemniţi la uniformele noastre negre şi la pălăria dungată a lui Porta.

Printre ei erau două infirmiere nemţoaice, singurele care reuşiseră să scape dintr-un spital unde ruşii îi masacraseră pe toţi. Se ascunseseră într-un sat; curând sosiseră mari unităţi ruseşti de infanterie, dar soldaţii, de data aceasta corecţi, le avertizaseră în privinţa celor care veneau după ei, despre care spuneau că sunt de temut. Toţi locuitorii se ascunseseră atunci în pădure, în care se târâseră zile în şir, din ce în ce mai epuizaţi. Li se alăturaseră alţi refugiaţi: polonezi, germani, ruşi, letoni, estonieni, lituanieni, balcanici. Toţi aceştia alcătuiau acum un convoi de fugari nenorociţi, uniţi, indiferent de naţionalitate, prin groaza de blindatele ruseşti care înaintau rapid. Aviatorii îi aduseseră până aici. Mitraliaţi de mai multe ori, mulţi muriseră şi fuseseră aruncaţi din maşini ca să facă loc altora. La ieşirea din pădure, convoiul, atacat încă o dată, se târâse până aici. Dar de data aceasta aviatorii se săturaseră: pur şi simplu, renunţaseră. Prăbuşiţi pe jos, dormeau sau ne priveau indiferenţi pe noi, care stăteam în picioare în faţa lor, cu armele în mâini. Un Feldwebel, întins cu mâinile sub ceafă, ne spuse cu un zâmbet dispreţuitor:

— Ce faceţi, eroilor blindaţi? Alergaţi după victorie? De ce nu-l chemaţi pe Ivan ca să trosniţi din puşcoacele voastre? Ei? Scârbe de fascişti!

Micuţul sări:

— Ce-ai zis, porcule? Îl terminăm, Bătrâne?

— Linişte, Micuţule, spuse Bătrânul, privindu-l pe Feldwebel cu ochii mijiţi. Şi ce-ai de gând să faci acum?

Feldwebel-ul ridică din umeri:

— Să-i aştept pe ruşi şi să trag în ei.

— Şi ei? zise Bătrânul, arătând femeile şi copiii care alcătuiau fundalul scenei.

— Îi las pe toţi pe mâna lui Ivan, doar dacă nu vrei să-i iei cu tine în căutarea victoriei! M-am săturat şi mi-e de-ajuns să mă gândesc la pielea mea. Cu atât mai rău pentru ei! Ai priceput, amice?

Între Bătrânul şi Feldwebel se iscă o ceartă violentă; alţii s-au amestecat în ea. Femeile plângeau şi se rugau să nu fie părăsite. Dar aviatorii au rămas necruţători până la capăt.

— Credeţi că am scăpat de Ivan ca să fim spânzuraţi de jandarmii noştri? spuse Feldwebel-ul.

Deodată, l-am văzut pe Legionar înaintând şi aţintind puşca-mitralieră spre Feldwebel.

— Laşilor! Tot războiul v-aţi lăfăit pe aeroporturi, departe de front, şi acum, când e lată, vă scăpaţi în chiloţi. Vă omor ca pe nişte câini dacă nu plecaţi cu femeile astea!

Se aşternu o tăcere de moarte. Ne îndepărtasem la câţiva paşi de Legionar, care, aplecat înainte, părea gata să sară.

Unul dintre aviatori începu să râdă:

— Hai, trage, pocitanie! De ce nu tragi? Aceleaşi cuvinte mari ale lui Goebbels! Am obosit să le tot ascultăm!

Alţii repetară în cor.

— Atenţie! şopti Bătrânul. O să iasă rău.

Ne-am îndepărtat încet, gata să trecem.

— Hai! Îi luaţi cu voi? şuieră Legionarul.

Chiştocul îi tresălta în gură şi scântei mici îi căzeau pe piept.

— Pentru ultima oară, da sau nu?

— Bravo, eroule! Apărător al femeilor! rânji un soldat. O să-ţi ridicăm o statuie pe un morman de bălegar!

Se auzi un hohot de râs. O flacără mică ieşi din ţeava neagră-albăstruie şi râsul se stinse într-un horcăit. Soldaţii cenuşii se răsuceau pe jos şi unul dintre ei se târî spre noi în patru labe, ţipând ca un dement. Arma lătră din nou; trupurile deja ucise săriră iarăşi sub rafala de gloanţe. Trei aviatori rămaşi în viaţă au fost împinşi în cabinele camioanelor în care se înghesuiseră fugarii buimăciţi şi tăcuţi.

Cu blindatele în urmă, convoiul se urni spre nord-vest, departe de oamenii însângeraţi în uniforme cenuşii, care muriseră de mâna camarazilor pentru că nu avuseseră curajul nici să trăiască, nici să moară.

Grupuri mici de soldaţi deznădăjduiţi se târau pe drum.

„Camarazi! Luaţi-ne şi pe noi…“ strigau cu toţii, dar camarazii dispăreau într-un nor de gaze de eşapament. Unul dintre camioane a rămas în pană şi încărcătura lui omenească a trebuit să continue drumul pe jos.

Velenski: un sat între alte mii de sate, în Ucraina sau în Polonia, copleşit de un şuvoi de fugari care se opriseră aici pentru puţină odihnă şi soare.

— Grăbiţi-vă! se auzea fără încetare.

Dar era complet inutil. Prăbuşirea de care era ameninţată Armata a 3-a blindată şi coloanele ruseşti foarte iuţi, pe care ne temeam că le vedem sosind în orice clipă, erau motive mai mult decât suficiente pentru a-i goni din urmă pe nenorociţii aceia. Grenadieri nemţi şi prizonieri de război ruşi alergau ca nişte pui speriaţi în mijlocul mulţimii. S-au adunat în jurul tancului nostru, cu aceeaşi întrebare pe buze:

— Unde sunt ruşii?

Timp de zile întregi, armata germană în debandadă şi armata civilă a fugarilor trecuseră prin satul Velenski. Teama strângea măruntaiele tuturor: teama de ruşii care atacau, teama de prăbuşirea totală a frontului, teama de blindatele care străpungeau ici şi colo, strivind într-o clipă o coloană de refugiaţi, teama de avioanele care semănau flăcări şi moarte. Şi în plus mai erau oboseala, foamea, furtunile, frigul, ploaia, bolile, maşinile de nefolosit, amintirea căminului părăsit, gândul la cei morţi, munca de cincizeci de ani care ardea în depărtare.

— *Du lieber Gott!* Dumnezeule!

Numele Domnului se înalţă spre cer în toate limbile, dar nu foloseşte la nimic, Blindatele înaintează fără oprire, ca nişte năluci, pe pământul îmbibat de sânge.

Una dintre infirmiere găsise puţină morfină pe care o dădu mamei gemenilor, iar noi, la rândul nostru, făcuserăm rost de lapte.

Apoi a trebuit să plecăm iarăşi, dar sute de mâini rugătoare se întindeau spre noi:

— Luaţi-ne cu voi! Pentru numele lui Dumnezeu, nu ne lăsaţi aici!

În schimbul unui locuşor ni se ofereau lucruri de necrezut. Ciorchini omeneşti s-au căţărat de tanc; erau peste tot, pe turelă, în faţă, în spate, pe aruncătorul de grenade, de-a lungul tunurilor, aşezaţi ca nişte rândunele pe sârmă, umăr lângă umăr. Înjurături şi strigăte, ameninţări, blesteme, nu le păsa de nimic. Groaza de cei care veneau în urma noastră era infinit mai mare decât cea pe care le-o stârneau armele noastre. Bătrânul dădu din cap, descurajat:

— Doamne, ce-o să mai avem de luptat!

Am luat cu noi în tanc câţiva copii, apoi, cu trapele zăvorâte, a început marşul morţii.

Câţiva kilometri mai departe, drumul ieşea la o cale ferată pe

marginea căreia se aflau alte tancuri. Erau din Regimentul 2 şi, ca şi noi, pierduseră orice legătură cu compania lor. Un locotenent de optsprezece ani luă comanda celor cinci vehicule şi ordonă refugiaţilor să coboare, dar niciunul dintre ei nu-i dădu ascultare; din contră, se căţărau din ce în ce mai mulţi pe tancuri. Tânărul locotenent se întoarse la postul lui, strecurându-se prin capacul de jos, căci erau atât de mulţi refugiaţi pe turelă încât nici nu se punea problema să deschidă capacul de sus. Anunţă prin radio că singurul drum pe care puteam merge trecea pe sub calea ferată şi că tunelul, foarte strâmt, abia ajungea pentru tancuri. Toţi refugiaţii trebuiau, deci, să coboare ca să nu fie striviţi, dar li se promitea în mod solemn că se vor urca din nou pe tancuri după ce acestea vor trece prin tunel. Pierdere de vreme! S-au făcut că nu aud, nimeni nu voia să se mişte şi chiar şi femeile ale căror copii căzuseră deja de pe tanc stăteau ţintuite la locurile lor.

Primul vehicul se înscrise pe o pantă foarte abruptă, legănându-se atât de tare, încât câţiva refugiaţi şi-au pierdut echilibrul şi au căzut. S-au ridicat în ultima clipă pe taluzul salvator, aproape sub tancul nostru care venea uruind, incapabil să frâneze pe drumul alunecos, înclinat la treizeci şi cinci de grade. Împietriţi, am văzut primul blindat intrând în tunelul îngust, unde nenorociţi au fost fie striviţi între beton şi oţel, fie aruncaţi cu forţă pe jos. Porta se agăţase de frâne, dar tancul de şaizeci şi cinci de tone derapă implacabil spre mulţimea viermuind şi urlând de groază care a fost strivită într-o clipă sub şenile. La vederea acestui spectacol, mai mulţi dintre fugarii atârnaţi de tancul nostru au sărit repede jos, dar prea târziu! Al treilea tanc n-a putut să-i ferească şi i-a strivit, la rândul său. Câţiva dintre acei nefericiţi au încercat să se facă mici, între blindate şi peretele tunelului; au fost transformaţi într-un terci cenuşiu-roşu, care se scurgea de-a lungul peretelui ca o vopsea groasă. Un băieţel plângând se aruncă în faţa tancului ca să ne împiedice s-o strivim pe mama lui, care zăcea pe jos, leşinată. Feţişoara lui îngrozită dispăru ca aceea a unui înecat, înghiţită de botul blindatului. Tancul scrâşnea, vibra şi părea că înaintează printr-o substanţă alunecoasă care nu era altceva decât mulţimea trupurilor pe care le strivea. Ne-am oprit, în sfârşit, de cealaltă parte a căii ferate. Tânărul locotenent, cuprins de o criză de demenţă, începu să se învârtă în jurul lui

ca un titirez, smulgându-şi decoraţiile şi epoleţii, apoi, după ce s-a degradat, a pus mâna pe pistolul-mitralieră şi a tras în noi. Fără să rostească un cuvânt, Porta şi-a luat puşca şi a ochit: tânărul ofiţer căzu dând frenetic din mâini şi din picioare; o altă împuşcătură bubui şi rămase nemişcat.

Refugiaţii care scăpaseră din tunel ca şi cei care ne urmaseră pe jos alergau acum spre noi, beţi de furie şi ameninţându-ne. Au pus mâna pe ochitorul unui tanc şi l-au sugrumat, pe loc, sub ochii noştri. Avea să vină şi rândul nostru. Haita se năpustea spre noi, fluturând arme şi ciomege. Bătrânul sări în tanc, dar înainte să fi avut timp să închidă capacul, câţiva oameni, care se căţăraseră deja pe blindaj, aruncară cu grenade de mână şi o schijă îl răni la obraz. Un alt tanc fusese luat cu asalt şi echipajul, măcelărit imediat, fusese aruncat pe drum. Bătrânul tremura.

— Doamne, ce trebuie să fac?

Porta se aplecă în spate şi spuse repede:

— Mişcă-te, Bătrâne. Ordonă! Acum răspunzi de patru hodoroage.

— Faceţi ce vreţi! Nu mai pot, plânse Bătrânul şi se aruncă în fundul tancului, unde Micuţul îl împinse cu piciorul.

— Bine, zise Porta, te înţelegem, bietul de tine! Eşti tată, mai bine să nu te uiţi la asta.

Se întoarse spre micul legionar care aştepta să transmită ordinele în faţa staţiei radio.

— Deschideţi focul asupra fugarilor. Tancul capturat trebuie distrus şi toţi oamenii înarmaţi trebuie lichidaţi.

Fugarii care puseseră stăpânire pe tanc aveau faţă de noi cele mai rele intenţii şi prima grenadă zbură pe deasupra capetelor noastre. Am îndreptat instinctiv tunul spre ei, triunghiurile s-au unit şi Micuţul anunţă laconic:

— Gata pentru tragere.

Becul roşu clipi, o flacără de un metru lungime ieşi din gura tunului şi în aceeaşi clipă turela tancului inamic se prefăcu în ţăndări, într-o coloană de foc de unde se auzea carnea sfârâind. Din toate gurile izbucni un urlet de furie; o grenadă-rachetă spintecă pământul în apropierea noastră, alta smulse şenilele unui tanc care răspunse trăgând cu toate gurile de foc.

Începu atunci o vărsare de sânge de nedescris, măcelărirea acelor oameni cuprinşi de panică, disperaţi, pe jumătate nebuni

şi aproape lipsiţi de apărare. Oroarea aceasta a durat zece minute. Când totul s-a sfârşit, am reparat şenilele tancului stricat şi ne-am continuat drumul spre nord-vest, ducând cu noi o tânără mamă muribundă, fetiţele gemene şi cinci copii ai căror părinţi erau, fără îndoială, printre cei pe care-i masacrasem.

Câţiva kilometri mai încolo, Porta ne arătă cu degetul un copac în care fuseseră spânzuraţi trei infanterişti germani şi am oprit tancurile ca să ne uităm mai bine la cadavre. Fiecare dintre ei avea o pancartă cu aceeaşi inscripţie: „Trădători şi dezertori. Am meritat pedeapsa acesta corectă.“

— Ce murdărie! strigă Legionarul.

Picioarele li se legănau încet, ca pendula unui orologiu, gâturile lungite peste măsură păreau gata să se rupă, lăsând doar capetele atârnate de funii. Am plecat tăcuţi.

Ajungând în apropierea unui sat, am fost întâmpinaţi de alţi spânzuraţi, între care un general-maior cu tăbliţa: „Am refuzat să execut ordinele Führer-ului.“ Într-un şanţ zăceau trupurile infanteriştilor, ale artileriştilor şi cel al unui genist care putea fi recunoscut după epoleţii săi negri. Toţi fuseseră împuşcaţi cu mitraliera, dar aici nu era nicio pancartă.

— Asta-i treabă de jandarmi! zise Porta. Dacă măcar unul dintre gunoaiele astea ne cade în labe, îl jupoi într-o clipită!

— Allah şi-a îndeplinit dorinţa, răspunse Legionarul, arătând nişte siluete care se mişcau pe drum, în faţa noastră.

Erau acolo cinci jandarmi în carne şi oase, care ne-au făcut semn să oprim. Cu căşti de oţel, înarmaţi până-n dinţi, cu feţe de bestii, nu promiteau nimic bun.

— Ne vor spânzura, suntem prea departe de regiment, spuse Bătrânul.

Porta frână lângă jandarmi, şi celelalte tancuri opriră puţin mai în spate, în mod vădit neliniştite de ceea ce avea să urmeze. Un Feldwebel şi un subofiţer cu mâini de călău veniră la noi. Legionarul întredeschise capacul, în vreme ce oamenii se aşezară în faţa tancului şi ne întrebară cu grosolănie:

— Cine sunteţi?

— Blindate! rânji Legionarul.

— Nu fă pe deşteptul! strigă Feldwebe-ul. Actele, repede, altfel te duci să te legeni, camarade.

— Regimentul 2 Blindate, minţi Legionarul.

— Ce? Regimentul 2? strigă Feldwebel-ul stacojiu la faţă. Hai,

ieşiţi! Sunteţi buni de spânzurătoare!

Porta îl dădu la o parte pe micul legionar, trânti capacul şi aruncă înainte tancul, care trecu peste trupurile celor doi jandarmi, în vreme ce mitraliera deschisese focul asupra celorlalţi. Unul dintre ei a fost lovit imediat şi, cum îi anunţasem prin radio pe camarazii noştri că aveam de-a face cu partizani ruşi travestiţi, toate blindatele începură să tragă în jandarmi. Porta ieşi pe câmp, acceleră şi începu să-i vâneze pe cei care-şi aruncaseră armele ca să poată fugi mai repede. Ultimul se opri, ridică mâinile, dar căscă gura într-un strigăt de groază când monstrul de oţel se năpusti asupra lui. Micuţul ne arătă alţi doi, ascunşi într-un şanţ, care îndreptaseră spre noi o mitralieră. Blindatul nostru întoarse pe loc, dar înainte să fi avut măcar timpul să terminăm manevra, unul dintre celelalte tancuri se năpustise şi lămurise totul. Metodic, fiecare tanc trecu înainte şi înapoi peste trupuri, cu o bucurie sadică, apoi blindatele au fost puse la adăpostul caselor şi camuflate împotriva bombardamentelor aeriene.

Cele patru echipaje s-au instalat în aceeaşi casă, unde a fost amenajat un colţ pentru gemene şi mama lor, a cărei stare era atât de gravă, încât îşi pierdea cunoştinţa în fiecare clipă. Dată în grija unui tânăr medic al unui batalion de infanterie, acesta examină bolnava şi-i dădu diferite pilule, dar medicamentele rămâneau fără efect. Aiurând, nenorocita încerca fără încetare să se ridice; trebuia să stăm cu rândul la căpătâiul ei şi Bătrânul îşi pierduse orice speranţă de-a o salva. Cât despre gemene, le hrăneam cu laptele furat de la furierul batalionului.

Ceilalţi cinci copii stăteau şi ei cu noi; unul dintre ei, un băieţaş închis în el şi tăcut, ne privea cu atâta ură, încât Bătrânul ne avertiză:

— Fiţi atenţi, nu-l lăsaţi să se atingă de vreo armă. Băiatul ăsta e în stare de orice.

Într-o zi chiar îl scuipă în faţă pe Micuţul, care voia să se joace cu el.

Batalionul era sub comanda unui maior bătrân, care se minuna într-atât de tancurile noastre, încât se credea în stare să respingă orice atac, de oriunde ar fi venit. În fiecare zi, elemente din unităţi dezmembrate îngroşau rândurile batalionului, care începea încet-încet să semene cu un regiment. Maiorul se împăuna, se juca de-a generalul şi visa lupte eroice. Toţi civilii

au fost puşi să construiască lucrări de apărare în jurul satului şi un Feldwebel bătrân şi lipsit de experienţă, răspunzător de plutonul antitanc, era convins că cele două tunuri ale sale vor fi un obstacol teribil pentru blindatele ruşilor.

— O să te lămureşti tu! spuse râzând un subofiţer de blindate care se afla acolo. Aşteaptă puţin să vină Ivan cu T 34 ale lui şi să defileze prin faţa tranşeelor voastre. O ştergeţi iepureşte, vă zic eu!

Feldwebel-ul îi privi de sus şi le spuse oamenilor săi cu o voce răsunătoare:

— Comandantul a ordonat să păstrăm poziţia până la ultimul om. Primul care se va retrage fără să primească ordin va fi împuşcat ca trădător al patriei!

Porta strigă batjocoritor la echipajul tancului celui mai apropiat:

— Sunt aici nişte băieţi pe care-i mănâncă pielea.

Stăteam aşezaţi pe tancurile noastre şi, în vreme ce noi priveam posomorâţi peisajul, Porta povestea una dintre istoriile erotice, la care se pricepea atât de bine:

— Ah, dacă aţi fi văzut-o! spunea el însoţindu-şi descrierea cu gesturi. Balconaşele ca nişte brioşe! Aţi auzit? Şi nişte picioare de iapă tânără! Un fund prea mare, e-adevărat, dar era bine antrenată, putoarea! Cât despre restul!... Ah, prieteni!

Micuţul oftă lung, cu gura căscată.

— Nu mai pot! Repede, un bordel!

— Cum? Povestea mea îţi dă mâncărimi în chestia aia! spuse Porta râzând.

Împuşcături violente au întrerupt urmarea.

— Ce dracu'! spuse Bătrânul, ridicându-se dintr-un salt.

Ruşii apărură aproape în acelaşi timp la mică distanţă de noi, mai întâi câteva siluete izolate, apoi a companie întreagă. Înaintau cu prudenţă; un ofiţer le făcu semn cu revolverul.

Ne-am urcat pe tancuri, câteva rafale de mitralieră i-au făcut să dispară rapid, dar împuşcăturile se înteţeau în spatele nostru.

— Porta, scoate săniuţa, zise Bătrânul. Trebuie să mergem în sat să vedem ce se întâmplă.

Am chemat prin radio celelalte trei tancuri şi, în ciuda ameninţărilor şi strigătelor infanteriştilor, am părăsit încet poziţia ca să ne îndreptăm spre case.

Acolo era iadul. Ruşii mişunau în jurul caselor şi trăgeau ca

nişte sălbatici în toate direcţiile. Cele patru blindate s-au năpustit uruind pe strada principală, unde o întreagă companie era aliniată cuminte, întorcându-ne spatele. Am căzut ca popicele şi cei care nu erau morţi au fost culcaţi la pământ de a doua salvă. Un mic blindat rusesc de tip 60 zbură în ţăndări la numai douăzeci şi cinci de metri de gura tunului nostru de 8,8. Într-un sfert de oră, socotelile au fost încheiate şi satul curăţat, dar acesta nu era, fără îndoială, decât un scurt răgaz până la sosirea tancurilor T 34 şi a artileriei antitanc. Totuşi, veni seara fără să se fi întâmplat nimic, în afara câtorva împuşcături izolate schimbate între patrulele celor două părţi.

La miezul nopţii a murit mama gemenelor. Am învelit-o într-un preş subţire ca s-o înmormântăm în zori. În vreme ce Bătrânul ţinea în braţe gemenele şi Micuţul biberoanele, noi ne întrebam cu spaimă ce-aveam să facem cu sugarele.

— Nu putem continua să le ţinem cu noi şi, pe de altă parte, dacă le predăm comandoului pentru copii găsiţi, Dumnezeu ştie ce se va alege de ele!

Fiecare îşi spuse părerea, dar niciuna n-a fost acceptată. De câteva clipe auzeam zgomote afară şi ne gândeam că sosiseră iarăşi refugiaţi. Deodată uşa se deschise: un uriaş cu faţa tuciurie şi cu pometii proeminenţi, cu o căciulă de blană pe cap, stătea în pragul uşii în mantaua lui vătuită, cu un pistol-mitralieră sub braţ. Legionarul, care tocmai îşi verifica revolverul, trase. Rusul înalt căzu fără un strigăt. Porta îi smulse arma, Micuţul stinse lampa Hindenburg şi am ieşit în grabă. Strada mişuna de ruşi. Ne-am repezit la adăpost, lângă o casă.

Maiorul comandant de batalion, care se bărbierea liniştit, fără îndoială aducându-şi aminte de anii frumoşi petrecuţi la Universitatea din Göttingen, deschise uşa ca să vadă de unde vine hărmălaia. N-a mai avut timp; a căzut cu pămătuful în mână şi puţină spumă de săpun stropi pragul. Câţiva ofiţeri care ieşiseră în pijama se prăbuşiră sub rafalele de mitralieră, apoi nişte urlete ascuţite se amestecară cu răpăitul armelor automate: erau strigătele femeilor violate de soldaţii mongoli chiar în mijlocul drumului, în noroi şi murdărie. Unele dintre ele adormiseră liniştite, cu copiii în braţe; s-au trezit brusc, apucate de mâini îngheţate. Râsete şi strigăte se amestecau într-o învălmăşeală îngrozitoare. Ordine scurte se încrucişau, ameninţările, înjurăturile, blestemele erau întrerupte de focuri

de armă. Într-o casă unde se refugiaseră cincizeci de civili, intrară un sergent şi opt soldaţi. I-au pus la zid pe bărbaţi şi pe adolescenţi, i-au împuşcat pe loc, apoi au dezbrăcat femeile una câte una şi le-au violat. În altă parte, un locotenent de infanterie şi câţiva secretari, surprinşi în biroul companiei, au fost aruncaţi în genunchi; un caporal siberian îi apucă de păr unul după altul, le trase capul pe spate şi le tăie liniştit gâtul. Un ţăran din Ucraina care încerca să-şi scape fata din mâinile unui siberian a fost doborât cu patul armei şi i s-a tăiat şi lui gâtul; sângele ţâşni ca dintr-o fântână arteziană şi fata a fost violată alături de cadavrul însângerat. O femeie complet goală, cu părul despletit, fugea pe stradă ţipând, urmărită de doi soldaţi, dar se împiedică şi cei doi se aruncară asupra ei. Porta se ridică pe jumătate şi ochi cu grijă: primul mongol, deja în plină acţiune, a fost atins la tâmplă; trupul lui sări însă în aer şi căzu greoi înainte. Celălalt, care ţinea picioarele femeii, a primit un glonţ chiar în frunte şi s-a prăbuşit, încovoiat de durere.

— Doişpe! rânji Porta.

Micuţul, care se juca cu o legătură de grenade, mârâia ca o fiară. Bătrânul răsuflă adânc, făcu semn câtorva dintre trăgătorii noştri ascunşi în spatele unei case şi strigă înflăcărat:

— Înainte!

Toată grupa noastră, cuprinsă de o furie nebunească, sări trăgând cu toate armele. Ruşii, care ne credeau în plină retragere, au rămas o clipă împietriţi de uimire.

— Salvează-i pe copii! îi strigă Bătrânul lui Porta.

Porta şi Micuţul fugiră în direcţia casei noastre, dar ruşii contraatacau deja. Grenadele şuierau, rafalele măturau iarba, imposibil să te apropii de casă!

Am sărit într-o groapă unde se aflau deja patru ruşi morţi ale căror trupuri ne-au folosit drept parapet şi am instalat repede o mitralieră grea. La rândul lui, Porta pusese mâna pe o bazooka aruncată într-un şanţ, îngenunche în mijlocul drumului, ochi şi trimise o grenadă chiar în mijlocul celor ce ne atacau.

Alte grupuri de soldaţi în uniforme cenuşii continuau să vină. Deodată, uşa casei unde se găseau copiii şi moarta se deschise. Băieţelul care ne ura atât de tare ieşi, înălţând o bucată de pânză albă. Încercă să ajungă la trupele ruseşti, dar, după câţiva paşi, se prăbuşi sub o ploaie de gloanţe. Micuţul înjură şi am trecut prin toate chinurile din lume ca să-l împiedicăm să iasă

din groapă. O grenadă de mână explodă în faţa casei şi Legionarul răspunse cu câteva rafale de mitralieră. Cele două gemene puteau fi auzite de departe plângând şi faţa unei femei se arătă o clipă în cadrul unei ferestre. Brusc, apăru o siluetă cenuşie... O mişcare a braţului, un obiect închis la culoare aruncat pe fereastră: o explozie asurzitoare, în timp ce trei flăcări uriaşe ţâşnesc prin ferestrele mici. Plânsetele încetară... Bătrânul îşi prinse capul în mâini.

— Să mergem, zise el. Nu mai avem nimic de făcut aici.

Porta a fost ultimul care a fugit. S-a ridicat cu mitraliera în braţe şi a tras o ultimă salvă în ruşi. Micuţul, înnebunit de furie, jură să răzbune gemenele, ucise de o grenadă rusească ce ar fi putut fi la fel de bine germană. Un infanterist inamic apăru în faţa noastră. Micuţul îl lovi cu revolverul în faţă şi-i zdrobi capul.

Un zgomot foarte limpede de trupă în marş se apropia, aşa că ne-am apucat să fugim atât de repede, încât Legionarul, cu respiraţia tăiată, a fost pe punctul să renunţe. Ne-am oprit la o trecere îngustă şi, camuflaţi bine, i-am aşteptat pe urmăritori.

— Ce-o să le mai tragem eroilor roşii! zise Porta.

Au apărut curând în grup compact, fără să bănuiască capcana. Chiar în mijlocul trecerii au fost prinşi sub focul încrucişat al armelor noastre şi măcelăriţi. Unul dintre ei, care fugea în patru labe, încasă cuţitul Micuţului între umeri. Se mai târî câţiva metri, apoi se prăbuşi, tremurând îndelung.

O împuşcătură bubui în spatele nostru şi i-am auzit pe ruşi cum îi vânau pe câţiva dintre ai noştri, care se împrăştiaseră.

— S-o ştergem, spuse Bătrânul. Aici miroase a gloanţe în ceafă!

În liziera pădurii, spinii ne sfâşiau mâinile şi feţele.

— Şi toate astea pentru nimic! zise Porta.

— Ce vrei să spui? întrebă Bătrânul.

— Acolo! zise Porta şi arătă cu degetul nişte siluete neclare care se ascundeau în tranşee şi în gropi.

Bătrânul luă rapid o hotărâre: trebuia să profităm de întuneric ca să încercăm să înconjurăm poziţiile târâş, dar abia începusem să ne mişcăm când o voce strigă în noapte:

— *Halt! Wer da?*

— Am scăpat! exclamă Porta. Suntem de-ai voştri, prietene!

— Sunt cu siguranţă de-ai noştri, spuse vocea, dar acum pe un ton mai liniştit.

— Bineînţeles! zise Porta, râzând.

— Treceţi în dreapta şi înaintaţi! ordonă vocea. Aveţi grijă, am pus mine!

— Chiar aşa? strigă Micuţul. Mi-ar fi plăcut mai mult nişte ouă roşii!

O mână ne ajută să coborâm în tranşee şi, în ciuda nopţii, am văzut un epolet de argint pe umăr. Bătrânul luă poziţia de drepţi, dădu raportul şi declară că soseam de la Batalionul 87 Infanterie. Ca nişte hopa-mitică, o grupă de lăncieri se iviră şi ne priviră uluiţi:

— Ia te uită, zise unul dintre ei, credeam că un soldat neamţ rămâne acolo unde se află.

Porta se întoarse şi rânji:

— Asta-i pentru alţii, bătrâne! Încă n-ai priceput?

— Mare dobitoc! adăugă Micuţul pe un ton condescendent, dar un ofiţer îi ordonă să tacă.

— Când luptam în Maroc, spuse Legionarul, nu trebuia să facem decât un singur lucru: să ne întoarcem spre Mecca şi să spunem „Inş Allah“.

Şi apoi porneam de-a dreptul!

Aici ce să mai spunem? Deci, înainte, băieţi!

Noi suntem putregai şi vom crăpa pentru alt putregai.

Tunuri, mitraliere, aruncătoare de flăcări, bazooka, mine, bombe, grenade: cuvinte, poate!

Dumnezeu, totuşi, ştie ce amintesc ele!

— Camarazi, venim...

Şi toţi aceşti oameni în uniformă, beţi, geloşi, bolnavi, înspăimântaţi atacau.

— Prada vă aşteaptă! Sângele, femeile, băutura!

Mâine veţi fi morţi! Şi noi de asemenea.

Viva la Muerte!

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

TRĂIASCĂ MOARTEA

— Gata! Iar am intrat la apă! zise Porta. De fiecare dată când comandoul e refăcut, ne aruncă în groapa cu rahat!

— Atâta vreme cât ne lasă în pace, n-ai de ce să protestezi, spuse Bătrânul.

După ce-şi curăţă jobenul cu o cârpă pentru şters armele, Porta propuse o partidă de cărţi.

— Ivan poate sosi dintr-o clipă în alta, mârâi Stege prost dispus. Ar fi mai bine să ne odihnim.

Dar văzându-i pe camarazi cum încep să joace pe fundul unei gropi de grenadă, nu se mai putu abţine, şi ceru cărţi. Micuţul îşi împodobise capul cu o scufiţă de neînchipuit, probabil o rămăşiţă a unui vechi melon pe care Porta îl sfătuise s-o poarte. Uluit, von Barring ceru explicaţii.

— E o pălărie tip Napoleon, pe care Micuţul a găsit-o la balamucul din Brodnâi, declară Legionarul.

— Mi-ar place totuşi foarte mult să nu cădeţi în ridicol, mormăi von Barring. Colonelul nu suportă aşa ceva!

— Dar, domnule căpitan, nu putem totuşi continua să purtăm

„manşoanele pentru ţeastă“ la începutul primăverii! interveni Porta. Cum acoperămintele de armată ne fac rău la păr, camaradul a pus căciuliţa asta de munte!

Von Barring ne privi cu o înfăţişare de nepătruns, scutură din cap şi dispăru în lungul tranşeei, urmat de locotenentul Vogt.

Timp de câteva zile, sectorul nostru de front a fost calm; ruşii din faţă stăteau liniştiţi şi schimbam mesaje de la o tranşee la alta. Unul dintre ruşi, care vorbea foarte bine germana, ne promitea lucruri minunate în cazul că acceptăm să aruncăm armele şi să trecem la ei.

— Mii de perechi de picioare frumoase vă aşteaptă la Moscova! striga el.

— E adevărat ce spune păduchiosul ăsta? întrebă Micuţul, brusc foarte interesat.

— Poţi să te duci să-l întrebi! îl sfătui Porta.

Micuţul ieşi din tranşee, îşi puse mâinile pâlnie la gură şi strigă din toate puterile:

— Aici Micuţul! Ce tot povesteşti de tipele tale din Moscova? Dacă ai dovezi, am putea discuta.

Puţin după aceea rusul răspunse:

— Vino aici, Micuţule, îţi vom da un bilet pentru rapid, care te va lăsa în mijlocul celui mai mare bordel din Moscova.

Micuţul se gândi o clipă:

— E prea frumos să fie adevărat ce spune boul ăsta. Şi adăugă cu profund dispreţ: Nu eşti decât un lăudăros şi un ticălos roşu!

În pofida liniştii aparente, întăririle de artilerie soseau ziua şi noaptea, fără întrerupere. Apoi, într-o dimineaţă, devreme, am zărit foarte sus pe cer un mic avion argintiu cu aripi ca de libelulă.

— Observator de artilerie, declară Heide.

— Crezi că eşti deştept? spuse Porta prost dispus.

Heide a avut diplomaţia să nu răspundă. La nouă fix, a început bombardamentul. Mii de obuze, de grenade, de rachete s-au revărsat peste tranşee, dând impresia unei explozii neîntrerupte. Ghemuiţi în gropile noastre, ne aflam sub o imensă umbrelă de oţel incandescent. Două ore de iad! Şi brusc tirul încetă. Se aşternu o tăcere neliniştitoare. Am descoperit uimiţi nu numai că niciunul dintre noi n-avea nici cea mai mică zgârietură, dar şi că armele şi muniţiile rămăseseră intacte.

Acest noroc excepţional provocă în toată poziţia un hohot de râs homeric şi eliberator. Atunci au apărut deasupra copacilor valuri de avioane trăgând după ele o trenă de bombe cu fosfor şi cu benzină. Cine nu reuşea să se adăpostească era curăţat într-o secundă. „Măcelarii“ ne-au pisat timp de o oră, apoi, după o scurtă pauză, artileria a atacat din nou.

Porta privi în sus şi mormăi:

— Petrecerea asta o să ţină pe puţin două zile! N-aş fi crezut că se...

N-a putut să-şi termine vorba. O explozie extraordinară îl aruncă în groapa sa şi o ploaie de pietre şi oţel căzu pe capetele noastre.

— Ce rahat! strigă Micuţul. De data asta fără prostii, altfel ne-am ars!

Legionarul, care asculta la staţie, ridică mâna:

— Ne chemă comandantul de batalion, dar e imposibil să aud vreun cuvânt.

— Mai încearcă, îi strigă locotenentul von Lüders, comandantul nostru de companie.

Legionarul învârti disperat manivela de apel şi deveni brusc foarte atent. Îi zâmbi locotenentului von Lüders:

— Domnule locotenent, zise el, să nu credeţi că am căzut în cap, dar comandantul tocmai a ciripit că generalul de armată vine cu el să inspecteze poziţiile noastre. Sunt pe drum!

Lüders şi noi înşine l-am privit încremeniţi, ca şi cum ar fi căzut din lună.

— Doamne, fie-ţi milă de noi! spuse locotenentul.

— Ce nu merge? întrebă Micuţul. O să primim oare artilerie?

— Nu, un general de corp de armată, rânji Porta.

— Asta mai lipsea! exclamă Micuţul. O să vedeţi că animalul ăsta ne aruncă exact în labele lui Ivan! Dac-aş putea s-o şterg pe uşa din dos!

Locotenentul von Lüders primi ordinul să-l aştepte pe general la o cotitură a unui drum desfundat ca să-i conducă, pe el şi statul lui major, pe linia frontului. Înjurând de tot şi de toate, Lüders îi ordonă Bătrânului să-l urmeze cu comandoul.

— Hai, la drum! spuse Lüders şi începu să fugă ca să traverseze spaţiul descoperit care ne despărţea de tranşeea următoare.

— Ne-am fi lipsit bucuroşi de povestea asta! zise Porta. Să

vezi acum fericire pe capul fricoşilor!

Ruşii ne-au prins imediat sub focul unei mitraliere grele, instalată pe o înălţime, chiar în faţa noastră. Culcaţi într-un şanţ, am reuşit să traversăm drumul târâş, apoi să ne strecurăm în spatele unui tufiş care ne ascundea de privirile inamicului, dar nu ne ferea de gloanţe. Total epuizaţi, unii gata să leşine, am ajuns, în sfârşit, la drumul desfundat. Ne-am aruncat în şanţ şi Micuţul, gâfâind, ridică mâna ca un băieţaş la şcoală:

— Domnule locotenent, ce trebuie să facem ca să pupăm şi anul viitor o plimbare de soiul ăsta?

N-a primit niciun răspuns, fiindcă generalul şi mai mulţi ofiţeri de stat-major tocmai apăruseră în curbă. Întregul grup sosea dându-şi aere de-a lungul drumului. Epoleţii roşu aprins, pasmanteriile de aur, crucile argintii străluceau orbitor, dar colonelul Hinka şi căpitanul von Barring păreau foarte prost dispuşi: probabil nu primiseră complimente.

Locotenentul von Lüders pocni din călcâie şi se prezentă:

— Locotenentul von Lüders, comandant al Companiei a 5-a. Aici se află comandoul de acoperire, sub ordinele subofiţerului Beier.

Generalul se uită insistent cu o expresie de inchizitor la Lüders şi, fără măcar să-i răspundă la salut, se întoarse spre locotenent-colonelul Hinka.

— Încă unul din şleahta dumitale, colonele? Fii atent! Nu-i ordine, nu-i disciplină! Asta nu mai este o companie de armată, ci o centrală telefonică! Aţi văzut vreodată un locotenent prezentându-se unui comandant de armată cu o trupă răspândită într-un şanţ de parcă a fost vomitată acolo şi cu oameni care rumegă ca nişte vaci îndopate cu furaje? Ce adunătură de porci murdari! Apoi, adresându-se lui Lüders: Unde vă este masca de gaze? Şi casca? Ştiţi foarte bine că trebuie să o purtaţi în permanenţă! De când ne plimbăm în linia întâi cu şapca de garnizoană?

Generalul era stacojiu. Abia atunci observă pălăria fantezistă a lui Porta şi pe cea a Micuţului.

— Şi ăştia doi? Ce au pe cap?

Porta se ridică cu o încetineală nesfârşită şi, sprijinindu-se în puşcă, declară:

— Un ţilindru, domnule general!

— A, da, un ţilindru! Hai! Dă-l jos imediat. Ai grijă să-l

pedepseşti pe omul acesta, colonele. Apoi, întorcându-se spre Micuţul care morfolea liniştit un fir de iarbă, cu scufiţa dată pe ceafă: Şi asta? Este probabil tot un soi de pălărie şi ai avut tupeul să te împopoţonezi cu ea.

Micuţul se ridică speriat, se împiedică şi se întinse cât era de lung, în vreme ce pistolul automat îi alunecase în şanţ. Reuşi, în sfârşit, să se pună pe picioare.

— Da, domnule general, e doar o pălărie Napoleon.

— Ce!

(Micuţul nu ştia ce înseamnă asta şi credea cu toată convingerea că o pălărie melon se numeşte aşa.)

Generalul închise ochii pe jumătate şi, din stacojiu, deveni alb.

— Omul acesta, colonele, va fi trimis la Curtea Marţială imediat ce regimentul va pleca din linia întâi. Îl învăţ eu minte să-şi bată joc de mine!

— Bunule şi dragule Ivan, murmură Bătrânul, cântă-le puţin din „orgile lui Stalin“!

Din nefericire, Ivan nu auzi nimic şi sectorul rămase liniştit. Generalul, încă foarte furios, ceru să vadă poziţiile şi, în timpul drumului, se adresă ironic unui locotenent care se aruncase pe burtă în clipa când o grenadă de 75 explodase pe drum:

— Ce cauţi pe jos, locotenente? Ai pierdut ceva?

Locotenentul se ridică roşu de ruşine şi-l urmă pe marele şef. După ce inspectă poziţiile pe care le critică de la un capăt la altul, generalul se angajă pe o porţiune de teren descoperit pe care noi o străbătuserăm câteva clipe mai devreme. Bucuria ruşilor! În aceeaşi clipă, din înaltul colinei pârâi mitraliera. Trei ofiţeri au fost răniţi, dar generalul, ţeapăn şi nepăsător, a străbătut zona fără măcar să le arunce o privire. Pe drum am fost întâmpinaţi de o salvă de grenade dintre care una sfâşie abdomenul locotenentului Lüders, care muri imediat, iar alta smulse piciorul unui ofiţer. Câteva zile mai târziu, scăpasem din locul acela infernal şi-l regăseam bucuroşi pe locotenentul Halter, fostul nostru comandant, de curând ieşit din spital.

Cincisprezece zile de aşa-zisă odihnă. Dar după prima noapte ne-au trimis într-un sătuc care fusese locul de odihnă al comisarilor ruşi, apoi al aviatorilor germani. Ne-au instalat, pe noi şi armele noastre grele, în vreo zece vile frumoase, iar eu şi Stege am luat în stăpânire un dormitor în care se simţea încă parfumul unei femei. Mitraliera grea, amplasată în firida

ferestrei, acoperea calea ferată. Legionarul, Porta şi Micuţul instalaseră altă mitralieră în pod şi la etajul întâi stăteau locotenentul Halter şi restul comandoului. Micuţul coborî la noi cu câţiva heringi şi cu o sticlă de vodcă, se tăvăli în pat şi mirosi cearşafurile ca un câine ce adulmecă o urmă.

— Nu se poate, miroase a levănţică! strigă el alunecând pe jos.

Deodată scoase un urlet, dispăru sub pat de unde se auzea un zgomot ciudat şi, spre marea noastră mirare, izbucniră ţipete de femeie. Vocea Micuţului ajunse la noi ca înăbuşită de o palmă:

— Am agăţat două târfe!

Proteste violente şi în acelaşi timp apăru de sub pat o pereche de picioare de femeie. Stege se aplecă, trase afară o fată ce se zbătea şi, la rândul lui, Micuţul ieşi cu altă fată în braţe.

— Porcule! strigă ea Micuţului, care ne arăta încântat captura.

Amândouă aveau îmbrăcăminte în acelaşi timp civilă şi militară, dar fără îndoială că aparţineau de „Blitz madels“ ale forţelor aeriene.

Stege se uită la ele o clipă, bănuitor:

— Aţi dezertat? spuse el ridicând o sprânceană.

— Nici gând! răspunse sigură pe ea femeia blondă.

— În cazul acesta, putem să-l aducem pe comandant. Micuţule, cheamă-l pe locotenentul Halter!

Micuţul căscă gura uimit:

— Te-ai ţicnit? Întâi să le luăm noi! Ceilalţi la rând, de ce să-i chemăm?

Blonda îi trase o palmă:

— Nu suntem deloc ce crezi tu! Suntem nişte fete foarte respectabile.

— Sunteţi nişte fete care au dezertat, o corectă Stege. Dacă-l chemăm pe locotenent şi el îşi face datoria, vom vedea două fete legănându-se la capătul unei funii.

— Aveţi de gând să ne predaţi? întrebă neliniştită bruneta, care era cea mai tânără.

Stege începu să râdă:

— Hai, spuneţi-ne povestea voastră!

— Ei bine, noi am rămas aici când celelalte fete au plecat la drum.

— „Au plecat la drum“ sună bine! râse Stege. Ce-au luat?

Rapidul sau avionul?

— Nu-i momentul să te ţii de glume, spuse blonda.

Stege ridică din umeri:

— Numele voastre.?

— Eu mă numesc Grete şi prietena mea Trude.

Micuţul, nemaiputându-se abţine, se năpusti la Grete care sări într-o parte.

— Eşti o iapă frumoasă! zise el jubilând. Exact de gabaritul care-i trebuie Micuţului.

— Lasă fata în pace! strigă Stege ameninţător. Nu-i o târfă.

Şi dintr-o dată smulse jumătate din fusta fetei înspăimântate. Fata scoase un ţipăt pătrunzător, în vreme ce un zgomot de cizme se auzi pe scară.

— Ba bine că nu!

— Ascundeţi-vă, repede! ordonă Stege,

Cele două fete dispărură sub patul cel mare în clipa când Porta şi Legionarul intrau pe uşă. Micuţul, aşezat pe marginea patului, privea încăpăţânat tavanul cu o asemenea înfăţişare încât şi un copil ar fi ghicit imediat că ascunde ceva. Porta fluieră lung, se proţăpi în faţa Micuţului şi-l apucă de bărbie.

— Ia zi, drăgălaşule, e vreo fustă pe-aici?

— Nu ştiu ce vrei să spui! răspunse Micuţul.

— Şi asta ce-i? spuse Porta, lovind cu piciorul un pantof de femeie aruncat pe jos.

— Nu-i de mirare, spuse foarte încet Micuţul, cred că suntem într-un fost bordel.

— Unde-s târfele? urlă Porta.

Micuţul, înspăimântat, căzu pe spate în pat.

— Dedesubt? gemu el.

Un minut mai târziu cele două fete fuseseră scoase din ascunzătoarea lor în ciuda protestelor Micuţului, care, se jura furios, că Grete era proprietatea lui. Nimeni nu poate şti ce s-ar fi întâmplat, căci în aceeaşi clipă o rafală a unei mitraliere ruseşti ne-a aruncat în cap tencuiala tavanului. Am sărit la mitraliera noastră chiar când ruşii se pregăteau să traverseze calea ferată.

— Aruncătorul de grenade! strigă locotenentul Halter prin fereastra closetelor.

Trei oameni se apucară imediat să pună pe poziţie aruncătorul de grenade, în vreme ce noi încercam să-i ţinem la

distanţă pe ruşi cu cele două mitraliere. Dar ruşii mişunau în toate părţile şi grenadele unei baterii de câmp au început să cadă pe case şi pe drum. Disperat, locotenentul chemă batalionul şi ceru ordinul de retragere.

— Trebuie să rezistaţi, răspunse von Baring. E ordin de la Corpul de Armată. Nici celelalte companii n-o duc mai bine ca voi; Compania a 3-a e deja fărâme.

Un soldat care străbătea alergând piaţa gării a fost aruncat în aer de explozia unui obuz.

— Suntem prinşi în cursă ca nişte şoareci, strigă Stege. Colegii au artilerie grea.

Venise deja rândul nostru: pietre, bulgări de pământ, bucăţi de tencuială, schije zburau prin încăpere.

Ne-am aruncat pe jos, dar înainte ca praful să fi avut timp să se aştearnă, eram iar cu armele în mâini. Am auzit vocea lui Porta şi o clipă mai târziu l-am văzut coborând ca un acrobat de-a lungul burlanului, sărind în cealaltă parte a pieţei, apucând o bazooka, îngenunchind şi trimiţând o rachetă în ruşii care atacau. Rezultatul a fost extraordinar, şi arme, braţe şi picioare au zburat în toate părţile. Atacul a slăbit o clipă, dar ruşii, îndemnaţi de comisarii lor, s-au regrupat pentru un nou atac. A doua rachetă, bine ţintită, explodă în mijlocul trupei şi-i spulberă ca pe nişte paie. Porta ne făcu semne râzând, îşi scoase pălăria cu gesturi de clovn şi alergă spre noi.

— Nu mai sunt bomboane! strigă el, căţărându-se cu uşurinţă de-a lungul burlanului de tablă zincată.

Inamicul se retrăsese în spatele unor grămezi de pietriş şi am profitat de răgaz ca să ne încărcăm pistoalele-mitralieră, aşteptând următorul atac. Puţin după aceea împuşcăturile izbucniră la celălalt capăt al satului, unde ruşii încercau o străpungere. Cele două fete care se ascunseseră sub pat în timpul luptei ieşiră foarte surescitate:

— Ce să facem dacă vin ruşii? întrebă Grete.

Stege izbucni în râs:

— Trebuia să vă gândiţi la asta înainte să fi fugit!

— Aşa este, dar acum ce-i de făcut?

— Scoateţi-vă chiloţii, frumoaselor! spuse Porta care intrase în aceeaşi clipă.

— Neruşinatule! Sunteţi mai răi decât ruşii, se strâmbă Grete indignată.

— Aşa-i, fetiţo! rânji Porta. De altfel, o să poţi face curând comparaţie, fiindcă unchiul Ivan se pregăteşte pentru victorie.

Le întinse celor două femei o bucată de cârnat pe care l-au mâncat cu lăcomie. Micuţul, aşezat pe jos în poziţie de tragere, bea vodcă. Scuipă pe fereastră, apoi se întoarse spre fete:

— Hai, care dintre voi vrea să se joace de-a animalul cu două funduri cu Micuţul? Bineînţeles că plătesc, eu sunt un om cinstit!

Şi aruncă o sută de mărci pe pat. Cele două fete roşiră şi îl priviră furioase.

— Eşti în formă? zise Porta.

— Nu-ţi face griji, cap sec, nu te baţi în fiecare zi pentru un bordel! Hai, puicuţelor, sunteţi gata? Se întoarse spre Porta: Dacă te tentează, poţi să treci la aparat după mine!

O apucă pe Grete, încercă să o sărute, dar ea fugi ţipând isteric.

— Exact ca ruşii! Dar îi prefer pe ei decât pe fiara asta sălbatică!

— Ţi s-a împlinit dorinţa, uite-l pe Ivan! spuse Stege şi, în aceeaşi clipă, aruncă o grenadă pe fereastră.

Izbucniră peste tot împuşcături. Ruşii se apropiau de casă şi aruncătorul nostru de grenade sări în aer.

— Blindate! urlă o voce în depărtare şi de cealaltă parte a căii ferate apăru botul unui T 34.

Locotenentul Halter strigă de jos:

— Ştergeţi-o! Şi încercaţi să ajungeţi la faleză unde ne vom regrupa! Sunt patru răniţi de transportat!

— Hai, puştoaicelor, trebuie să alergaţi. Sau vă duceţi la Ivan, sau vă puneţi cipicii de curse, fiindcă noi îi punem şi încă repede!

Am ieşit din casă acoperiţi de mitraliera Legionarului, scoţând prin fereastra closetelor răniţii care ne stropeau cu sângele lor.

Stege se întoarse spre fetele descumpănite:

— Hai, ce faceţi?

— Venim, spuseră ele încet.

S-au căţărat pe fereastră şi au fost prinse de Heide şi Bătrânul.

— Iar fetele astea! zise Bătrânul.

— Da, strigă Stege. Se joacă de-a v-aţi ascunselea cu jandarmii.

Porta şi Micuţul dădură peste trei ruşi pe care-i făcură

prizonieri după o luptă scurtă, şi unul dintre ei spuse:

— *Voina nix haraşo.*

— Abia azi ţi-ai dat seama? zise Porta. Noi ştim de mult!

— La naiba! înjură Legionarul, care încerca să-şi salveze mitraliera sub o ploaie de gloanţe.

Grete ţipă, se opri şi sângele ţâşni dintr-o gaură căscată în gâtul ei. Micuţul se întoarse:

— Gata, a încasat-o!

O apucă pe Trude, o aruncă pe umăr şi o luă la goană într-un nor de praf.

— Nenorocire! strigă Legionarul căţărându-se pe faleza verticală care se înălţa deasupra unui sanatoriu.

Jos, ruşii atacau urlând ca fiarele sălbatice. Porta, la jumătatea drumului spre creastă, ducea în braţe un rănit, ajutat de S.S.-ist, dar tirul ruşilor îl obligă să dea drumul soldatului care căzu pe şosea cu un zgomot înăbuşit. Eu şi Stege încercam să ţinem în loc inamicul printr-un foc infernal, până când Legionarul îşi va fi amplasat mitraliera grea pe creasta falezei. Secundele treceau... O eternitate... Deasupra capetelor noastre răpăiau rafalele... Mulţumesc Domnului! Legionarul trage.

Stege se ridică şi începu să se caţere. În aceeaşi clipă am simţit un şoc violent în abdomen şi lumea s-a întunecat în faţa ochilor mei. Am putut să mai văd doar cum Micuţul i-o întindea pe Trude lui Porta, apoi am căzut într-o prăpastie adâncă. Lumina străluci din nou, în vreme ce dureri îngrozitoare mă străpungeau ca nişte cuţite; cred că am ţipat. Totul răsuna în auzul meu: explozia înăbuşită a grenadelor de mână, zgomotul de viespi al gloanţelor, strigătele! Jos, un aruncător de flăcări înroşise strada.

Bătrânul se aplecă deasupra mea. Era acoperit de sânge şi de noroi.

Mă aruncă pe umăr ca pe un sac şi, sprijinit de Micuţul, începu din nou să urce panta. Alt şoc! Lovitură în plămâni... gândul acesta îmi fulgeră prin minte. Mă sufoc...

SFÂRŞIT

CUPRINS

NOAPTE DE IAD.....4
FURIOSO.....17
UN FOC DE ARMĂ ÎN NOAPTE.....24
ASASINAT DIN RAŢIUNI DE STAT.....39
CUM PORTA AJUNGE POPĂ.....51
MICUŢUL ŞI LEGIONARUL.....57
PASIUNE.....65
DIN NOU PE FRONTUL DE EST.....70
SĂRIM ÎN AER LA ORA UNSPREZECE ŞI TREIZECI.....82
BORDEL DE CAMPANIE.....90
ATACUL BLINDATELOR.....98
CUŢITE, BAIONETE ŞI LOPEŢI.....104
CERKASI.....113
PE LOC REPAUS.....127
MOARTEA STĂ LA PÂNDĂ.....135
PIURE DE CARTOFI CU SLĂNINĂ.....158
ÎN PERMISIE LA BERLIN.....162
PARTIZANUL.....173
MICUŢUL ESTE IERTAT DE PĂCATE.....182
CE MENIU DORIŢI?.....200

O NAŞTERE.....208

FUGARII.....222

TRĂIASCĂ MOARTEA.....238

SVEN HASSEL

Sven Hassel, pe numele său adevărat Sven Pederse, s-a născut pe 19 aprilie 1917, la Fredensborg, în Danemarca, într-o familie de oameni simpli, muncitori. În 1937, Hassel s-a înrolat ca voluntar în armata germană. După un an, el a încercat să scape. „Am fost pur și simplu epuizat. Nu m-am întors la unitatea mea, după o scurtă plecare. Au numit-o dezertare. Am fost transferat la Sonderabteilung, o unitate penală condusă de criminali și disidenți".

În 1949, Sven Hassel a fost eliberat și doi ani mai târziu s-a căsătorit cu Dorthe Jensen. La început a lucrat într-o fabrică de mașini, dar soția sa l-a încurajat să scrie despre experiențele sale din război. Prima lui carte „Legiunea blestemaților" a fost publicată în 1953. În total, a publicat 14 romane, care au fost traduse în optsprezece limbi.

Sven Hassel a lăsat în urma sa o carieră de excepție și o adevărată experiență de viață. Autorul și-a dorit ca scrierile sale să arate ororile războiului, în speranța că generațiile tinere își vor dedica existența salvării oamenilor, și nu distrugerii lor.